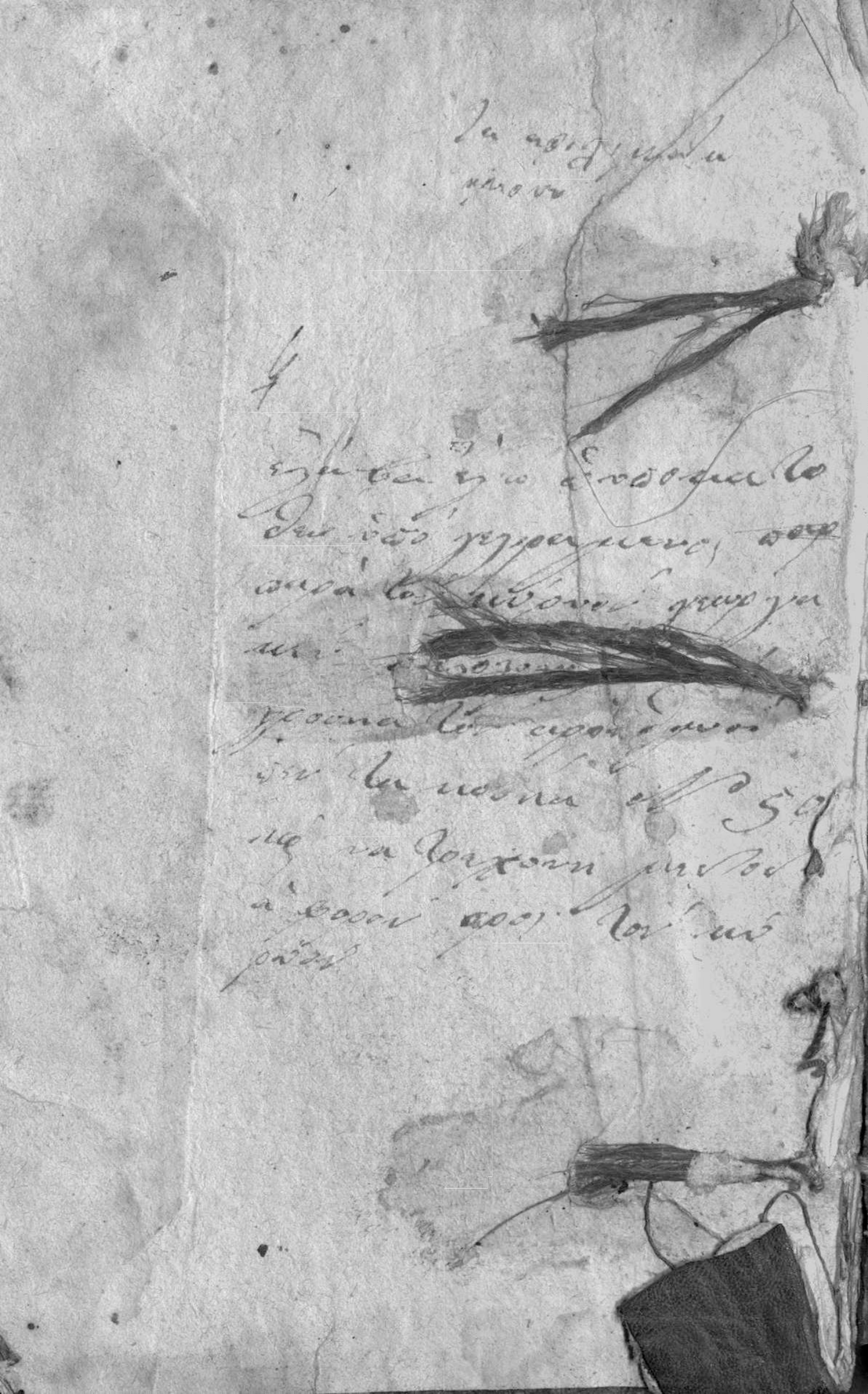

Αριθ. 48

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΗΘΙΚΟΕΡΩΤΙΚΑΙ

ΜΕ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τυπωθεῖσα μὲν πρότερον ἐν Βιέννῃ
τῆς Αὐστρίας

Νῦν δὲ δεύτερον διὰ δαπάνης τοῦ Τυπογράφου
Νικολάου Γλυκύ.

ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑ.

1816.

Χωρεὶ Κημεσούρλιν
Ἰωάννη Δ. Βογιατζῆ
τῇ ἀγαθῇ Πρωτοσειρᾷ

Αρ. 48

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

Τὸν σφοδρὸν ἔρωτα ἑνὸς νέου Κωνσταντινουπολίτου.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἡ βασιλεύουσα τῆς Τουρκίας καὶ θρόνος τοῦ Σελτάνου, εἶναι μία πόλις, ἥτις κεῖται μεταξὺ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, καὶ εἶναι ἕνα ὡραιότατον σιώρον αὐτῶν τῶν δύω πεφημῶν καὶ πολυανθρώπων μερῶν ταύτης τῆς σφαίρας, τοῦ ὁποίου ἡ ὡραιότης καὶ ἡ τοποθεσία παρεκίνησε καὶ ἐκεῖνον τὸν ἐνδοξότατον βασιλέα, τὸν μέγαν, λέγω, Κωνσταντῖνον νὰ ἀφήσῃ τὸν θρόνον τῆς Ῥώμης, ἢ καλλίτερα νὰ εἰπῶ, νὰ μεταποιήσῃ τὸν θρόνον ἐκεῖθεν εἰς αὐτόν, διὰ τοῦτο καὶ νέα Ῥώμη ἐκλήθη, καὶ Κωνσταντινούπολις, ὁποῦ προτήτερα ἦτον μόνον ἕνα μικρὸν καστράκι, Βυζάντιον καλούμενον.

Αὐτὴ λέγω ἡ πόλις ἔχει, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τὴν Μαύρην Θάλασσαν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν Ἄσπρην· καὶ ἡ μὲν Μαύρη δι' αὐτῆς εἰσρέσα

σα κάμνει διάφορα ῥεύματα καὶ τειγυείσματα, κὴ τέλος χυίεται εἰς τὴν Ἄσπρην· αὗται λέγω αἱ δύω Θάλασσαι, τόσην ὠφέλειαν προξενοῦν εἰς αὐτὴν τὴν σύδοξον βασιλεύσαν, ὅσην ὡραιότητα φέρυν ἐκεῖνοι οἱ ἑπτὰ αὐτῆς λόφοι, ἀπὸ τὰς ὁποίυς κὴ ἑπτάλοφος ἐπωνομάσθη, οἱ ὁποῖοι λόφοι ἄλλοι μὲν εἶναι ἐσκεπασμένοι μὲ διάφορα παλάτια, ἄλλοι δὲ μὲ διαφόρυς μπαχτζέδες κὴ περιβόλια, εἰς τὰ ὁποῖα παντοτε πνέυν ἐκεῖναι αἱ λεπταὶ αὖραι, ὁπὸ ἀυξάνυν κὴ ζέφυν τὸν ἔρωτα.

Μέσα λοιπὸν εἰς σνα μπαχτζὲ αὐτῆς τῆς ἑπταλόφυ, τῦ Ψομαθιῶν καλυμένον, ἐσεργιάνιζεν σνας νέος δυγενὴς, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐσολισμένος μὲ ὅλα τὰ προτερήματα τῆς φύσεως, ἦγεν καὶ μὲ ψυχικὰ, καὶ μὲ σωματικὰ, καὶ μὲ ἐξωτερικὰ, ἦτον δηλαδὴ ὡραῖος καθ' ὑπερβολὴν, ὀξυνόσατος, κὴ πλεσιώτατος. εἶχε δὲ πρὸς τύτοις κὴ τὸ σκῆπτρον τῆς Ἀφροδίτης, περικυκλωμένον μὲ τὰς χάριτας αὐτῆς, ὡσαὶ μὲ δορυφόρυς· ἐκεῖ λέγω ὁπὸ ἐσολατζάειζεν ἄνω κάτω αὐαγινώσκωντας σνα Φραντζέζικον βιβλίον περὶ Ἔρωτος (ἐπειδὴ οἱ δυγενεῖς τῆς Κωνσταντινυπόλεως σωνηθίζυν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν Γαλλικὴν γλῶσαν νὰ μανθάνυν καλλίτερα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν διὰ νὰ ἠδύνωνται μὲ τὰ διάφορα Ῥωμαντζα, ὁπὸ ἔχει) κὴ ἦτον χεδὸν ἐπάνω εἰς μίαν περιγραφὴν σνὸς ὑποκειμένυ τόσον ὡραίυ, ὁπὸ τὸ ἐπροξενοῦσε μεγάλην ἡδονὴν, ὡσαὶ νὰ τὸ ἔβλεπε ζωντανὸν, ὅθεν κὴ τὴν αὐεγίνωσκε πολλάκις. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁπὸ τὴν αὐεγίνωσκε, νὰ, κὴ ἐμβαίνει σνα παρόμοιον πρόσωπον μὲ ἐκείνην τὴν περιγραφὴν, καὶ σχεδὸν

καὶ

καὶ αὐώτερον αὐτῆς· ῥίπτωντας λοιπὸν αὐτὸς τὰ μάτιά τε ἐπαύω εἰς τὰ ἐδικά της, καὶ κατὰ τύχιν καὶ ἐκείνη, ἐλαβώθη τόσον δυνατὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ σινθηροβολοῦντά τε καὶ ὀϊσοβολοῦντά της ἐρωτικὰ ὀμμάτια, ὥστε ὁποῦ σφαλλῶντας τὸ βιβλίον τε, ἐξαβίχθη εἰς ἕνα μέρος διὰ νὰ ἠμπορέση νὰ περιεργαθῆ καὶ τὴν σωφροσύνην της, νὰ μάθη πρὸς τούτοις καὶ πῶς καλεῖται ἐκείνη ἡ φαμελία, ὡσαύτως καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνης τῆς ἐπιγείας Ἀφροδίτης. Ὅσον λοιπὸν τὴν ἐπεριεργάζετο, τόσον δ' μορφοτέραν τὴν εὕρισκε, τόσον καὶ ὁ Ἔρωτας εἰς τὴν καρδίαν του ἄναπτεν· ἀφ' οὗ δὲ ἐξεμάκρυναν ὀλίγον, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἀπαντι Κιόσκι καὶ ἐκάθισε, τότε κράζει κρυφίως ἕνα δοῦλον ὁποῦ τὴν ἀκολουθοῦσε, καὶ τὸν ἐρωτᾷ, τζαούμ! ποία εἶναι αὐτὴ ἡ φαμελία, καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ κόρη αὐτὴ ἡ ὡραιοπάτη, καὶ αὖ συχνὰ ἔρχωνται ἐδῶ εἰς περιδιάβασιν; τότε ὁ δοῦλος τοῦ ὡμίλησε μὲ θάρρος· ἐπειδὴ τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ τὸν πατέρα τε ἀκόμι, ὁποῦ εἶχε δουλεύσει δύω χρόνια· αὐτὴ ἡ φαμελία εἶναι τοῦ Γιακουμὴ, ἡ κόρη ὀνομάζεται Ἑλενίτζα, συνηθίζουν ἐδῶ νὰ ἔρχωνται, ὅμως σπανίως. Ὁ δοῦλος τὸν ἐνατάλαβεν δ' θὺς ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν κοκωνίτζα τε ξωμυνος, διὰ τοῦτο τοῦ ἔδιδεν ἀποκρίσεις μὲ προθυμίαν· ξαναρωτᾷ πάλιν τὸν δοῦλον, δὲν μὲ λέγεις, ἡ κοκωνίτζα μαζῆ σου ἔρχεταί ποτε ἐδῶ μοναχή; λέγει ὁ δοῦλος, τζελεπὴ Γεωργάκη, ποτὲ δὲν ἠμπορεῖ· ἐπειδὴ ὁ πατέρας της, ὡσαύτως καὶ ἡ μητέρα της τὴν φυλάττουν νὰ μὴ τύχη καὶ πέση εἰς ἔρωτα μὲ ἐκεῖνον, ὁποῦ δὲν εἶναι ἄξιος νὰ τὴν σεφαιωθῆ,

ὅ-

ὅθεν ὅπε καὶ αὖ ὑπάγῃ παύποτε εἶναι σωτροφιασμένη μὲ τὲς γονεῖς της· ὁ δὲλος ὅμως ἀφ' ἓ ἐτελείωσε τὴν ὁμιλίαν τε, ἐφροσκώυησε καὶ ἀνεχώρησε φοβέμενος νὰ μὴ τὸν καταλάβεν, πῶς ὁμιλεῖ μὲ αὐτὸν τὸν νέον. Ἡ κόρη μὲ ὅλον ὁπὲ ἦτον ἀπεύαντι εἰς τὸ Κιόσκι, ὅμως δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ περιεργάζεται τὸν δύγενῆ νέον ἐκεῖνον, τὴν ὡραιότητά τε, τὴν ὁμιλίαν τε μὲ τὸν δὲλόν της, καὶ τὰ λοιπὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκατάλαβεν, ὅτι δι' αὐτὴν εἶναι τὰ παύτα· ἐπειδὴ τὰ μάτια τὲ Ἔρωτος βλέπεν καὶ μακρόθεν, καὶ διὰ τῦ πεξῶν χεδόν· ἠσθαύθη καὶ αὐτὴ κάποιαν γλυκεῖαν θλίψιν, κάποιαν νόσιμην ευνοχωρίαν. ὄχι ὅμως τόσην, ὅσην ἠθαύετο ὁ νέος.

Ὁ νέος λοιπὸν ἐκαρτερὲσε τὴν νύκτα μὲ μεγάλην του αὐησυχίαν διὰ νὰ ἀπεράσῃ ἡ κόρη ἀπ' ἐκεῖ ὅπε νὰ τὴν ἰδῇ ἄλλην μίαν φορὰν ἀπὸ συμμά. ἄρχισε λοιπὸν νὰ βραδιάζῃ καὶ ὁ πατέρας μὲ ὅλην του τὴν φαμελίαν ἐπήγαινεν νὰ ἀναχωρήσεν ἀπὸ ἐκεῖ. ὁ πατέρας ἐπήγαινεν ἐμπροθά, καὶ οἱ ἄλλοι ἀκολυθὲσαν· ἡ κόρη ἔχυσα ἐκείνην τὴν ευνοχωρίαν εἰς τὴν ψυχήν της, καὶ θέλυσα ἀκόμι νὰ τὸν ἰδῇ μὲ ἕνα κρυφὸν βλέμμα, ὅπε ὅτε οἱ γονεῖς νὰ τὴν καταλάβουν, οὔτε ἐκεῖνος, ἔκαμε πάχατες πῶς τῆς δύγῆκε τὸ παπὲτζιτης ἀπὸ τὸ ποδάρι, καὶ ἤθελε νὰ σκύψῃ νὰ τὸ βάλῃ· ἐν τῷ αὐαμεταξὺ δὲ ἐξαβήχθη ἡ συνξοφία, καὶ αὐτὴ πῦρε καιρὸν νὰ ῥίξῃ πρὸς αὐτὸν ἕνα κρύφιον ἐρωτικὸν βλέμμα, στοχαζομένη ὅτι αὐτὸς δὲν τὴν περιεργάζεται· αὐτὸς ὅμως ὁπὲῦ εἶχε τὰ μάτιά του ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὶ, ἐδέχθη ἐκεῖνο τὸ

κρύ-

κρύφιον καὶ ἐρωτικὸν βλέμμα μὲ ἡδονὴ του ἄκραν· ἐκατάλαβε φρὸς τὸτοις ὅτι ἠθαύθη Ἔρωτα κὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸ στρατήγημα ὁπῦ ἐπσνόησεν· ὕστερον δὲ ἀνεχώρησε κὴ αὐτός.

Ἀπὸ δὲ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δσὺ ἔλειπεν ἡμέρα ὁπῦ νὰ μὴ διείσηται εἰς ἐκεῖνο τὸ περιβόλι καρτερῶντας νὰ ἰδῇ πάλιν τὸ λατρδόμενον ἐκεῖνο κὴ ἀξιέρασον ὑποκείμενον· ἐπειδὴ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δσὺ εἶχε πλέον ἡσυχίαν· τοῦ ἐφαίνετο θανάτος ἡ ἀπουσία της, χίλια δεινὰ ὑπέφερε, καὶ τὴν παρουσίαν της ἐστοχάζετο παράδεισον. Ἐν τῷ ἀναμεταξὺ λοιπὸν ὁπῦ ἐπερδιάβαζεν εἰς τὸν μπαχτζὲ, τοῦ ἦλθεν σὰς στοχασμὸς νὰ ἔμβῃ εἰς σὰ Κιόσκι νὰ καθήσῃ, κὴ νὰ χάψῃ τίποτες ὁπῦ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρός του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ σωθέσῃ τὺς ἀκολούθους σίχους, καὶ σωθέτωντάς τους ἄρχισε καὶ νὰ τὺς ξαγῳδᾷ μὲ μίαν γλυκυπάτην φωνὴν, ὡσὰν τῷ μυθολογημένων Νηρηΐδων, κὴ μὲ μίαν μελῳδίαν κὴ ἁρμονίαν ἀείσην· ἐκεῖ δὲ ὁπῦ ἐξαγῳδοῦσεν, ἐμβῆκε καὶ ὅλη ἡ συνοφία κὴ ἐκάθισεν εἰς ἄλλο Κιόσκι ἀπεναντι, κὴ αὐτὸς δσὺ τὴν ἐκατάλαβεν· οἱ σίχοι ὁπῦ ἐσυνθεσε κὴ ἐξαγῳδοῦσεν ἦσαν οἱ ἀπόλουθοι.

Εἰς σὰν κάλλος θαυμασὸ,
Καὶ θέλω νὰ τὺς δώσω,
Πῦ πᾶσα γλῶσσα τεχνικὴ,
Δὲν ἠμπορεῖ νὰ φθάσῃ,
Γιὰ τοῦτο θὲ νὰ βιαθῶ,
Ἑνὸς ἀξιεπαίνου
Αὐτὸς εἰς μίαν ζωχαφιὰ,
Μὲ τέχνην σκεπασμένην,
πολλὺς ἐπαίνους χρεωσῶ
πλὴν πῶς νὰ τὺς πληρώσω
μὲ ὅλην τὴν ῥητορικήν.
νὰ τὸ ἐγκωμιάσῃ.
βόπον νὰ μεπιχειρηθῶ,
ζωχάφου τροχομένου.
ἔκαμε μίαν ἀμοιρία.
βόπον τινὰ χρυμμένην,

Ἀφί-

Α'φίνωντας νὰ ςοχαθῇ καθ' ὥας νὰ συλλογιθῇ,
Ο'τι δὼ ἠμπορῶσε νὰ δείξῃ, κὶ ἀπορῶσε.
Λοιπὸν ἐγὼ τί νὰ λαλῶ, κὴ τί νὰ πονοκεφαλῶ;

Ἕως ἐδῶ λοιπὸν τραγῳδῶντας μὲ ἁρμονίαν, ἤκουσε μίαν ὁμιλίαν ἀνθρώπων· καὶ ἀκόωντας ἔπαυσε καὶ ἐγύρισε νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι, καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἐπαρατηροῦσε νὰ ἰδῇ ποῖος εἶναι, νὰ κὴ βλέπει τὴν Ἑλενίτζαν τὸ εἰς τὸ ἀπέναντι Κιόσκι μαζῆ μὲ τὴν ἀπερασμένην συντροφίαν τόσον πλησίον, ὁπὸ χεδὸν ὅλοι τὸν ἤκουσαν τὶ ἐτραγῴδει. αὐτὸς δὲ ἐπαύω εἰς αὐτὸ τὸ πειρατικὸν κὴ ἐλυπεῖτο καὶ ἐχαίρετο. ἐλυπεῖτο μὲν, ὡσὰν ὁποῦ τὸν ἤκουσαν ὅλοι πῶς τραγῳδεῖ ἐρωτικῶς, ἐχαίρετο δὲ, ἐπειδὴ καὶ ἐσυλλογίζετο ἴσως διὰ μέσα τὰπων τῷ ἐπαίνων, ὁπὸ ἀποβλέπων εἰς τὴν Ἑλενίτζαν, λάβῃ αὐτὴ μεγαλήτερον καὶ θερμότερον ἔρωτα πρὸς αὐτόν· ἐπειδὴ ἴσως ἐκατάλαβε πῶς διὰ αὐτὴν εἶναι. Ταῦτα λοιπὸν συλλογούμενος ἐκάθετο πλέον ἄφωνος· οἱ σίχοι δὲ ὁπὸ εἶχεν ἀφήσει εἶναι οἱ ἀκόλουθοι.

Ποτὲ δὼ θὰ μπορέσω, ἄξια νὰ παινέσω,
Α'φίνω εἰς τὸν ςοχασμόν τὸ καθ' ἑνὸς τὸν λογισμόν
Διὰ νὰ συμπεράνῃ, ὅσα ὁ νὸς μ' δὼ φθαίει.
Τὸ χρέος μὲ εἶναι πολύ, ὁμολογῶ μὲ συςολή.
Ποτὲ δὼ τὸ πληρώνω, μήτε ἐγὼ γλυτώνω.

Ἐκεῖ λοιπὸν ὁπὸ ἐκάθετο συλλογούμενος, νὰ κὴ βλέπει τὸν δὸλον ὁπὸ σεργιανᾷ ὁλόγυρα εἰς τὸ Κιόσκι ὁποῦ ἦτον· βλέπωντάς τον δὲ τὸν ἔκραξε κρυφίως νὰ μὴ τὸν καταλάβουν. τότε ὁ δὸλος ἀὐθὺς ἔξεξε μὲ τροθυμίαν, (ἐπειδὴ ἐ-

πὶ

πὶ τότω ἐξιγύειζε,) λέγωντας, τζελεπάκη τί
ὀείζετε; ὁ Γεωργάκης λοιπὸν τὸν λέγει· τζά-
νουμ ἤθελα νὰ σὲ ῥωτήσω τι, ὅμως θέλω νὰ
μὲ εἰπῇς τλὼ ἀλήθειαν· μὲ ἤκουσαν πάχα οἱ
ἀυθένταισ ὁπᾶ ἐξαγῳδᾶσα, κὴ μάλισα ἡ κο-
κωνίτζα ἡ ϕυ-- Ἑλενίτζα (τᾶ ἔφυγε πλέον ὁ
λόγος), ἢ ὄχι; κὴ αὖ ἐπατάλαβε τίποτες ἀπὸ
αὐτὸ τὸ ξαγᾶδι; τότε τᾶ ἀποκείνεται ὁ δᾶλος·
τζελεπὴ Γεωργάκη! αὖ δὲν ἤθελα ἔχῃ σέβας
εἰς τὸ ατῆτισας, εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ πα-
ῤῥόσας καὶ τῆς δίγνειάσας, καὶ αὖ δὲν μὲ
ἐρωτᾶσαν κὴ ῳροχθὲς, ῳρὸς τότοις αὖ δὲν ἤκυα
καὶ αὐτὸ τὸ ξαγᾶδι, ὁπᾶ πώρα ἐσωθέσετε καὶ
τόσον γλυκὰ κὴ μελῳδικὰ ἐξαγῳδέσετε, κὴ μά-
λισα τλὼ ὀνομασίαν ὁπᾶ πώρα τῆς κοκωνίτζας
μὲ ἐδώσετε, ἤθελα βέβαια τῆς κρύϕει τλὼ ἀ-
λήθειαν· ἐπειδὴ ὅμως ὅλα αὐτὰ μὲ βιάζουν,
διὰ τᾶτο δὲν ἠμπορῶ νὰ μὴ σᾶς εἰπῶ τλὼ ἀ-
λήθειαν. Ἠξεύρετε λοιπὸν, ἀυθεντά, ὅτι ἀπὸ
ἐκείνλω τλὼ ὥραν ὁπᾶ σᾶς ἴδεν ἡ κοκωνίτζα,
ἡ ϕυ-- Ἑλενίτζα (τὸν ἐγγίζει) δὲν ἔχει
πλέον ἡσυχίαν, ἀλλὰ ῳροχθὲς ἐμβαινόβγαινε
θέλσα νὰ μὲ ῥωτήσῃ τι, τέλος πάντων μὲ λέ-
γει μὲ μίαν σιγανλὼ φωνλώ· ποῖος ἦτον ἐκεῖ-
νος, μὲ τὸν ὁποῖον ὠμιλᾶσες τόσλω ὥραν ταῖς
ἀπερασμέναις εἰς τὸν μπαχτζέ. τότε τῆς ἀπε-
κρίθλω κοκωνίτζα, ἐκεῖνος εἶναι ὁ τζελεπὴ
Γεωργάκης, γὸς τᾶ Ἀντωνάκη καπὶ Κεχαγιά·
ὕστερον δὲ τλὼ εἶπα κὴ ὅτι ἐρωτήσετε δι' αὐτὴν,
αὖ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ, καὶ αὖ μοναχὴ, κὴ τὰ
λοιπά· ἀπὸ τὰ ὁποῖα, οἶδα ὅτι ἔλαβεν εἰς
τὸ ῳρόσωπόν της κάποιαν ἡδονικλὼ μεταβολλὼ,

καὶ

κὴ δὲν ἤξερε μέσα κάμνωντάς με μὲ τὸ νόημα κὴ μὲ τὸ χέρι νὰ σιωπήσω· μετὰ ταῦτα δὲν εἶχε πλέον χουζοῦρι, ὄτε νὰ καθήσῃ, ὄτε νὰ κοιτήσῃ, οὔτε νὰ ὁμιλήσῃ· ὅλα τῆς ἐφαίνοντο ἀγκάθια, παύτοτε ἐρωτοῦσε τὸν πατέρα της, πότε πηγαίναμεν εἰς τὸν μπαχτζὲ, κὴ τὰ παρόμοια, (παύτοτε γὰρ εἰς τλὼ ἀρχλὼ ὁ Ἔρωτας τοιοῦτος εἶναι) κὴ ἀφ' οὗ ἤκουσε σήμερον τὴν ἑτοιμασίαν διὰ ἐδῶ, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κρατηθῇ. ἐλθοῦσα δὲ κὴ ἀκούσασα τώρα αὐτὸ τὸ ξαγοῦδι, σᾶς ἐγνώρισεν ἀὐθὺς, κὴ ἤκουε μὲ κάθε προσοχλὼ, κὴ καθὼς ςοχάζομαι ἐκατάλαβεν ὅτι δι' αὐτλὼ εἶναι· ἐπειδὴ οἶδα τὸ πρόσωπόν της, κὴ πότε ἐκοκκίνιζε, πότε ἐγελοῦσε, πότε ἄκουιζε, παντοῖον ἐγίνετο, κὴ ἔτζι, ὥστε ὁποῦ ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν συνοφίαν νὰ τὴν πειεργαθῇ, κὴ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ, Ἐλενίτζα σὲ ἀρέσει αὐτὸς ὁ νέος φαίνεται, ὁποῦ ἔτζι γλυκὰ κὴ μελῳδικὰ ξαγῳδᾶ ἕνα νέον ξαγοῦδι, δὲν εἶναι ἀλήθεια; αὐτὴ δὲ ἐσιώπησεν ἀὐθὺς κὴ ἐροδοκοκκίνισεν, ὡς συνηθίζουν αἱ παρθένοι. Ὁ τζελεπὴ δὲ Γεωργάκης εἰς αὐτὰ τὰ λόγια τόσλω χαρὰν ἐλάμβανεν, ὥςε ὁποῦ τοῦ ἐφαίνετο νὰ μλὼ εἶναι πλέον εἰς τλὼ γλῶ· ὅθεν ἀφίνωντας τὰ μέτωρα λέγει τὸν δοῦλον. Τζάνουμ! θέλεις μὲ ὑποχρεώσει καταπολλὰ ἂν μὲ κάμῃς τὸ χατῆρι δηλαδὴ νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι τῆς..... ὅμως κρυφίως, κὴ ἂν σοὶ δώσῃ τλὼ ἀπόκρισιν, πάλιν ἐδῶ θέλεις μὲ εὕρῃ. Ὁ δοῦλος ἔλαβε τὸ ῥαβασάκι βυλωμένον, κὴ τοῦ ὑπεσχέθη λέγωντας ὅτι θέλει τὸν δουλόσει, ὅσον ἠμπορεῖ. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐπῆρε τὸ ῥαβασάκι,

κι, ανεχώρησε κάμνωντάς τε το φρέπον φροσκύνημα, κ' λαμβαίνωντας εἰς το χέρι κ' φιλοδώρημα ὄχι μικρὸν (επειδὴ μὲ τοῦτο οἱ δᾶλοι γίνονται φροθυμώτεροι)· ἡ κόρη ὅμως ἀπ' αντικρὺ ὅλον ἔβλεπε τι ἐγίνετο, ἐπαρατροῦσε τὰ παντα, αὖ κ' εἶχε κ' τὰ μάτιά της ὡς παρθένος σκυπτὰ, καθὼς τῆς Ἑλλάδος τὰ κοράσια εἶναι ἐντροπαλά.

Ἀφ' ἕ λοιπὸν ἡ συνξοφία δ'θύμησε κ' ἐχαροποιήθη ἀρκετὰ, καὶ ἄρχιζε κ' ἡ νύκτα νὰ ἔρχεται, ἄρχισαν νὰ συκωθᾶν κ' νὰ ἀναχωρήσεν. ανεχώρησαν ὅλοι, ἡ κόρη δὲ διὰ νὰ χαροποιήσῃ τὸν..... μὲ σ'να βλέμμα κρύφιον κ' ἐρωτικὸν, ἔκαμε πῶς τῆς ἐξεθηλυκώθη το λαχτρσύιόν της ζωνάει, ὅθεν ἐσάθη κ' ὑπέκλεψε το βλέμμα, καθὼς καὶ φρότερον. Ἀφ' ἕ δὲ ἀνεχώρησαν αὐτοὶ, ανεχώρησε καὶ αὐτὸς μὲ διαφόρες σοχασμὲς, ἐσοχάζετο κ' ἐφοβεῖτο δηλαδὴ μὴ παραπέσῃ το ῥαβασάκι του, κ' τὰ παρόμοια.

Το φρωῒ ἐσυκώθη ὁ δᾶλος, κ' δ'ρὼν ἁρμόδιον καιρὸν, τῆς το ἐνεχείρισε λέγωντάς της, κοκωνίτζα· ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης ἐχθὲς εἰς τὸν μπαχτζὲ μὲ ἔδωκε τοῦτο το ῥαβασάκι διὰ νὰ τῆς το ἐγχειρίσω. Αὐτὴ δὲ λαβᾶσα μὲ μίαν ἄῤῥητον χαρὰ το ῥαβασάκι, ἔξεν εἰς τὸν ὀντᾶ της νὰ το ἀναγνώσῃ. το ῥαβασάκι λοιπὸν ἦτον το ἀκόλουθον, το ὁποῖον εἶχεν ἑτοιμάσει φρὸ ἡμερῶν.

Ἀξιέ-

Ἀξιέρασή μοι κυρία Ἐλενίτζα.

Τὰ θέλγηθρα πᾶ ἔχεις, ἀγάπημ' φυσικά,
Καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄψυχα εἶναι ἐλκυσικά,
Δωάνται νὰ βιάζουν κάθε σκληρὴ καρδιά,
Στ' νὰ δεχθῆ φροθύμως βαρύπατον σκλαβιά.
Πρᾶγμα καινούα ξόπος δὲν ἐν' ν' ἀντισαθῆ,
Πᾶ μὲ τὸ θέλημά τε νὰ μὴ παραδοθῆ.
Ἔτζι κ' ἐγὼ μὲ φρώτων δικόν σ' ὄθυς ματιά,
Τᾶ Ἔρωτος ἐπῆρα ςὸ ςῆθος σαϊτιά.
Τζαρὲς ποσῶς δὲν ἦτον νὰ ἀνταντιωθῶ,
Μόν' ἔφερε νὰ κλίνω κ' νὰ σ' ὑποταχθῶ.
Γιατ' ἔχεις ξόπας φῶς μου, κ' τζάπια θαυμασά,
Καὶ νοῦν κ' αἴρας μὲ βτζότι πειρασά.
Ἐβρεις, μεταχειρίζεσαι δεσμοὺς ἐρωτικούς,
Πᾶ δένεται καθ' ὅνας, χωρὶς λογαριασμός.
Καιρὸν ποσῶς δὲν δίδεις, κανεὶς νὰ ςοχαθῆ,
Κ' ὄθυς πᾶ σὲ κυτπάζη, ἀνάγκη νὰ πιαθῆ.

Ὁ δοῦλός της Γ'.

Τὸ ἀνέγνωσε καὶ πάλιν τὸ ἀνέγνωσε μὲ μεγάλω ἡδονή· ὕςερον δ' ἐκάθισε καὶ ἐςοχάζετο τοῦτο τὸ περισσατικὸν, λέγουσα καθ' ἑαυτήν· Ἔρωτας αὐτὸ ὁπού αἰσθάνομαι βέβαια πρέπει νὰ εἶναι, κ' αὐτὸ ὁπᾶ ἀνέγνωσα, ὡσαύτως ἀπὸ Ἔρωτα γραμμένον, καὶ δὲν χρειάζεται κἀμμία ἀμφιβολία. Ἔρωτας εἰς μίαν πόρτω ἁρμόζει, μὰ τί λογῆς; πρέπει βέβαια νὰ εἶναι τίμιος κατὰ τὸ ἀγαπώμενον ὑποκείμενον· ἐπειδὴ αὖ ὁ ἀγαπῶν μὲ τὸ ἀγαπώμενον δὲν τελειάζει, τότε ὁ ὄνας ἀπὸ αὐτοὺς πρέπει νὰ ἀφανισθῆ· ὄνα τίμιον κορίτζι, μία τιμία παρθέρ-

θενός, μία θυγάτηρ ενὸς τιμημένου πατρὸς, δεν᾽ ταρέπει δ᾽ θὺς μόνον εἰς τὴν δ᾽μορφίαν ἑνὸς νέου νὰ παραδίδεται· εἰς ἀυτὸ τὸ ῥαβασάκι δεν᾽ βλέπω ἄλλο τίποτες, παρὰ μόνον ἕνα ἔπαινον, ἀυτὸς ὅμως δεν᾽ μὲ ὠφελεῖ, ὁ ἔπαινος τῆς δ᾽μορφίας, εἶναι ἔπαινος ἀερώδης, ἐπειδὴ ἡ δ᾽μορφία σήμερον εἶναι, καὶ αὔριον μία ἀῤῥωσία τὴν ἀφανίζει, καὶ ἠμπορεῖ ὁ τοιοῦτος ἔπαινος νὰ γυρίσῃ εἰς κατηγορίαν. ἂς ἀναμείνω λοιπὸν, ἂς κρατήσω ὀλίγον τὸν ἔρωτα νὰ ἰδῶ, νὰ καταλάβω, πῶς μὲ ἀγαπᾷ; μόνον ταρὸς ὥραν, ἢ παντοτεινὰ, κὴ αὖ καταλάβω πῶς παντοτεινὰ, τότε ἠξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς ταρέπει νὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ἀφ᾽ ἧς λοιπὸν εἶπε τὰ εἰρημένα καθ᾽ ἑαυτὴν, τὰ ὁποῖα ἄμποτε νὰ τὰ ἐντύπωναν ὅλαι αἱ ἐλεύθεραι παρθένοι εἰς τὸν νοῦν των, ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγε ταρὸς τὴν μητέρα της, χωρὶς νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ τινας τίποτες, ἔκρυψεν εἰς τὸν κόρφον της κὴ τὸ ῥαβασάκι.

Ὁ τζελεπὴ δὲ Γεωργάκης ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁποῦ ἤκουσε τὰ λόγια ἀπὸ τὸν δοῦλον, δεν᾽ εἶχεν ἡσυχίαν· τὸ σεργιάνι τε καθ᾽ ἡμέραν ἦτον ὁ μπαχτζὲς, ἀκαρτερῶντας ἀπόκρισιν τινὰ ἀπὸ τὸν δοῦλον, καθὼς τὸν εἶχε παραγγείλῃ. Λοιπὸν διὰ νὰ μὴ τὸ φαίνεται ἡ ὥρα ἡμέρα, καὶ ἡ ἡμέρα χρόνος, εὔγαλε τὸ καλαμάρι τε ἀπὸ τὴν ζώνην, κὴ ἐκάθισε νὰ σιωθέσῃ τι, διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς (ἐπειδὴ σιωηθίζουν νὰ φορῦν εἰς τὸ ζωνάρι καλαμάρι) ἦτον δὲ πάλιν εἰς τὸ ἴδιον Κιόσκι, ὡσὰν ὁποῦ τὸ εἶχε ταρὸ πολλοῦ ἐκλέξει διὰ ἁρμόδιον εἰς παρομοίαν ὑπόθε-

θεσιν· ἐπειδὴ ἔβλεπέ τινας ποῖος ἐμβαινόβγαινεν· (ἀγκαλὰ κ᾽ πολλάκις τόσον βαθέως ἦτον βυθισμένος εἰς τὸν ἔρωτα, ὁποῦ δὲν ἠσθάνετο οὐδὲ εἰς τὸ Κιόσκι ποῖος ἔμβαινεν)· οἱ στίχοι δὲ ὁπῶ ἐσυνήθεσεν εἶναι οἱ ἑπόμενοι.

Ο᾽ Ἔρωτας θυμώθη, σ᾽ ἐμένα ἁρματώθη,
Γιὰ νὰ μὲ πολεμήσῃ, ὅσον νὰ μὲ νικήσῃ.
Καὶ ὤνπας τὰ δικά του ὅπλα κ᾽ ἅρματά του,
Α᾽δυνάπε νὰ φθάσῃ νὰ μὲ καταδαμάσῃ,
Ἄρχισε κι᾽ ἁρματώθη, καλὰ ἐδυναμώθη,
Μὲ ὅπλα ἄλλα ξένα, ὅμως δυναμωμένα.
Εὗρεν εἶνα ὡραῖον, πρόσωπον πολλὰ νέον.
Κ᾽ εἶχε τὴν εὐμορφιά του, ἔκαμεν ἅρματά του.
Τὰ δύω καμαρωμένα, φρύδια ζωγραφισμένα,
Τἄκαμε δύω τόξα, γιὰ νὰ νικᾷ μὲ δόξα.
Καὶ ταῖς ματιαῖς ἐκείναις, ἡλιακαῖς ἀκτῖνες,
Ταῖς ἔχει διὰ βέλη, κτυπᾷ, κ᾽ δὲν τὸν μέλλει.
Καὶ κεῖν᾽ ἡ ὡραιότης πρόσωπα ἡ πυρότης,
Πέτρα μπορεῖ νὰ λυώσῃ, καρδιὰ πῶς νὰ μὴ νοιώσῃ
Μὲ τὴν ἁρματωσίαν, ὥρμησε μὲ κακίαν.
Ἀντίκρυ μὲ κονδύει κ᾽ πόλεμον γυρδύει.
Κ᾽ ἐγὼ καθὼς τὸν εἶδα, δὲν μ᾽ ἔμεναν ἐλπίδα,
Δίχως ν᾽ ἀντιπαλεύσω, ἄρχισα νὰ προσπέσω.
Κλαίω, θρηνῶ μπροσθάπα, φιλῶ τὰ ἅρματά του,
Κ᾽ εἰς τὴν σκλαβιάν του μένω χωρὶς νὰ τὸν προσμένω.

Αὐτὸ λοιπὸν συμέχραξε, κ᾽ ἄρχισε νὰ τὸ ξαγρωδᾷ, κ᾽ ἔτζι ἀπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα.

Τὴν δ᾽ ἀπόλυθον ἡμέραν ἄρχισε νὰ λυπᾶται, ὁπῶ δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπόκρισιν, τοῦτο ὅμως τὸ ἀπέδωκεν εἰς τὸ ἀδύνατον, ἴσως δηλαδὴ δὲν ἠμπόρεσε νὰ γράψῃ διὰ νὰ μὲ στείλῃ· αὐτὴν ὅμως τὴν ἡμέραν ἄργησε νὰ ὑπάγῃ

εἰς

εἰς τὸν μπαχτζὴ, ἐπειδὴ ὁ πατήρ του τὸν ἐμπόδισε μὲ τὸ νὰ εἶχεν ἐκείνῳ τῳ ἡμέραν φίλους. ἦλθε λοιπὸν εἰς τὸν μπαχτζὲ καὶ ἠρώτησεν ἐκεῖ τὸν μπαχτζεβαῖον, αὖ κἀνένας τὸν ἐγύρισε. τότε τοῦ ἀπεκρίθηκεν ὅτι σύας δοῦλος ἦλθε, κὴ πάλιν ἔφυγε, τίποτες ὅμως δὲν ἠρώτησεν· αὐτὸς δὲ ἐλυπήθη καταπολλά· ἐπειδὴ ἐσοχάθη πῶς αὐτὸν ἐγύρισεν, ὅμως ματαίως· διότι ἐκεῖνος ὁ δοῦλος ἐζητοῦσε τοὺς αὐθεντάς τε κὴ ἐπερπατοῦσεν ἀπὸ μπαχτζὲ εἰς μπαχτζὲ, μὲ τὸ νὰ μάθῃ ἔξω ἐις ποῖον μπαχτζὲ ὑπῆγαν· μὲ ὅλον τοῦτο ἐκεῖ ὁποῦ ἐσεργιανίζεν ὁ τζελεπή μας καταβεβυθισμένος εἰς τὸν ἔρωτα ἴδε τελιανταφυλλιαῖς· ὅθεν ἤπλωσε τὸ χέρι του κὴ ἔκοψεν σύα τελιαντάφυλλον. κόπτωντας δὲ τὸ τελιαντάφυλλον, τὰ ἀγκάθια ὁποῦ τὸ περικυκλώνεν τὸν ἐκέντησαν· ὅθεν εἶπε, βέβαια τοῦτο τὸ τελιαντάφυλλον ὁμοιάζει μὲ τὸν Ἔρωτα, καὶ ἂς καθήσω νὰ ἰδῶ αὖ ἔχῃ ὅλας τὰς ἰδιότητας τοῦ Ἔρωτος. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ζοχάζεται μίαν φορὰς μίαν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ τὰς εὗρεν· ἔπειτα δὲ εὔγαλε τὸ καλαμάρι του, κὴ ἠθέλησε νὰ τὰς βάλῃ καὶ εἰς σίχους, διὰ νὰ τὰς τραγῳδούσῃ. Οἱ σίχοι λοιπὸν ὁποῦ ἐσύνθεσεν ἐπαίνω εἰς τὸ τελιαντάφυλλον, παραβάλλωντάς το μὲ τὸν Ἔρωτα, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι.

Ὦ Ῥόδον ὡραιότατον ἀπὸ λουλουδιῶν κορῶνα,
Σὲ σύα βλέπω καθαρὰ τὸ Ἔρωτος εἰκόνα.
Ἀληθινὰ σωζότατον δικόν του ξόμπλι εἶσαι,
Κἀνένα ἀπτὰ σημεῖά του ποσῶς δὲν ὑστερεῖσαι.
Τὸν Ἔρωτα τὸν ἰσορρὸν χαριτωμένον νέον,
Καὶ σὺ σὰ αὐθη τὰ λοιπὰ εἶσαι τὸ πλειὸ ὡραῖον.

Φωτιαν' ὁ Ἔρωτας κρατεῖ, κ' φλογερὼ λαμπάδα,
Μὰ κ' ἡ γλυκιάσα ἡ θωριὰ ἀςράπτει μὲ πυράδα.
Τὰ φύλλα ἔχει σαν πτεριὰ, παγκάθια ὡταν βέλη.
Ω'σαν' αὐτὸν κ' ἐσὺ κτυπᾷς τίποτε δὸν σὲ μέλει,
Κι' ὅ, τι λογῆς τῦ Ἔρωτος πληγαῖς ὅσοι λαμβάνουν
Μέσα ταῖς πόσαις χάρες τε δὸν ταῖς καταλαμβάνουν.
Ἔτζι κ' ἡ ὠμωδίασα ἡ ἄκρα πᾶ σὲ ἐδοθη,
Κάμνει καθένα ἀγκαθιῶν τὲς πόνες νὰ μὴ νοιώθη.
Μὰ πολλὰ περισσότερον ςὸ λιγοχρόνιόν σα,
Τὸν μοιάζεις ἀπαράλλακτα κ' εἰς τὸ πρόσωπόν σα.
Ἐκεῖ π' αὐθεῖτε κάτιτι, μὲ ταῖς καλαῖς ἐλπίδες
Μαραίνεσθε κ' χαίνεσθε, σβωέσθε σαν τζιμπλίδες.
Οὕντως φυτὸν Ἐρωτικὸν πᾶ ὅλα σα πηγαίνουν,
Καὶ μόνον τὰ πληγώματα τῆς ἀγκαθιῶν σα μοίνουν.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ ἐσωύθεσεν, ἄρχισε νὰ τὸ ξαγῳδᾷ πολλάκις, κὰι ξαγῳδῶντάς το ἄρχισε νὰ βραδιάσῃ· ὅθεν ἐσοχάσθη νὰ αὐαχωρήσῃ, ὡσαὺ ὁπᾶ τὴν νύκτα δὸν ἦτον ἐλπὶς πλέον νὰ λάβῃ ἀπόκρισιν κἀμμίαν ὁλότελα.

Τζὼ ἄλλην δὲ ἡμέραν δὺγῆκεν ὁ τζελεπής μας εἰς τὸ τζαρτζὴ νὰ σεργιανίσῃ, μὲ σκοπὸν νὰ σωαπαντήσῃ τὸν δᾶλον. ἡ τύχη του κὰι τὸν ἐδάλδυσε κ' τὸν συναπάντησε· κράζωντάς τον δὲ εἰς σὔα μέρος κρυφὸν, ἄρχισε νὰ τὸν ἐρωτᾷ αὖ ἐχθὲς εἰς τὸν μπαχτζὲ τὸν ἐγύρδυεν; ὁ δᾶλος τᾦ εἶπεν, ὄχι. Ὕστερον δὲ τὸν ἐρώτησε πάλιν αὖ ἔδωκε τὸ ῥαβασάκι τῆς .... τότε τοῦ εἶπε· ναὶ, τὸ ἔδωκα τζὼ ἄλλω ἡμέραν τὸ πρωῒ, κὰι αὐτὴ τὸ ἔλαβε μὲ χαρὰν κὰι ἡδονὴν, ἀφ' ὅ τῆς εἶπα, πῶς ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης μὲ τὸ ἔδωκεν· ὅμως ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν δὸν μὲ εἶπε τίποτες. Τότε δὺγάζει κὰι τοῦ δίδει ἀκόμι σὔα ῥαβασάκι, τὸ ὁποῖον τὸ βράδυ τὸ εἶχε συνθέσει,

σει, καὶ διὰ νὰ τὸν κάμῃ προθυμώτερον τὸν ἔδωκε καὶ εἰς τὸ χέρι τι. τότε ὁ δοῦλος τὸ ὑπεχρέθη, ὅτι πάλιν θέλει τῆς τὸ δόσει κρυφίως, καὶ ὅ,τι ἀπόκρισιν μὲ δόσει, θέλω ἔλθῃ εἰς τὸν μπαχτζὲ νὰ σᾶς εἰπῶ καθὼς μὲ παρηγγείλετε· εἶπα δὲ προσκυνήσας ἀνεχώρησε.

Πρὸς τὸ γεῦμα ὁ δοῦλος δειπνήσαντας καιρὸν, ἐπειδὴ ὁ πατέρας τῆς κόρης ἔλειπεν, ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν ὀντᾶν, καὶ τῆς λέγει, κοπωνίτζα, σήμερον ἐκεῖ ὁποῦ ἐσεργιανίζεν ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης εἰς τὸ τζαρσὶ, μὲ ἐσωπαπάντησε καὶ μὲ ἐρώτησε διὰ τὴν δυγνίαν της καὶ διὰ τὸ ῥαβασάκι, ὕστερον μὲ ἔδωκεν ἀκόμι σ'α νὰ τῆς δώσω, καὶ κυττάζωντας ὁλόγυρά του νὰ μὴ τὸν ἰδῇ κἀνένας, ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ τῆς τὸ ἔδωκε, καὶ ἔτζι ἀνεχώρησεν.

Ἡ κόρη ἔλαβε τὸ ῥαβασάκι ἀσμενῶς, καὶ ἐκλείσθη εἰς τὸν ὀντᾶ της νὰ τὸ ἀναγνώσῃ.

Ἐρασμιωτάτη μοι ψυχή μου Ἑλενίτζα.

Ὡ ὑψηλέν δενδράκι,
Ὁλόκληρον μὲ νοῦν,
Τραβᾷ τὸ πρόσωπόν σου
Ὡσὰν μαγνῆτις σέρνει,
Καρδιᾶς καὶ ταῖς δυλώνει,
Βάζει σὲς ὁρισμούς σου,
Τραβᾶς καὶ τὴν καϊμόνω,
Καρδιὰ τὴν ἐδικήν μου,
Γιατὶ δὲ τὴν παιδεύεις,
Τί τόσον τὴν δαμάζεις;
Μὲ δυὼ ἀκονισμένα,
Καὶ κοφτερὰ σπαθάκια,

χρυσὸ κυπαρισσάκι,
ὅλον χωρεῖς κυσσοῦ.
τὸ ὡραιόπλόν σου,
σὰς χεῖράς σου καὶ φέρνει.
ἁρπάζει καὶ σκλαβώνει,
καὶ φίλους καὶ ἐχθρούς σου.
αὐτὴν τὴν σκλαβωμένην
σὰ βάσανα πολλά μου.
καὶ δεν τὴν ἀφεύεις;
καὶ ὅλως καταφρονεῖς;
κ' ἐρωτοκαμωμένα,
τὰ νόημα' φρυδάκια,

Κ' ἡ φλόγας ἀϕ' ματιῶν σε
Μὲ τὼ καταφλογίζειν,
Καὶ μὲ τὼ δύμορφιάν τες,
Αὐτὼ τὼ φλογισμένω,
Στέρξε λοιπὸν πολίμε,
Δός με τὼ ἰαξιάμε,
Καὶ νὰ μὲ θεραπδύσῃς,
Τὸν δᾶλον ὁπᾶ ἔχεις,
Καὶ αὖ ἀποκοπήσω,
Τὸ ϖρόσωπόν σε φῶς με,
Μένω δύτυχυσμένος,
κὴ ἀϕ' μάτικλαδιῶν σε,
κὴ τὼ καταμαυρίζειν.
βάφειν εἰς τὼ θωριάν τες,
καρδιὰ μ' τὼ σκλαβωμένω
νὰ γιαύῃ ἡ πληγή με,
κὴ τὼ ϖαρηγοριάμε.
μὲ λόγον νὰ γιατρδύσῃς,
μὴ πλέον καταξέχεις.
νὰ χρυφοϖροσκυνήσω,
ϖαρηγοριὰ τᾶ κόσμε.
κὴ μεμακαρισμένος.

Ὁ πιςότατός της Γ. Α.

Ἀϕ' ἔ λοιπὸν τὸ ἀνέγνωσε, κὴ πάλιν τὸ ἀνέγνωσε δὶς κὴ ξὶς κὴ πολλάκις, ἄλλω ἰδέαν πλέον ἡ κόρη μας ἔλαβεν, ἐκατάλαβε πῶς δὲν εἶναι ἡ ἀγάπη τε ϖροσωρινὴ, ἀλλὰ παντοτεινὴ, καθαρὰ, ἀληθινὴ, εἰλικρινής τε, κὴ σαθερά· ὅθεν ἔλεγεν ἐν ἑαυτῇ· τώρα ἠξδύρω πῶς ϖρέπει νὰ φερθῶ, τώρα ἠξδύρω πῶς ϖρέπει νὰ ἀνταποκριθῶ, τώρα λέγω ἠξδύρω νὰ τὸν ἀνταμείψω. ϖρέπει τάχα νὰ ϖροσκυνήσω, ἢ ν' ἀντιϖροσκυνήσω; νὰ θεωρήσω, ἢ νὰ ἀντιθεωρήσω; νὰ ῥίξω βλέμμα, ἢ νὰ λάβω; νὰ κλείψω, ἢ νὰ ὑποκλείψω; ὄχι, ϖρέπει νὰ ἀκολουθήσω τὰ δδυτερεῖα εἰς ὅλα, ἀῦ τύχῃ κὴ τὸν ἰδῶ, κὴ αὐτὸ κρυφίως· ἐπειδὴ ϖρέπει ἀκόμι νὰ τὸν δοκιμάσω· διότι ὁ Ἔρωτας ὁμοιάζει μὲ τὸ μάλαμα, ὁπᾶ ὅσον λαγαείζεται, τόσον καθαρώτερον καθίσαται, κὴ ὅσον θάῤῥος δὲν λαμβάνει, τόσον πεμασότερον αὐξάνει, κὴ ὅσον εἶναι σοβαρὸς, τόσον γίνεται καθαρός.

Εἰς

Εἰς καιρὸν ὁποῦ αὐτὰ ἐσυλλογίζετο ἐκτύπησεν ἡ παρακόρη τὴν πόρταν τῆ ὀντᾶ της λέγουσα, κοκωνίτζα, ἀνοίξατέ μοι νὰ σᾶς ἑτοιμάσω νὰ πᾶτε εἰς τὸν μπαχτζὲ, ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι εἶναι ἕτοιμοι, κὴ σᾶς ἀκαρτερᾶν. Αὐτὴ ἀκέσασα διὰ τὸν μπαχτζὲ ἔλαβε μεγάλην ἡδονὴ· ἐπειδὴ ἐστοχάθη, ὅτι βέβαια θέλει ἰδῆ σήμερον τὸν ἐρασμιώτατόν της· ὅθεν ἄνοιξε τὴν θύραν δι' ὅλης, καὶ παραχρῆμα ἔγινεν ἕτοιμη. ἀφ' ἧς δὲ ἑτοιμάθη ὑπῆγε πρὸς τὴν μητέρα της, κὴ ἔτζι ἐπιβαίντες ὅλοι εἰς τὸν χρυσὸν Μπεγιανδὲ, ἀπέρασαν εἰς τὰ Ψωμαθιὰ εἰς τὸν μπαχτζὲ, ὅπου κὴ προτήτερα ἦσαν· ὅλοι δὲ ὁποῦ ἐμβῆκαν εἰς τὸν μπαχτζὲ, ἤκουσαν μίαν φωνὴν πολλὰ σιγανὴν, κἀνένας ὅμως δὲν ἐγνώρισε τινος εἶναι. ἀφ' οὗ δὲ ἐμβῆκαν παρὰ μέσα, βλέπουν ἕνα νέον ὁπῆ ἐκάθητο εἰς ἕνα μέρος τῆ μπαχτζὲ αὐτικρύτου, κὴ ἐξαγωδᾶσεν ἐμπαθῶς τὸ ἑπόμενον τραγοῦδι, καταβεβυθισμένος εἰς τὰς ἰδέας τῆ Ἔρωτος, καθὼς ἦτον δυνατὸν μακρόθεν νὰ συμπεραίνῃ τινὰς, ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐκατάλαβεν ὁποῦ ἐμβῆκαν· τὸ τραγοῦδι δὲ εἶναι αὐτό.

Πικρὰ ἀναστενάζω, τὰ μάτια μου θρηνῶν,
Παρηγοριὰ δὲν βρίσκω, τὰ σπλάγχνα μου πονῶν.
Ἡ μέρα σὰν βραδιάσει, πλαγιάζω μὲ τὸ ἄχ,
Καὶ ὅταν ξημερώσῃ ξυπνῶ πάλιν μὲ βάχ.
Πάχω καὶ παραδέρνω κοντύνω νὰ χαθῶ,
Τὸν πόνον μου δὲν ξεύρω σὲ ποιὸν νὰ πισθῶ.
Σὲ ποῖον νὰ ἐλπίζω πᾶ νὰ μὲ λυπηθῇ,
Σ' αὐτὸν μου τὸν ἀνάγκαν νὰ μὲ παρασταθῇ.
Τὸ θάρρος τῆς ζωῆς μου ἔχει σὲ μιὰ κλωσνὴ,

Τύ-

Τύχη νὰ τὼ βοηθήσῃς, ἢ νὰ ἀπελπισῇ.
Τύχη ἐσύ αὖ θέλῃς, κὶ αὖ ἔχω ῥίζικό,
Σ' αὐτὰ τὰ βάσανά μου δύρίσκω γιατρικό.
Ἐγὼ δὼ σὲ γυρεύω μεγάλα κὴ πολλά,
Πλούτη, τιμὰς δὼ θέλω, μήτε ἄλλα καλά.
Μὰ θέλω τὼ ζωλύ μου ν' ἀφήσῃς νὰ περνῶ,
Νὰ μὴ μὲ ὑσερήσῃς ἐκεῖνα πὲ πονῶ.

Αὐτὸ δὲ τὸ τραγῶδι ἐσάθηκαν καὶ τὸ ἤκουσαν ὅλοι μὲ ἔκστασιν, ὅμως δὲν ἤξδυραν διὰ ποίαν εἶναι· ἡ Ἑλενίτζα μας ὅμως ἤξδυρε, κὴ ὁ δῶλος, ἡ ὁποία ἔλαβε κἄποιαν ἄρρητον ἡδονὴ δύθὺς ὁπῶ τὸν ἴδε, κὴ μάλιστα ὁπῶ τὸν ἤκουσε νὰ ξαγῳδῇ· ὕστερον δὲ ἡ σωφροσύνη ἄρχισε νὰ περιπατῇ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν τόπον τως τὸν σωφρονισμένον, πηγαινάμενοι δὲ ἀπέρασαν ἀπ' ἔμπροσθεν τοῦ ....., ὁ ὁποῖος ἐσολατζάρεζε κὴ ἐθεωρῶσε κρυφίως τὴν --- ὡσαύτως κὴ ἡ ... αὐτὸς δὲ ἔλαβε τόλμην κὴ ὑπέκλεψε τὸ προσκύνημα καὶ χαιρέτισμα, ὡσαύτως κὴ ἡ κόρη ἀνθυπέκλεψε. Πόσην λοιπὸν σοχάζεσθε ἡδονὴν νὰ ἔλαβεν ἑκάτερον τὸ μέρος ἀντιπροσκυνούμενον; τὼ ἀφίνω εἰς τὸν νοῦν τοῦ καθενὸς νὰ τὼ παρασήσῃ· ἔπειτα δὲ ἀφ' ὧν κὴ οἱ δύω ἀρκετὰ κατ' ἰδίαν δύθυμησαν, ἡ κόρη μὲ τὼ συνοφίαν της, κὴ ὁ φίλος μας μὲ τὴν φαντασίαν τε, ἀνεχώρησε καθ' ἕνας εἰς τὸ σπήτι τε μὲ μεγάλην ἡδονὴν κὴ λύπην, μὲ ἡδονὴν μὲν, διὰ τὸ ἀμοιβαῖον ἐρωτικὸν βλέμμα, λύπην δὲ διὰ τὸν ξεχωρισμόν των.

Ἕως ἐδῶ λοιπὸν ὁ Ἔρωτας μακρόθεν τὼς ἐχαροποιοῦσε, τώρα ὅμως ἄρχισε νὰ τὼς ἡδωνῇ κὴ πλησιέστερον, ὡς δύθὺς θέλομεν εἰπῇ. Ὁ φί-

φίλος μας ἔν δεν ἠμπορᾶσε πλέον νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸν μπαχτζὲ, κ᾽ νὰ καταγίνεται εἰς τὰς ἐρωτικάς τε ςοχασμάς· ἐπειδὴ ὁ πατέρας τε τὸν ἐφόρτωσε μὲ κάποιας ὑποθέσεις τε, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑποχρέωναν ὅλην χεδὸν τὴν ἡμέραν εἰς αὐτὰς νὰ διείσκηται· τὴν νύκτα ὅμως ὁπού ἀπὸ αὐτὰς ἐλευθερώνετο, κατεγίνετο εἰς τὰς ἐρωτικάς του ἰδέας, ἐστοχάζετο δηλαδὴ λέγωντας, πῶς νὰ ἰδῶ πλέον τὸ ἀξιέρασόν μοι ὑποκείμενον; πῶς νὰ ὑποκλέψω τὸ βλέμμα; πῶς νὰ θεωρήσω ἐκεῖνο τὸ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον, ἐκεῖνο τὸ ἀγγελικόν της νέρι; Αὐτὰ κ᾽ τὰ τοιαῦτα ἦσαν αἱ φροντίδες τῆς νυκτός· ταῖς περισσότεραις δὲ φοραῖς συνέγραφέ τι, κ᾽ ἐξαγρεύθησε, κ᾽ μὲ τοῦτο ἐπαράσαινε τὸν Ἔρωτα εἰς τὸ λόγου του αἰσθαντικώτερον, καὶ μᾶλλον ἐνεργητικόν· ἀπὸ ἐκεῖνα δὲ ὁπού ἐτραγῴδησεν εἶναι καὶ τὰ ἀπόλουθα.

Δεν εἶναι ζόπος ὅταν θέλῃ,
Ο᾽ Ἔρωτας νὰ μὴ νικήσῃ
Ἔχει δυνάμιν μεγάλη,
Στὸν σκοπόν τε ἐπιμένει,
Δεν λανθάνηκε ποτέ τε,
Ὅταν τὸν ἐναντιῶνται,
Εἰς τὴν ἀνυποταξίαν,
Τὴν ἀπείθειαν παιδεύει
Κάμνει ὅμως κὶ ἀδικίαις,
Ταῖς καρδιαῖς ὁπὸ ὁρίζει,
Ἀλλὰ ἄλλας ἀβανίζει,
Κἰἄλλαις σὴν ἀρχὴν πληγώνει,
Γσια πρέπει νὰ κυτπάζῃ,
Ταῖς αὐταῖς πληγαῖς νὰ δίνῃ
μὲ τὰ ἰχυρά του βέλη,
κ᾽ καρδιαῖς νὰ ἀποκτήσῃ.
ζαῖς ζαίταις τε δεν σφάλλει,
κάμνωντας ἐπιτυχαίνει.
εἰς αὐταῖς ταῖς δοκιμαῖς τε,
κ᾽ ποσῶς δεν τὸν φοβᾶνται
βάλλει ὅλην τὴν ἀνδρείαν,
σκληρὰ πόνε ζαίτεύει.
βλέπω κὶ ἀδιαντροσίαις,
μιὰ λογῆς δεν ταῖς φλογίζει
μὲ ὁρμὴν καταφλογίζει,
μὰ δύθυς κ᾽ ταῖς χρυώνει.
ταῖς ζαίταις νὰ μοιράζῃ,
νὰ μὴ καίγῃ κ᾽ νὰ σβυνῃ.

Αὐ-

Αὐτὸ λοιπὸν ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσεν, ἦλθεν καὶ ὁ νηδυμος ὕπνος καὶ τὸν ἐλαθέρωσεν ἀπὸ αὐτὰς τὰς σοχασμάς· τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν ἀπέρασε πάλιν εἰς τὰς ἰδίας ὑποθέσεις, τὸ δὲ βράδυ ἄρχισε τὰ συνηθισμένα πάλιν, ἐσύνθεσε δηλαδὴ τὸ ἀκόλαθον ξαγῶδι, καὶ τὸ ἐξαγῳδῆσεν κατὰ τὸ μακάμ ἰσφαχάν.

Τὸ κάλλος μὲ ὑπερβολή,
Α'λύπητα φλογίζει,
Ρ'ίχνει σαΐτας φοβεράς,
Εἰς ἔκσασιν μὲ φέρνει,
Γ'διάφορ' ἔχει φυσικόν,
Τὴν ὄψιν νὰ δ'φραίνῃ,
Ζαλίζομ' ὅταν θυμηθῶ.
Α'πὸ τὰ πόσα τέρτια,
Χαρὰν καὶ λύπην ἐν ταὐτῷ,
Ρ'έγκια πολλὰ μὲ παίζει,
Τ'πόχεσες κ' ἄλλας ψυτιάς,
Συγχύζει, ναί, τὸν νοῦν μου
Κ' γλῶσσα μ' ἄλλο δὲν λαλεῖ,
Μὲ κρότον ἐδικόν της,
Ὅλο μὲ πόνον μελῳδεῖ,
Τ'πομονὴν δὲν ἔχει,
ἀσφάπτει κ' ἀκτινοβολεῖ,
φθείρει καὶ ἀφανίζει.
ὁμοῦ κ' ἀκτῖνες φωτεραῖς,
τὰ λογικά μου πέρνει.
μὲ κύπαγμα ἐρωτικόν,
κ' ὕστερα νὰ μαραίνῃ.
τί ἔχω νὰ καταφθῶ,
πῶς βλέπω χερεκέτια
μοῦ φροξενεῖ τὸ φῶς αὐτό.
γιὰ νὰ μὲ περιπαίζῃ.
δείχνει μὲ ἱλαραῖς ματιαῖς,
τὰ τέχια τοῦ πολιοῦ μου·
μόνον αὐτὸ νὰ φροσκαλῇ,
ἀρχαῖς δ' μπεγιετιῶν της.
καὶ ἰσφαχάν ξαγῳδεῖ,
σὲ λύπην παύπα ξέχει.

Καὶ τραγῳδῶντάς το ἀπεκοιμήθη· εἰς τὸν ὕπνόν του δὲ ἦλθεν ὁ θεῖος ὄνειρος, διὰ νὰ εἰπῶ καθ' Ὅμηρον, μαζὴ μὲ μίαν νύμφην λέγωντάς τον, νεανία αὐτὴ εἶναι ἡ νύμφη ὁποῦ σὲ φροξενεῖ τόσην λύπην, τόσην σκοχωλίαν, καὶ τόσην ἀνησυχίαν; αὐτὸς δὲ βλέπωντας ἐκείνην ὁποῦ πόσον περιπαθῶς ἀγαποῦσε, καὶ πόσον ἐπεθυμοῦσε νὰ ἰδῇ, ἔλαβε μίαν ὑπερβολικὴν χαρὰν, ἀποκρινόμενος μὲ μίαν φωνὴν ὁμοῦ

καὶ

καὶ χαροποιαὶ φωνὲς, ναί. Λοιπὸν τὸ λέγει ὁ θεῖος ὄνειρος, πώρα πλέον εἶναι ἐδική σου, καὶ λαβων τὴν νύμφην τῆς χειρὸς ἐνεχείρισεν αὐτὴν τῷ φίλῳ μας, καὶ τὸ εἶπεν· ἰδοὺ ὁποῦ σοὶ τὴν ἐγχειρίζω διὰ νὰ τελειώσουν ὅλα σου τὰ δέρτια, καὶ ὅλοι σου οἱ ἀνασυναγμοί· αὐτὸς δὲ ἐκεῖ ὁπὸ ἤθελε νὰ πιάσῃ τὴν νύμφην ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὸν θεὸν προσφέροντάς τε χάϊπας, ξύπνησε χωρὶς νὰ ἰδῇ κἀνένα. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ συζήται τὸν θεῖον ὄνειρον, τὴν νύμφην, τὰ λόγια, καὶ τὰ παρόμοια, τὰ ἐξηγοῦσε, τὰ παρεξηγοῦσε, παύτοτε ὅμως τὰ ἐρμηύδε πρὸς ὄφελός τε· ἐφαντάζετο, ὀνειροπολεύετο διὰ τότε ὅσα ἡδονικὰ, ὅσα χαροποιὰ, καθὼς οἱ ἐρωμενοι συνηθίζουν· τέλος πάντων ἄρχισαν πάλιν νὰ τοῦ ἔρχωνται λυπηροὶ λογισμοὶ, καὶ νὰ τὸν πλακώνουν πικροὶ ἀνασυναγμοὶ ἀπὸ τὰ διάφορα ἐναντία ὁπὸ ἐσυζήτα, καὶ διὰ νὰ διασκεδάσῃ αὐτὴν τὴν μελαγχολίαν, ἄρχισε νὰ ξαγωδήσῃ τὸ ἀκόλουθον ξαγῶδι θλιβερὰ κατὰ τὸ μυσυάκι.

Αὔξησαν οἱ ἀνασυναγμοὶ,
Περίσσευσαν τὰ πάθη,
Οἱ πόνοι πάλιν μὲ ὁρμὴ,
Κόνεψαν κὴ δὲν βγαίνουν,
Αἱ πολιναῖς αἱ συμφοραῖς,
Εἶναι πολλὰ μεγάλαις,
Μὲ πλάκωσαν ἐξαφνικὰ,
Θέλουν νὰ μ' ἀφανίσουν,
Καὶ νὰ γλυτώσω λαχταρῶ,
Μὰ ξόπου γιὰ νὰ εὕρω,
Πάχω νὰ ἐλευθερωθῶ,

τὰ βάσανα κὴ οἱ καϊμοὶ,
ἡ δυναμίς μ' ἐχάθη,
τὸ ἐδικόν μου τὸ κορμὶ,
μόν' παύτα ἐκεῖ μένουν.
δὲν εἶναι σὰν ἄλλαις φοραῖς.
ἀφ' ὅσαις εἶδα ἄλλαις.
μὲ δέρτια ὑπερβολικὰ.
ζωλὺ νὰ μὴ μ' ἀφήσουν.
γιὰ νὰ μπορέσω νὰ χαρῶ,
πολλοὺς δὲν ἠξεύρω.
κὴ αὔσουν ν' ἀξιωθῶ,

Μὰ

Μὰ μὲ τὰ θέλημά μου ςέκομαι ςτὼ σκλαβιά μου.
Σὲ τοῦτο πλέον ἀπορῶ, τζαρὲ κανενα δὲν θωρῶ,
Παντοτε δὲ λυπᾶμαι, τὰ πάθημ' δικηᾶμαι.
Μὲ μαςκαράρι θλιβερὸν, καὶ εἰς ἁρμόδιον καιρὸν,
Διὰ νὰ ἐγλεντίζω, τὼ λύπω νὰ σαυδίζω.

Μὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ τραγῶδι ἐδιασκέδασεν ὀλίγον τὶ τὼ λύπω του· ἀφ' ἧς δὲ ἄρχισεν ἡ θεὰ Ἠὼς νὰ ξέχῃ μιωύξια εἰς τὲς θεοὺς τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Ἀπόλλων τὰς χρυσοερυθράς του ἀκτῖνας νὰ ῥίπτῃ, κὴ μὲ αὐτὰς νὰ φωτίσῃ τὲς αὐτῷ ὑποκειμένες ἀνθρώπες, καὶ μὲ τὸ βλέμμα τε νὰ τοὺς ζωογονήσῃ, ἠγέρθη ὁ φίλος μας τῆς κλίνης, καὶ ἐνδυθεὶς κατὰ τύχω ἄλλα φορέματα παρὰ τὰ συνειθισμένα, κὴ ςολιθεὶς ἐπῆγεν εἰς τὸν ὀνδαῦ τὸ παζόρ τε νὰ τὸν ῥωτήσῃ τί τὸ ποιητέον σήμερον. Ἦλθε λοιπὸν πρὸς αὐτὸν, καὶ τὸν ἐρώτησεν, ἀυθεντη, τί μὲ προσάζετε σήμερον νὰ κάμω; Ὁ πατήρ τε ἀπεκρίθη· σήμερον πρέπει νὰ ὑπάγῃς μαζὶ μὲ τὸν δοῦλον αὐτὰ τὰ ἄσπρα εἰς τὸν Ταραπχανᾶν νὰ τὰ ἀλλάξῃς μὲ φλωρία, κὴ πέρνωντας τὰ φλωρία νὰ τὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Γιακουμὶ, κὴ νὰ πάρῃς ἀπὸ αὐτὸν μίαν ὑπογραφὴν ὅτι τὰ ἔλαβεν. Ἀφ' ἧς λοιπὸν ἤκουσεν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Γιακουμὶ εἰς τὸν πατέρα τῆς ἐρασμιωτάτης τε, τὴν ὁποίαν δὲν εἶδεν ἕως ξεῖς ἑβδομάδας, ἠσθάνθη μίαν χαρὰν καὶ ἡδονὴν ὑπερβολικὴν, κὴ λαμβάνωντας ὁ δοῦλος τὰ ἄσπρα, ἔξεξαν μὲ ξεχωρισὸν προθυμίαν εἰς τὸν Ταραπχανᾶν, κὴ ἔδωκε τὰ ἄσπρα, ὅμως ἔπρεπε νὰ ἀργήσῃ ἕως μίαν ὥραν· ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὁπὸ ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ τὰ φλωρία ἦτον ἐμπερδεμένος μὲ κάτι

λο-

λογαριασμούς· ὅθεν ἀνάγκη ἦτον νὰ ἀπαρτερέσῃ· ὕστερον δὲ λαβὼν ὑπ' αὐτῆ τὴν τόσην σόμμαν τῆ φλωρίων, ὅσην ἔπαμναν τὰ ἄσπρά της, ἀνεχώρησεν. Ἔξεχνα ἓν εἰς τὴν στράταν ὡσὰν πτηνὸν, ὁπῆ ἐφαίνετο ὅτι δὲν περιπατεῖ, ἀλλὰ πετᾷ, ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ σπῆτι, κὴ φρὸ τῆ νὰ κρούσῃ τὴν θύραν νὰ τῆ ἀνοίξουν, ἐσυλλογίζετο διάφορα φράγματα περὶ τῆ Ἔρωτος. ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἂν εὕρω τὴν .... τί φρέπει νὰ κάμω, ἂν εἶναι ὁ πατέρας της δὲν τολμῶ βέβαια νὰ ὁμιλήσω, οὔτε κρυφίως νὰ φροσκυνήσω. ἄχ! ἄμποτε νὰ ἦτον ἡ κόρη μόνη, ἄμποτε νὰ ἔλειπεν ὁ πατέρας της, διὰ νὰ ἤθελα ἠμπορέσῃ ἐκ στόματος νὰ τὴν φανερώσω τὸ πάθος μου, τὰ τέρτιά μου, τὰς σπαγμάς μου· κὴ ἴσως μὲ λυπηθῇ, ἴσως μὲ πονέσει. λοιπὸν τί στέκωμαι, ἂς κρούξω τὴν πόρταν, διὰ νὰ ἰδῶ τὴν τύχην μου, ἴσως τὸ χθεσινὸν ὄνειρον πληρωθῇ. Ταῦτα λοιπὸν συλλογισθεὶς ἐκτύπησε τὴν θύραν, κὴ ἐλθοῦσα ἡ δούλη τῆ ἄνοιξε λέγουσα, τί ὀρίζετε αὐθέντα; Ὁ τζελεπὴ Γιαπουμὴς εἶναι εἰς τὸ σπῆτι; εἰς τὸ σπῆτι, αὐθεντία δὲν εἶναι, ὅμως ὀρίσθε μέσα, κὴ δὲν ἔρχεται, ἐπειδὴ ἔτζη παρήγγειλεν, ἂν δὲν ἔχετε καμμίαν βιασικὴν δουλειάν· αὐτὸς δὲ ὑπήκουσεν εἰς τὰ λόγια τῆς δούλης, ἡ ὁποία τὸν ὡδήγησεν ἕως εἰς τὴν σάλαν, κὴ τὸν εἶπεν, ὀρίσθε καθήσατε ὀλίγον ὅσον νὰ ἔλθῃ· κὴ αὐτὸς μὲν ἐκάθησε μὲ τὰ μάτια σκυπτὰ, ἡ δούλη δὲ ἀνεχώρησεν· ἐκεῖ δὲ ὁποῦ ἐκάθητο μὲ τὰ ὀμμάτια σκυπτὰ κατὰ γῆς, νὰ κὴ ἀκούει τὴν ἄλλην πόρταν ἀπὸ δεξιὰ νὰ ἀνοίγῃ, σπω-

χώνει τὰ μάτιά του, καὶ βλέπει ὅτι ἐμβαίνει ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐποθοῦσε τόσον καιρὸν νὰ ἰδῇ. Βλέπωντας λοιπὸν ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἔμειναν κ' οἱ δύω ἄφωνοι εἰς πολλὴν ὥραν, κ' ἄλλην τόσην μορφίαν ἔλαβον ἀπὸ ἐκείνην τὴν κοκκινάδαν, ὁπὸ τὸς ἐπεριχύκλωσε τὸ πρόσωπον, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τὴν μεγάλην ἐντροπὴν, μὲ τὸ νὰ ἦτον πρώτη φορὰ ὁποῦ ἔτυχε νὰ ἐλθοῦν τόσον σιμὰ ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον· ὕστερον δὲ ἀπὸ τὴν πολλὴν σιωπὴν, ἄρχισεν ὁ τζελεπής μας νὰ ὁμιλῇ, (ἐπειδὴ πάντοτε οἱ ἄνδρες εἶναι τολμηρότεροι ἀπὸ τὰς γυναῖκας) λέγωντας· κυρία, ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι διὰ ἐμένα ἡ πλέον δύτυχεστάτη· ἐπειδὴ ἀξιώθηκα νὰ ἰδῶ τὸ ἀξιολάτρευτόν της πρόσωπον πλησιόθεν, καὶ νὰ ὁμιλήσω· δὲν ἠξεύρω τῇ ἀληθείᾳ εἰς τὸ ὄνειρόν μου σᾶς βλέπω, ὡσὰν ἐψὲς, ἢ ἡ φαντασία μου εἶναι τόσον ζωηρὰ καὶ σᾶς παρασταίνει αἰθητῶς, ἢ τῷ ὄντι σᾶς βλέπω· ἐκεῖνα τὰ μέσα, ὁποῦ μὲ ἔκαμαν νὰ σᾶς ξερηθῶ, αὐτὰ τὰ ἴδια πάλιν ἔγιναν ἀφορμὴ εἰς τὸ νὰ σᾶς ἰδῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· σᾶς παρακαλῶ κυρία νὰ μὴ σᾶς βαρυφανῇ ὁποῦ αὐθαδιάζω τόσον εἰς τὴν ὁμιλίαν μου· ἤθελε βέβαια μὲ συμπαθήσῃ ἂν ἦτον δυνατὸν νὰ ἔβλεπε τὴν καρδίαν μου, παρακαλῶ συγχωρήσατέ με ἂν τολμήσω νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐκφωνήσω ἀλλὰ ἀμφιβολίας τὸ καταλαμβάνετε ... ἂχ κυρία μου οὔτε ἠμπορῶ νὰ τὸ ἐκφράσω ἐκεῖνο, ὁποῦ αἰσθάνομαι, οὔτε λόγια ἠμπορῶ νὰ εὕρω προσφυῆ· κυρία μου πολλὰ αὐθαδιάζω τὴν πρώ-

την φοραν, το οποιον δεν εφερεν, ομως ποιος ηξερει αν ολιγωρα παλιν θελω λαβη παρομοιαν καλην τυχην· αυτη ειναι η αιτια οπου με καμνει τοσον απονοτον, τοσον τολμηρον και αυθαδη. Φανερωσατε μοι λοιπον με ενα λογον, με ενα νευμα εκεινο οπου τοσον καιρον αναρτερω να ακουσω δια γραφης, αξιωσατε θεα μου τον πισοτατον της δια παντα δειλον αποκρισεως, δια να επιστρεψη δυτυχεσατος· μη τον αφησετε παραπονεμενον, μη μεταχειριθητε την εξουσιαν, οπου επανω του εχετε τοσον σκληρα· ειναι υποκειμενος θεληματικως εις την εξουσιαν σας, και το εχει δια μεγαλην δυτυχιαν το να ειναι παντοτε, και το να λεγηται εδικος σας το νομιζει ακρον τι αγαθον ....

Σας αφινω λοιπον να στοχασθητε ποσην ενεργειαν εκαμαν εις την ψυχην της κορης αυτα τα λογια να ακουση απο εκεινον, τον οποιον τοσον υπερβολικα αγαπουσε, και τι οποιου η εικων ητον εντετυπωμενη μεσα εις την καρδιαν της αδιαλειπτως, και επιθυμουσε καθε στιγμην να τον ιδη, εφερε βεβαια μια σκληροτερα της πετρας καρδια να απαλωθη, οσω μαλλον αυτης, οπου ηδη φροδιετεθη απο τον Ερωτα, και ηλλοιωθη· η μεταβολη ομως της καρδιας της εδειχνε μιαν ηδονικην συγχυσιν της ψυχης της· οσα γαρ επιθυμουσε να ακουση απο το στομα τι τα ηκουσεν· υστερον δε ανοιξε το δακτυλιδενιον της στομα λεγουσα· απο τον καιρον οπου ηξιωθηκα να σας ιδω εις τον μπαχτζε την αλλην ηδονικωτεραν, αλλην γλυκυτεραν, και αλλην ηυχωτεραν ωραν δεν απηλαυσα απο τουτην,

αι-

αἰσθάνομαι ὅμως κάποιαν σύγχυσιν μὲς ἠξεύρουσα τί νὰ ἀποφασίσω. ὡς ἦτον εἰς τὸ χέρι μου, ἤθελα ὀνομασθῇ δύτυχεστάτη νὰ εἶμαι ἐδ .... ὅμως ἠξεύρετε ὅτι εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν ἀναφέρονται καὶ οἱ μεγαλήτεροι· ὅσον ἀπὸ μέρους μου πλέον ἀπεφ ..... μὲ ἀδικᾶτε δὲ καταπολλὰ ὀνομάζωντάς με σκληρὴ, εἰς καιρὸν ὁπὸ τῆς εἶναι γνωσὸν ὅτι δὲν ἠξεύρω ποῦ ἠμπορεῖ νὰ καταντήσῃ ἡ ὑπόθεσις, καὶ ὕστερον νὰ δημοσιευθῇ, μία ἀνταπόκρισις ἐρωτικὴ, πόσεν βλάβεν ἤθελε μὲ φέρῃ. ἦτον ἀρκετὸν νὰ καταλάβητε τὲν γνώμεν μου ἀπὸ μόνον τοῦτο, ὅτι ἐδέχθηκα τὰ ῥαβάσιά σας, καὶ ὕστερον σᾶς ἀντεφροσκυνήσα εἰς τὸν μπαχτζέν. Αὐτὰ ὁποῦ σᾶς εἶπα εἶναι ἀρκετὰ, μὲ φαίνεται, εἰς τὸ νὰ καταλάβετε καὶ τὰ ἐπίλοιπα· καὶ παραύω νὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν ἠμπορῶ, ἐπειδὴ πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ πατήρ μου, καὶ φοβᾶμαι νὰ μὲν ἔλθῃ καὶ μᾶς εὕρῃ ἐδῶ μόνους· ὅθεν ἔχετε ὑγείαν.. ἔχετε ὑγείαν ψυχ..... καὶ ἐνθυμ....

Αὐτὰ εἶπε καὶ φροσκυνήσασα ἀνεχώρησεν. ἀνοίγωντας δὲ τὲν θύραν ἐξ ἀριστερῶν ὑπέκλεψε πάλιν σὰν βλέμμα ἐρωτικὸν καὶ ἡδονικὸν, καὶ ὅπως ἀνεχώρησε γεμάτη ἀπὸ χαρὰν τε καὶ ἡδονὲν. Πόσην λοιπὸν χαρὰν ἔλαβεν ὁ τζελεπής μας ὕστερα ἀπὸ μίαν τοιαύτεν ὁμιλίαν, κάθε σὰς ἠμπορεῖ νὰ στοχασθῇ· ἡ καρδία του ἠσθάνετο κάθε ἡδονικὲν μεταβολὲν καὶ ἀλλοίωσιν, καθὼς ἡ τῆς φαντασίας παράστασις τὲν διέθετε· καὶ ἐκεῖ ὁπὸ ἀπελάμβανεν αὐτὲν τὲν ἡδονικὲν ἀλλοίωσιν εἰς τὲν καρδίαν τε, νὰ καὶ ἔρχεται ὁ τζελεπὴ Γιακουμής· ὅθεν σκωθεὶς

τὸν

τὸν ἐφροσκυύησε λέγωντάς τον, δύγενέσπατε, ὁ πατήρ μου τὼ στέλλει αὐτὰ τὰ φλωρία κατὰ τὼ ὑπόχεσίν τε, κὴ παρακαλεῖ νὰ μὲ δώσετε ὑπογραφὼ ὅτι τὰ ἐλάβετε. Ὁ Γιακυμὴς ἔλαβε τὰ ἄσπρα· ἔπειτα δὲ δίδωντάς τον τὼ ὑπογραφὴν κατὰ τὸ συνειθισμένον, τὸν ἐρωτᾷ λέγωντας, γὸς τε κὺρ Ἀντωνάκη εἶσαι; Ναὶ αὐθεντία ἀπεκρίθη· μὲ φαίνεται, τοῦ εἶπεν, ὅτι ταῖς ἀπερασμέναις σᾶς εἶδα εἰς τὰ Ψομμαθιά, κὴ δὲν ἤξδυρα, ὅτι εἶσθε γὸς τε τζελεπῆ Ἀντωνάκη; Ναὶ, τε εἶπεν, ἐγὼ ἤμεν. χαίρω λοιπὸν χαίρω· τώρα ἠμπορεῖτε νὰ ἐπέχητε τὸν τόπον τοῦ πατρός σας· αὐτὸς δὲ φροσκυνήσας κὴ δύχαριςήσας ἀνεχώρησε μὲ ξόπον πολλὰ πολιτικόν. Φθαίωντας δὲ εἰς τὸ σπῆτι ἐνεχείρισε τε παξός τε τὼ ὑπογραφὼ λέγωντάς τον, αὐθεντία ἄργησα ὑπὲρ τὸ δέον μὲ τὸ νὰ ἔφερε κὴ εἰς τὸν Ταραπχανᾶ νὰ καρτερέσω, κὴ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ τζελεπῆ Γιακυμῆ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆτι. Ἂς εἶναι, τοῦ λέγει, δὲν βλάπτει· ἂς ὑπάγωμεν δὲ νὰ γλυθῶμεν, ἐπειδὴ εἶναι ὥρα.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐγλυμάτισαν, ἀνεχώρησεν ὁ πατήρ του χωρὶς νὰ τοῦ παραγγείλῃ τίποτες, αὐτὸς δὲ ἐκλείθη εἰς τὸν ὀντᾶ τε, κὴ ἄρχισε νὰ σοχάζεται ὅλα ἐκεῖνα ὁπὲ ἤκυσεν. δύφραίνονταν λοιπὸν διαφόρως μὲ τὲς σοχασμές τε, λέγωντας ὅτι τὸ ὄνειρον ὁποῦ εἶδα τὼ ἀπερασμένω νύκτα ἀληθύει· ὕςερον δὲ διὰ νὰ ἡδύνῃ κὴ νὰ χαροποιήσῃ τὼ φαντασίαν του περισσότερον, κὴ νὰ τὼ κατασήσῃ ζωηροτέραν, ἄρχισε νὰ ξαγῳδῇ τὸ ἀκόλουθον τραγοῦδι κατὰ

τὸ

τὸ μακάμ μοχαγὲρ πολλὰ ἡδονικά, σιγανά, κ᾽ ἐρωτικά.

Ποτὲ κανεὶς ἂς μὴν ἐπῇ,
Κὶ ὅλο θὰ τὸν παιδεύῃ,
Ἐ᾽κεῖ τινὰς πὲ δὲν θαρρεῖ,
Ἀ᾽κολουθεῖ νὰ γνέῃ,
Πολλαῖς φοραῖς σὲ βυθισμόν,
Καιρὸν πόσως δὲν χαίει,
Κιθὼς κ᾽ καπὶ τὸ παρὸν
Ἀ᾽πὸ βασάνων πλῆθος,
Καὶ εἰς καιρὸν ἀπελπισμὲ,
Θέλησε νὰ γελάσῃ,
Γιατὶ ποτὲ δὲν ἠμπορεῖν,
Μὲ ἐναντίον δρόμον,
Η᾽ νύκτα λάμψιν χαρτερεῖ,
Καὶ ὁ χαμῶνας φέρει
Ἔχει λοιπὸν μεταβολὴ,
Κὶ ἂς μὴ μικροψυχήσῃ,

πῶς παύποτε θὰ τὸν λυπῇ,
ὅ,τι κὶ αὖ τὸν σωέβη.
μήτε ἐλπίζει νὰ χαρῇ,
αἰτία νὰ δὺφραίνῃ.
τῆς λύπης κ᾽ συλλογισμόν,
κ᾽ δὺθὺς ἡ τύχη φθαίει.
μὲ τρόσωπόν της ἱλαρὸν,
μ᾽ εὔγαλε κιὰ πὸ βῦθος.
κ᾽ φοβερὲ ἀφανισμὲ,
κὶ ὅλα αὐτὰ νὰ παύσῃ.
τὰ τράγματα νὰ τροχωρεῖν,
ξῆς φύσεως τὸν νόμον.
γαλιύω οἱ καλοὶ καιροί.
αὖοιξιν καλοκαῖρι.
κ᾽ ἡλύπη εἰς χαρὰ πολὺ
τινὰς αὖ δυσυχήσῃ.

Πρὸς τὸ βράδι ἐκεῖ ὁπού ἐκάθετο εἰς τὸν ὀντᾶν τε ἄρχισε νὰ ξαγῳδῇ ἄλλο τραγοῦδι, ὅσον νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας τε· τὸ τραγοῦδι δὲ ἦτον τὸ ἑπόμενον.

Μὲ βεβαιώνει ἀρχετὰ,
Δίδει πληροφορίαν,
Δὲν σέργει νἄχω δισταγμὸς,
Μόνον νὰ ἔχω πίστι,
Εἶναι μὲ λέγει ζωηρὸν,
Καὶ πλέον δὲν γυρίζει,
Ἕνα βαθμὸν παντοτινὰ,
Δὲν θέλει νὰ μ᾽ ἀφήσῃ,
Τέτοιαις ὑπόχεσες πολλαῖς,
Ταξίματα μεγάλα,

τὸ φῶς μὲ πῶς μὲ ἀγαπᾷ
σὺν ἐρώτων ἀπορίαν.
φόβος κ᾽ ἀνασταγμὸς,
τὸ πῶς ἐκαταπαίσῃ.
παύποτε μένει σταθερὸν,
μήτε μεταγνωμίζει.
θὰ σέχῃ ὅλο μὲ μυᾷ.
μήτε νάμ᾽ ἀθετήσῃ.
κ᾽ θαυμασαῖς ὑπερβολαῖς,
ἀκούω πολλὰ κὶ ἄλλα.

Πλὴν

Πλὴν δὲν ἠξεύρ' αὐ εἶν' αὐτὰ ἀληθινά, ἢ χωρατά,
Ἴσως νὰ εἶν' τεχπίερ, μὲ σὺ χόσυῖ παμπίερ.
Μὰ τῆτο αὖ τὸ ϛοχαθῶ, ἀκολυθεῖ νὰ γελαθῶ.
Τὸ φῶς μϰ πᾶ περγιάζει, ψεύματα νὰ μὲ πάζῃ.
Μὲ φαίνεται νὰ μὴ λαλῇ, μὲ δόλον κὴ ὑπερβολή,
Ἀλλὰ μὲ τὰ σῳςάτϰ, καπὰ τὰ λακιρδιάτϰ.

Ἔπειτα δὲ ἦλθεν ὁ πατέρας του, καὶ ἔτζι ἀπέρασαν ἐκείνῃ τὴν νύπτα εἰς διαφόρους ὁμιλίας περὶ τῶν ὑποθέσεών των· ἐπαύω εἰς τὴν ὁμιλίαν, ὁπᾶ ἔκανον ἐπαρατηροῦσεν ὁ πατέρας του ὅτι εἶναι συγχυσμένος· ἐπειδὴ ὡμιλοῦσε καὶ ἐσέκετο συλλογιζόμενος, καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν τρωμένος· τὸ ἐκαπάλαβεν ὅτι εἶναι σύγχυσις ἐρωτικὴ ἀκόμι καὶ ἀπὸ σὺ τραγοῦδι ὁπού ἐρωτικὰ ἐτραγῳδᾶσε, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκούσει ὅταν ἔμβαινε τὸ βράδι· δὲν τᾶ εἶπεν ὅμως τίποτες· τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν μετὰ τὸ γεῦμα ἄρχισεν ὁ πατήρ του νὰ τὸν ψαρεύσῃ διὰ νὰ καπαλάβῃ τὴν γνώμην τϰ. τοῦ λέγει λοιπόν· πόσον ἤθελα εἶμαι δύχαριςημένος, Γεωργάκη, αὖ σὲ ἔβλεπα δεδεμένον μὲ τὸν δεσμὸν τῆς ὑπανδρείας, ἐπειδὴ τώρα ἔφθασες πλέον εἰς μίαν ἡλικίαν, ἡ ὁποία ἠμπορεῖ νὰ κλίνῃ καὶ εἰς καλὰ, καὶ εἰς κακὰ, ἡ ὑπανδρεία δὲ εἰς αὐτὴν εἶναι σῦα μέσον ἀσφαλέςατον, κὴ σῦα ἐμπόδιον ὅλων τῶν περιττῶν κὴ κακῶν ἀποτελεσμάτων. πρὸς τέτοις αὐτὴ ἡσυχάζει καὶ καταφραύει τὸν νοῦν τῶν ἀνθρώπων, κὴ μάλιςα τῶν νέων, εἰς τὸ νὰ καταγίνωνται εἰς τὰς ὑποθέσεις των, καθὼς πρέπει· κατασαίνει τὸν ἄνθρωπον τίμιον εἰς κάθε σωαναςροφὴν καὶ αὐύποπτον, καὶ εἰς τὰς δουλδύσεις πιστόν. Ἀγαποῦσα λοιπὸν ζῶντας νὰ

σὲ ἰδῶ, καθὼς ἐπιθυμῶ, καὶ ὕστερον νὰ ἀποθάνω δύχαεισημένος.

Εἰς αὐτὰ τὰ λόγια ὁ τζελεπὴ Γεωργάκης ὤντας ἀσωήθιστος, ἐνξάπν καὶ ἐροδοκοκκίνησε σκύπτωντας τὰ μάτια κατὰ γῆς, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτες. Τότε πάλιν ὁ πατήρ τε τὸν ἐρωτᾷ· ἴσως Γεωργάκη αὐτὴ ἡ γνώμη, ὁπὲ σὲ ἐφανέρωσα δὸν σὲ ἀρέσει; πές με λοιπὸν καὶ σὺ τὴν γνώμη σε νὰ ἰδῶ· ἐγὼ εἶμαι πατήρ σε· ἐγὼ εἶμαι γονδύς, καὶ πρέπει νὰ ἐπιμεληθῶ διὰ τὴν δύτυχίαν σου, καὶ αὖ ἐγὼ δὸν φροντίσω, ποῖος θέλει φροντίσει; καὶ μάλιστα πώρα ὁπού μερικοὶ μοῦ προβάλλουν σὶ καλὸν μέρος, ἀπὸ σὰ τίμιον ἀπῆτι, καὶ καθὼς ἐγὼ ἐπεθυμέσα. Εἰς αὐτὰ τὰ ὑστερνὰ λόγια ἐφάνηκε συγχισμένος ὀλίγον, καὶ ἴδεν ὁ πατήρ του ὅτι ἡ πρώτη τε ὄψις ἠλλοιώθη· διὰ νὰ μὴ δώσῃ δὲ νὰ καταλάβῃ τίποτες ὁ πατήρ του, καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν παροργίσῃ μὲ τὴν σιωπὴν, τοῦ ἀπεκρίθη λέγωντας, φίλτατέ μοι πάτερ, ἤθελα βέβαια νομισθῇ σὰ τέρας τῆς φύσεως, ἀνίσως δὸν ἤθελα ἐπιμεληθῇ εἰς σὰ τοιοῦτον πατέρα νὰ κάμω κεχαρισμένα· ἤθελα λέγω εἶμαι τὸ πλέον ἀχάρισον ζῷον, αὖ ἤθελα αὐτεπῇ εἰς ἐκείνην τὴν γνώμην τε παρόσμου, ἡ ὁποία ἀποβλέπει εἰς τὴν δύτυχίαν με, καὶ εἰς τὴν δύχαρίστησιν αὐτε· ἀγαποῦσα ὅμως νὰ ἠξεύρω αὐτὸ τὸ ἀπῆτι, ὁπὲ μὲ προβάλλετε, καὶ αὖ εἶναι ἐκεῖνο ὁπὲ ἐ.... βέβαια δὸν ἤθελα ἐναντιωθῶ. Ἐδῶ λοιπὸν ἐφαίνη ὁ Ἔρωτας τὲ φίλου μας, ἐδῶ ἐκατάλαβεν ὁ πατήρ του, ὅτι εἶναι ἐρωμένος, καὶ ἐκεῖνο ὁπὲ αὐτὸς δὸν ἀπέσωσε, τὸ ἀπέσω-

σεν

σεν ὁ πατὴρ εἰς τὼ ἐρώτησιν λέγωντας· καὶ ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ωῆτι, Γεωργάκη, ὁποῦ ἐσὺ ἐπεθυμᾶσες; φανέρωσόν μοι, πᾶ ἠξεύρεις, ἂν εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὁποῖ μᾶ εἶχον ωροβάλη μερικοί μα φίλοι; Τὸ ωῆτι, αὐθεύτη, εἶναι ἐκεῖνο, ὁπᾶ σήμερον ἤμεν. Τὸ ποῖον; ἴσως τᾶ τζελεπῆ Γιαπεμῆ; ναὶ αὐθεύτη. Πίσεψόν με, τᾶ λέγει ὁ πατήρ τε, καλλιώτερον κὴ τιμιώτερον ωῆτι ἄτε ἐγὼ δὲν ἤθελα σὲ ἐκλέξη, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι εἶναι τὸ αὐτὸ ὁπᾶ κὴ οἱ φίλοι μοὶ ἐωρόβαλλον. λοιπὸν μεῖνε ἥσυχος ἐν ὅσω νὰ ξεπάξω ἐγὼ μὲ ξόπον, καὶ νὰ μάθω ἂν καὶ αὐτοὶ εἶναι ἔτζι δύχαεσημένοι, καθὼς ἡμεῖς. Αὐτὰ λοιπὸν ὡμίλησαν οἱ δύω, κὴ ἔπειτα ὁ πατὴρ σηκωθεὶς ἀνεχώρησε, διορίζωντας τὸν τζελεπή μας νὰ μείνη εἰς τὸ ωῆτι διὰ νὰ χάψη δύο χαφᾶς, ὁπᾶ ἔωρεπε μὲ τὸ μυντζίλι νὰ σαλθᾶν.

Ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τώρα τὸν γὸν μὲ τὸν πατέρα, καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὼ κόρην μὲ τὴν μητέρα. Ἡ Ἑλενίτζα μας τοίνυν ἀπὸ ἐκείνω τὼ ὥραν, ὁπᾶ ὡμίλησε μὲ τὸν τζελεπῆ, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται σὰ Ἔρωτα ὑπερβολικὸν; κὴ μίαν σενοχωρίαν τόσον μεγάλην, ὁπᾶ ὅποιος τὼ ἔβλεπεν, ἔωρεπε νὰ στοχαθῆ ὅτι ἔπαθέ τι· εἰς τὸ γεῦμα δὲ νὰ φάγη δὲν ἠμπορᾶσεν, ἐπειδὴ ἦτον ὅλη μέσα εἰς τὰς φαντασίας τᾶ Ἔρωτος, ὅλη εἰς τὰς σοχασμὰς, κὴ εἰς τὰς ἐφδρέσεις τᾦ μέσων, δι' ὧν ἠμποροῦσε νὰ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τῆς ἐωροξενᾶσε τόσω γλυκεῖαν σύγχυσιν. Ὁ πατέρας της τὴν ἔλεγε, φάγε Ἑλενίτζα, διατί δὲν ξώγεις; τί ἔχεις;

ἴσως δὲν ἠμπορεῖς τίποτες; πές με διὰ νὰ πράξω τὸν ἰαξόν· αὐτὴ μόνον εἶπεν, ὅτι ὄρεξιν δὲν ἔχει· ὕστερον ἐφρόσαξεν ὁ πατέρας της νὰ τὴν βράσουν σίαν καφφὲ, καὶ ἔτζη ἀνεχώρησε. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν βλέπει ἡ μητέρα τὴν κόρην ἀκόμι περισσότερον συγχυσμένην καὶ λυπημένην· ὅθεν ἐπαρακινήθη νὰ τὴν ἐξεπάξῃ διαφόρως κατὰ μόνας λέγουσα, Ἐλενίτζα! εἰπέ με, τί σε ἠκολούθησεν, ὁπού εἶσαι τόσον συγχισμένη, τί σὲ ἐλύπησεν, εἰπέ με θύγατέρ μου, ποία εἶναι ἡ αἰτία ὁπού δείσκεσαι ἐχθὲς καὶ σήμερον εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν; Σὲ λείπει κἀνένα φόρεμα, ἢ σὲ λείπει κἀνένα ζδιγάει σκουλαρίκια, ἢ κἀνένα νέον σαλίκι; εἰς αὐτὴν δὲ ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὡς τὸ δὲν, ἢ τὰ εἶχεν, ἢ δὲν τὰ εἶχε, καθὼς καὶ εἰς κάθε φρόνιμον κορίτζι, μὲ ὅλον ὁπού δὲν τὴν ἔλειπον ἀπὸ αὐτὰ τίποτες· αὐτὴν ὅμως τὴν ἔλειπεν ὁ τζελεπής μας, καὶ ἡ μητέρα της δὲν τὸ ἐκαπάλαβεν· ὅθεν καὶ ἀπόκρισιν δὲν ἔλαβεν· ὕστερον δὲ πάλιν τὴν ἠρώτησεν, αὐτὴ ὅμως ἀπόκρισιν κἀμμίαν δὲν ἔδωκεν. Εἰς τὸν καιρὸν δὲ τοῦ γεύματος, διὰ νὰ μὴ τὴν ἐνοχλοῦσε μὲ τὰς ἐρωτήσεις, καὶ διὰ νὰ μὴν ὑποπτεύθουν τίποτες, ἠθέλησε νὰ φάγῃ ὀλίγον, καὶ νὰ ὁμιλήσῃ κατὰ τὸ εἰθισμένον της, καὶ ἔτζη ἀπέκρυψε τὸ πάθος της, τοὺς συλλογισμοὺς ὅμως τοὺς βαθεῖς τοῦ Ἔρωτος μὲ τοὺς ὁποίους ἦτον περικυκλωμένη, δὲν ἠμποροῦσε νὰ τοὺς ἀποσκεπάσῃ· ἐπειδὴ φανερὰ τοὺς ἔδειχνε τὸ μεταβαλλόμενόν τε καὶ ἀλλοιούμενον πρόσωπόν της.

Τὸ

Τὸ πρᾶγμα λοιπὸν δὲν ἄργησε νὰ γνωρισθῇ, καὶ τὸ πάθος τῆς κόρης νὰ ἰατρευθῇ· ἐπειδὴ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνταμώθηκαν οἱ δύω πατέρες, καὶ ἄρχισαν ἐπάνω εἰς τὰ μέτρα νὰ κάμνουν καὶ συνδαῖα, ἔδωκαν δηλαδὴ τὸν λόγον των περὶ μιᾶς συγγενείας διὰ τὴν τέκνων των, μὲ σιωπὴν ἂν εἶναι δὲν χαλασμένον ἑκάτερον τὸ μέρος. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ὡμίλησαν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ὡς γέροντες καὶ εἰδήμονες τῆς τοιούτων πραγμάτων, ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, ὁ ἕνας νὰ δώσῃ τὴν εἴδησιν τοῦ υἱοῦ του, καὶ ὁ ἄλλος νὰ ἐξετάξῃ τὴν κόρην τὸν ἂν θέλῃ. Φθάσας λοιπὸν ὁ τζελεπὴ Γιακουμὴς εἰς τὸ σπῆτί του εἶπε τὴν γυναῖκά του ὅλα ἐκεῖνα, ὁπὸν ὡμίλησαν μὲ τὸν τζελεπὴ Ἀντωνάκη· ὅθεν τὴν λέγει πήγαινε καὶ ἀνάφερέ την νὰ ἰδοῦμεν, ὅμως μὲ τρόπον ἐπιτήδειον· ἐπειδὴ ἠξεύρεις ὅτι εἰς ἐσένα ἡ Ἐλενίτζα ἔχει περισσότερον θάρρος. Ἔρχεται λοιπὸν ἡ μητέρα πρὸς τὴν κόρην της, τὴν ἐρωτᾷ μὲ τρόπον, τὴν λέγει πρῶτον ἄλλα πράγματα τὰ ὁπποῖα, τῆς διηγεῖται πράγματα χαροποιὰ, ἕως ὁπὸν ἔφθασε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπανδρείαν· τὴν ἐφόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργάκη, δηλαδὴ τὰ υἱοῦ τὰ Ἀντωνάκη, τὸν ὁποῖον μερικαῖς φοραῖς ἴδον εἰς τὰ Ψωμαθιά. τὸν ἐπαινοῦσεν ὅτι εἶναι νέος σεμνὸς, τίμιος, υἱὸς νυβερνημένου παιδὸς, εὔμορφος, καὶ ὅλας τὰς χάριτας ἔχων· (ὡσὰν νὰ μὴ τὸν ἤξερεν ἡ κόρη) ὕστερον τὴν λέγει, αὐ, Ἐλενίτζα, μᾶς ἤθελον προβάλῃ διὰ σύζυγόν σου αὐτὸν, ἤθελες σέρξῃ, ἢ ὄχι; αὐτὴ δὲ καθὼς ἤκουσεν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ Γεωργά-

γάκη της, εἶπεν, ἂχ μῆτερ μου! πῶς δὲν ἤθελα στέρξη ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον τόσον πολὺ ἀγ.... καὶ διὰ τὸν ὁποίον λαχ... καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔλαβε τὸ πρόσωπόν της μίαν ἡδονικὴν καὶ χαροποιὰν μεταβολὴν, καὶ δὲν ἐφαίνετο πλέον κατηφὲς καὶ λυπηρόν. Ἀφ' οὗ δὲ ἡ μήτηρ της ἴδε καὶ ἤκουσεν αὐτὰ, ἄρχισε νὰ τὴν διηγηθῇ καὶ περισσότερα, ὁποῦ εἶχεν ἀπὸ τὸν πατέρα της ἀκούσει διὰ νὰ χαροποιήσῃ τὴν κόρην της περισσότερον· ἔπειτα ἀνεχώρησε καὶ ὑπῆγε νὰ ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν τῷ ἀνδρί της. Ἐχάρη λοιπὸν καὶ ὁ τζελεπὴ Γιακουμὴς δι' ὃ ὁποῦ ἤκουσεν ἀπὸ τὴν γυναῖκά του τὴν κλίσιν ὁποῦ ἔχει εἰς τὸν Γεωργάκη ἡ κόρη της, τὸν ὁποῖον ἐπεθυμοῦσε νὰ κάμῃ γαμβρόν.

Τὴν ἄλλην λοιπὸν ἡμέραν ἀνταμώθηκαν πάλιν οἱ δύω καλοὶ πατέρες, καὶ ἐφανέρωσεν ἑκάτερος τὴν κλίσιν ὁπὲ ἔχουν τὰ τέκνα των ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ἔτζι χωρὶς νὰ ἀργήσουν, εἶπαν τὴν ἐρχομένην Κυριακὴν νὰ καλέσουν μερικὲς συγγενεῖς των, καὶ νὰ ἀλλάξουν τὰ δακτυλίδια, δηλαδὴ νὰ τὲς ἀρραβωνιάσουν. Ἦλθε λοιπὸν ἡ Κυριακὴ, ἡ δυτυχεστάτη καὶ δαιμονία ἡμέρα διὰ ἐκεῖνο τὸ ἀξιέραστον ζδυγάει, καὶ τὸ ἀρραβώνιασαν, ἀποφασίσαντες ὕστερον ἀπὸ ἕνα μηνα νὰ γένουν καὶ τὰ στεφανώματα, καὶ ἔτζι ἀπέρασεν ἐκείνη ἡ ἡμέρα εἰς δύθυμίαν καὶ χαράν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπλησίασεν ὁ μηνας, ὁ ὁποῖος εἰς ἐκεῖνο τὸ ζδυγάει ἐφαίνη αἰῶν, ἔλαβον τέλος ὅλοι οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ Ἔρωτός των, καὶ οἱ καϊμοὶ διὰ

μέ-

μέσου τοῦ στεφανώματος. Ὅσῳ λοιπὸν ἀγάπῳ εἶχον πρὸ τοῦ στεφανώματος, ἄλλῳ τόσῳ ἔλαβον μετὰ τὸ στεφάνωμα, καὶ ἔτζι ἔζησαν ἐκεῖνο τὸ ἀξιολάτρευτον ζεύγαρι, δύω ψυχαῖς εἰς ἓν σῶμα, καὶ δύω σώματα μὲ μίαν ψυχὴν, ἰδὸν ἑαυτὸ διεπαρμένον εἰς γυὸς καὶ θυγατέρας.

ΕΡΩ-

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

Τὸν ἐλεεινὸν Ἔρωτα ἑνὸς Κερκυραίου Δραγουμάνου τοῦ τῆς Βενετίας πρέσβεως ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τὸ Σταυροδρόμι, (τὸ ὁποῖον εἶναι κατοίκημα τῶν Εὐρωπαίων, δηλαδὴ ὅλων τῶν πρέσβεων τῶν τῆς Εὐρώπης αὐλῶν) εἰς τὸ ὁποῖον αὐθεῖ ἡ ἐλευθερία τῶν κατοίκων ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὰ Εὐρωπαιότερα μέρη, εἰς αὐτὸ λέγω τὸ Σταυροδρόμι καὶ κατοικητήριον τῶν πρέσβεων, διῆγεν ἕνας Κερκυραῖος Ἀνδρέας μὲν τὸ ὄνομα, τ' ἀξίωμα δὲ δραγουμάνος τῆς Βενετίας πρέσβεως, δηλαδὴ ἑρμηνευτὴς, νέος τῷ ὄντι χαριέστατος, ὅσον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ προτερήματα τῆς ψυχῆς τε, τόσον καὶ διὰ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ σώματος· ἡ ἄκρα του δύγλωττία, ἡ γνῶσις τῶν πολλῶν Δυτικῶν καὶ Ἀνατολικῶν γλωσσῶν τὸν ἀνέβασαν

εἰς

εἰς τὸ ἀξίωμα τῦ διερμηνευτῦ. ἀφίνω ὅτι ἐκατάγετο καὶ ἐκ λαμπρᾶς γενοὺς τὰ πρῶτα ἐν τῇ Κερκύρᾳ φέροντος. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ νέος, μὲ τὸ νὰ διῆγεν εἰς τὸ Σταυροδρόμι διὰ τὴν ἐλευθερίαν ὁποῦ εἰς αὐτὸ εἶναι, καθὼς εἴπαμεν, ὅταν ἐλάμβανε καιρὸν ἐπήγαινεν εἰς τὰς φίλους του νὰ ἐγλεντίζῃ, διὰ νὰ λαμβάνῃ κάποιαν ἄνεσιν, καὶ τῦτο συνέβαινεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖσον τὸ βράδυ, ἢ εἰς τὰς ἑορτάς.

Μίαν λοιπὸν ἡμέραν τὸν ἠνάγκασε κάποια ὑπόθεσις νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν παραπχανᾶ εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτι· φθάνωντας δὲ ἐκεῖ εὗρε τὸν Στεπανάγα παραπχανατζὴ φίλον τε, μὲ τὸν ὁποῖον ὡμίλησεν ἀρκετὰ διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν ὁποῦ τοῦ εἶχεν ἐγχειρίσει· ἔπειτα δὲ, διὰ νὰ τὸν δ'χαειςήσῃ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ περισσότερον διὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὸν λέγει, παρακαλῶ, δὲγενέσατε, νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸν δεῖπνον τὸ βράδυ. ὁ Ἀνδρέας δὲ τῦ ἀποκρίνεται μὲ ξόπον πολιτικὸν λέγωντας, ἀνίσως δὲν τῆς ἤθελα εἶμαι βαρετὸς, ἡ τιμὴ θέλει εἶναι ἐδική μου, καὶ ἔτζι ἀνεχώρησε διὰ τὸ Σταυροδρόμι.

Πρὸς τὸ βράδυ λοιπὸν, ἀφ' οὗ ἐλευθερώθη ἀπὸ τὰς κοινάς του ὑπηρεσίας, ἐπῆγεν εἰς τὸν ὀντᾶ τε, καὶ ἐσολίσθηκε, καὶ ἔτζι ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σπῆτι, ὅπου ἦτον καλεσμένος. τὸ σπῆτι δὲ τῦ Στεπανάγα παραπχανατζὴ ἦτον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ Σταυροδρόμι, αὐτίκρυ εἰς τὸ σαράγι τῦ πρέσβεώς τε· φθάνωντας δὲ εἰς τὴν πόρταν ἐκτύπησε νὰ τοῦ ἀνοίξουν. ἦλθε τοίνυν ἡ δέλη, καὶ τῦ ἄνοιξεν· ἐμβαίνωντας δὲ μέσα ἐ-

ρώ-

ρώτησε τὴν δούλλη, μέσα εἶναι ὁ κὺρ Στεπάναγας; ἡ δούλη του ἀπεκρίθη, ἀκόμι, αὐθεντία, δὲν ἦλθεν, ὅμως δὲν θὺς ἔρχεται. ἀνέβη δὲ ἐπαίω, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν δούλην ἕως εἰς τὴν Σάλαν, ὅπου εὗρε τὴν γυναῖκα τοῦ Στεπαάναγα μὲ τὴν θυγατέρα της, ὁποῦ ἐσέκονταν ἀναμεσόσαι νὰ ἔλθῃ ὁ αὐθεντία· ἐμβαίνοντας δὲ εἰς τὴν Σάλαν τὰς ἐχαιρέτησε μὲ σὰ πολιτικὸν λέγωντας, πῶς εἶναι φίλος τοῦ τζελεπῆ Στεπαάναγα, ὁ ὁποῖος τὄ εἶπε σήμερον μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἔλθῃ· ἡ γυναῖκα δὲ τοῦ τζελεπῆ, καὶ ἡ θυγάτερα τὸν αὐτεχαιρέτησαν λέγουσαι, νὰ ὀείσῃ εἰς τὸν Μισαφὶρ ὀδασὶ νὰ καθήσῃ. ἀπέρασε λοιπὸν σωξοφιασμένος ἀπὸ τὰ δύω αὐτὰ ὑποκείμενα. Ἐκεῖ δὲ ὁποῦ ἐσυνομιλοῦσαν ἦλθε καὶ ὁ τζελεπὴ Στεπαάναγας, καὶ ἔτζη ἐκάθισαν εἰς τὸν δεῖπνον νὰ δειπνήσουν. ὁ τζελεπής μας ὅμως ἄρχισε νὰ δίδῃ φροσοχὴ εἰς τὴν νέαν ὡς νέος. ἡ ὁμιλία της ἡ γλυκεῖα, τὸ ἦθός της ὁποῦ ἐφαίνονταν παεινὸν, ὅμως ἦτον πολιτικὸν, ἡ ἐλευθεροστομία της, τὸ ἀγγελικόν της νεῦρι, καὶ τὰ παρόμοια, τὄ ἐφροξενοῦσαν κάποιαν ἡδονὴν, καὶ τὸν εἵλκυον ὅλον εἰς τὸ νὰ δίδῃ φροσοχὴ εἰς τὰ λόγιά της ὅταν ἐτύχαινε νὰ ὁμιλῇ· αὐτὴ ὅμως ὅσα καὶ αὐ ἔλεγεν, ὅσα καὶ αὐ ἔκαμεν, ὅλα τὰ ἔκανε διὰ τὸ πολιτικόν. Ἐπειδὴ παντελῶς χεδὸν δὲν διαφέρουν τὰ ἤθη εἰς τὸ Σταυροδρόμι τὴν ἀνθρώπων ἀπὸ τὰ ἤθη τῆς Εὐρώπης. Ἀφ' οὗ λοιπὸν δειθύμησαν ἀρκετὰ, καὶ ὡμίλησαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ὁποῦ εἶχεν, ἐσηκώθη ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ ἀναχωρήσῃ, τὸν ὁποῖον ὅλοι ὁμοῦ ἐσυμφοβό-

βόδισαν μὲ κάθε δυχαρίσησιν λέγοντες ἐπαίνω εἰς τὸ τέλος τῆς λόγων, ὅτι αὐίσως ἡ σωτροφία των δὲν τὸν ἤθελεν εἶναι ὀχληρὰ, νὰ λάβεν τὸν τιμὸν καὶ αὔριον εἰς τὸν δεῖπνον· ἐπειδὴ αὔριον θέλεν ἔλθη καὶ ἄλλοι φίλοι, τὸν εἶπον, καὶ θέλομεν δὰθυμήσει καλλίτερα· αὐτὸς δὲ τροσκωμήσας πάλιν, ὑπεχέθη (ὁπού νὰ μὸν εἶχεν ὑποσχεθῆ) ὅτι θέλει λάβη τὸν τιμὸν νὰ τὸς ἐνοχλήσῃ κὰ δεύτερον.

Τὸν ἐρχομένην λοιπὸν ἡμέραν ἐσυναθροίσθη πάλιν ὅλη ἡ σωζοφία. ἦλθε τέλος πάντων καὶ αὐτὸς, ἀργότερα δὲ, διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν ὁπού τὸν ἔτυχε. τὸν ἐδέχθηκαν μὲ κάθε ἐπιδεξίωσιν, καὶ ἔτζι ἐκάθισαν ὅλοι ὁμοῦ εἰς τὸν τράπεζαν. εἰς αὐτὸν τὴν σωτροφίαν ἦτον καὶ ἄλλη μία κόρη, ἡ ὁποία ἀγκαλὰ καὶ τὰ δεύτερεῖα εἶχε τῆς θυγατρὸς τοῦ τζελεπῆ Στεπανάγα εἰς τὸν δόμορφίαν, ὅμως εἰς τὰ ἐρωτικὰ ἐξεῖχε κατὰ πολλὰ κὰ ὑπερτερῶσεν αὐτήν. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κόρη δὰθὺς ὁπὸν ἴδε τὸν τζελεπῆ Ἀνδρέαν, ἐσαϊτδύθη ἐρωτικῶς· κὰ ὅσον τὸν ἐκρυφοκύταζε, τόσον ἐπληγώνετο περισσότερον, καὶ ἡ σαΐτας τὸν ὑοῦ τῆς Ἀφροδίτης βαθύτερον εἰς τὸν καρδίαν της ἔμβαινον. ἐξεναντίας δὲ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας δὲν ἔδιδε κάμμίαν τροσοχὸν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ εἰς τὸν Χοροψιμὰν (ἐπειδὴ ἔτζι ὠνομάζετο ἡ θυγατέρα τοῦ Στεπανάγα) ἐπειδὴ τότε τὸν ἐφαίνη ὡραιοτέρα ἀπὸ τὴν τρώτην φοράν, μὲ τὸ νὰ ἦτον σολισμένη πολλὰ δόμορφότερα. Καθὼς λοιπὸν ἡ Μεϊρὲμ (οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἄλλη κόρη) ἐτρώθη βλέπωντας τὸν Ἀνδρέαν, ἔτζι καὶ ὁ τζελεπής μας θεωρῶντας

τὴν

τὴν Χοροψιμαὺ, ἐπληγώθη· καὶ ὅσον ὀλιγωτέραν προσοχὴν ἐλάμβανεν ἀπὸ αὐτὸν, τόσον περισσότερον ὁ Ἔρωτας ἄναπτε, καὶ ἐξουσίας εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν Χοροψιμαύ. Θαῦμα τῇ ἀληθείᾳ ἦτον εἰς ἐκείνην τὴν σωτροφίαν, τέλεια πρόσωπα, δύω ἐρῶντα, σὺ αὐτερὸν, καὶ σὺ ἀδιαφορῶν. Ἡ Μεϊρὲμ ἠράθη τοῦ Ἀνδρέα, αὐταπόκρισιν ὅμως δὲν ἔβλεπεν· ὁ Ἀνδρέας δὲ, ἠράσθη τῆς Χοροψιμᾶς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὴν δὲν ἔβλεπε κάνενα σημεῖον Ἔρωτος. Ἔτζη λοιπὸν διελύθη ἐκείνη ἡ δυθυμία μὲ ἄκραν συνοχωρίαν καὶ λύπην τῆς Μεϊρὲμ, καὶ τὸ Ἀνδρέα, καὶ μὲ ἄλλην τόσην ἀδιαφορίαν τῆς Χοροψιμᾶς· ὅμως ἑκάτερον τὸ λυπούμενον μέρος τοῦτο τὸ ἀπέδιδεν εἰς κάποια ὑλογοφανῆ περισατικὰ, διὰ νὰ διασκεδάσουν τὴν λύπην των. Ἡ Μεϊρὲμ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ὅτι ἴσως καὶ ἤθελε νὰ ἀνταποκριθῇ, ὅμως διὰ νὰ μὴ προξενήσῃ σύγχυσιν πρὸς τὴν Χοροψιμαὺ, δὲν ἐτόλμα· ὁ νέος μας πάλιν ἐστοχάζετο, ὅτι ἡ Χοροψιμὰ ἐνδέχεται καὶ νὰ ἀνταπεκρίνετο, ἂν ἦτον μονάχη, ἐπειδὴ ὅμως ἦτον εἰς τὴν σωτροφίαν δὲν ἀπετολμᾶσε· καὶ οἱ δύω λοιπὸν ἐφαντάζονταν τραγελάφους. Ἡ Μεϊρὲμ δὲ ἦτον γνώριμη καὶ συγγενὴς τῆς Χοροψιμᾶς, καὶ ἐσύχναζεν εἰς αὐτὴν, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ γεῦμα, ὅθεν ἔμαθεν ὅλην τὴν κατάστασιν τοῦ νέου.

Ὁ Ἀνδρέας μας λοιπὸν ἐγερθεὶς τὸ πρωῒ τοῦ ὕπνου συγχισμένος, καὶ καταδεδιλωμένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ἐσοχάσθη διὰ νὰ ἐλαφρωθῇ ὀλίγον ἀπὸ τὸ πάθος του νὰ τῆς τὸ φανερώσῃ· νὰ τῆς τὸ εἰπῇ ὅμως ἐκ στόματος δὲν ἐτολμοῦσεν

σεν ἀκόμι, ὅτε ἠμποροῦσεν, ἐπειδὴ ἔφερε νὰ εἶναι οἱ δύω. ἐφρόντισε λοιπὸν νὰ τῆς στείλῃ σὲ ῥαβασάκι νὰ προδιαθέσῃ τὸ πρᾶγμα· ἔγραψε δὲ τοὺς ἀκολούθους ἐπαίνους διὰ στίχων, μὲ τὸ νὰ ἦτον ποιητὴς θαυμασὸς, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοὺς στίχους του, οἱ ὁποῖοι εἶναι καθ' ὅλα ξαίρετοι.

Τὸ ὡραῖον πρόσωπόν σε χηματίζει Οὐρανόν,
Μὲ τὰ θαυμασά τε κάλλη, καθαρὸν κὴ ζωντανόν.
Ἔχει δυὼ λαμπρὰς φωςῆρας, μάτια δυὼ ἐρωτικά,
Π' ἀκτινοβολοῦν κὴ ἐίπτεν σαϊτιοῦς σὰ σωθικά.
Καὶ δυὼ τόξα ἀπ' ἐπαύω φρύδια δυὼ καμαρωτά,
Μαῦρα σαν ζωγραφισμένα σύμμετρα κὴ σκλιβωτά.
Κὶ ἀπ' αὐτὰ βγαίνουν ἀρχίζει σὰν κρύσαλον χυτὸν,
Κούρον τῆς περιφερείας τὸ προσώπ' ἀγαπητόν.
Κὶ ἀπ' αὐτὸ ξιγύρ' ἀσράκια, ὅμως φαίνονται μυτά,
Θαυμασὰ μὲ τὸ νὰ εἶναι σὰς φωςῆράς των κοντά.
Τὰ χρυσὰ ξανθὰ μαλιά σε εἶν' κομῆται, πᾶ χαρά,
Προμωύουν εἰς ἐμένα σαν φανὸν κάθε φορά.
Μὰ πᾶ γλῶσσα νὰ μπορέσῃ ὅλα νὰ διηγηθῇ,
Τὰ ἐξαίρετά σε κάλλη, ὁπᾶ εἶναι παμπληθῆ,
Πλιὼ αὐτὰ δὲν πρέπει φῶς μὲ νὰ τὰ μεπαχειριθῇς,
Θανάτον εἰς τὸ νὰ δίδῃς, μόνον νὰ δυπλαχνιωθῇς.

Ὁ γνωςός της.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ ἐτελείωσεν, ἔκραξε τὸν παραμάνα του νὰ τῆς τὸ δώσῃ διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τῆς Χορομιμᾶς μὲ τρόπον. ἦλθε λοιπὸν ἡ παραμάνα τε, γνώριον ἐπιτηδειότατον εἰς παρομοίας ὑποθέσεις, ἔλαβε τὸ ῥαβασάκι ἀπὸ τὸν τζελεπῆ Ἀνδρέαν, κὴ ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ. φθάνωντας δὲ εἰς τὸ σπη-

ωῆτι τὸ Στεπανάγα, ἐκτύπησε τὶω θύραν, κὴ ἦλθεν ἡ δούλη νὰ τῆς ἀνοίξη· ἀνοίγωντάς της δὲ, τὶω ἐρώτησε τί θέλζετε; ἐκείνη δὲ ἀπεκρίθη, μέσα εἶναι ὁ τζελεπὴ Στεπανάγας; τῆς εἶπε ναί. τότε τῆς λέγει ἡ παραμανά· τοῦτο τὸ ῥαβάσι παρακαλῶ νὰ τὸ δώσητε τῆς κοκωνίτζας Χοροψιμᾶς, ὅταν τὶω εὕρητε μονάχην, κὴ εἶναι ἀπὸ τὸν τζελεπῆ Ἀνδρέαν. ἡ δουλδύτρα ἀπεκρίθη, μάλιστα, μὲ κάθε ῳροθυμίαν· ἡ ῳροθυμία ὅμως ἦτον ἀπὸ τὸ φιλοδώρημα ὁποῦ τῆς ἔκαμε ταῖς ἀπερασμέναις δύω βραδιαῖς· κὴ ὅτω λέγοσα ἀνεχώρησεν· ἡ δούλη δὲ ἀναβᾶσα ἐρωτήθη ποῖος ἦτον, κὴ αὐτὴ ἀπεκρίθη ὅτι εἷας ζήτουλας ἦτον· κὴ βέβαια δὲν ἐλαύθασε πολλά. ὕστερον δὲ ἐξελθοῦσα ἡ Χοροψιμὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον, βλέπει τὶω δούλω ὁποῦ κρατεῖ σὶ ῥαβασάκι εἰς τὸ χέρι· τὶω ἐρωτᾷ τί εἶναι αὐτό; ἡ δούλη τῆς λέγει, εἶναι σὶ ῥαβασάκι, τὸ ὁποῖον μὲ τὸ ἔδωκεν ἡ παραμανά τοῦ τζελεπῆ Ἀνδρέα νὰ τῆς ἐγχειρίσω· αὐτὴ τὸ ἐπῆρε μὲ μίαν ἀδιαφορίαν, τὸ ἀνέγνωσε κὴ ὕστερον τὸ ἐσφάλισε· δὲν τῆς ἔκαμεν ὅμως κἀμμίαν ἐνέργειαν.

Ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας ἠθέλησε νὰ δευτερώσῃ τὸ ῥαβασάκι τε, διὰ νὰ κάμῃ τὸν Ἐρωτά τε νὰ λάβῃ ἀνταπόκρισιν, κὴ ἂν τύχῃ κὴ ἄναψεν ὀλίγον, νὰ ἀνάψῃ διὰ τούτου περισσότερον, εἰδὲ κὴ δὲν ἄναψε, νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀνάψῃ. ἄρχισε λοιπὸν νὰ τῆς χράψῃ τὸ ἀκόλουθον ῥαβασάκι.

Ἀξιο-

Ἀξιολάτρευτη ψυχή μου Χοροψιμά!

Δὲν εἶναι ξόπος νὰ γενῇ ἄλλη
Τόσον ὡραία μὲ τόσα κάλλη.
Κι' ὅσοι θαῤῥοῦσι πῶς εἶναι κι' ἄλλη,
Ἀναιδησίαν ἔχουν μεγάλη.
Ἀρχὴ κ' τέλος ἐσ' εἶσαι φῶς μου,
Τῆς ὁλομορφίας ὅλο τὸ κόσμο,
Καὶ κάθε κάλλος τὰ ὑπερβαίνει,
Ἔχει μαρτυρία τὴν ἀλήθειά.
Ὅσα εἶν' χρεία νὰ καλλωπίσουν,
Μίαν ὡραίαν κ' νὰ τολίσουν,
Τὰ βλέπω φῶς μου τὸ πρόσωπόν σου,
Καὶ εἰς τὸ σῶμα τὸ ἐδικόν σου.
Κάθε σου μέλος μ' ἀναλογίαν,
Κ' ἰσομερίαν ἔχει τελείαν,
Γλυκὸν τὸ βλέμμα, χρυσῆν τὸ τρόμα,
Μέρια ὅλα κατὰ τὸ σῶμα.
Καὶ ὅσα κάλλη εἶδα ὡς τώρα,
Εἰς τοῦ καρδιάν μου δὲν ἔχουν χώρα.
Μήτ' ἀξιώθη νὰ ἐλκύσῃ,
Ἄλλο χαϊνέα κ' νὰ μ' νικήσῃ.
Παρὰ καρδιά μου τὸ ἐδικόν σου,
Νέει κ' κάλλος κ' πρόσωπόν σου.
Αὐτὰ πληγώνουν κ' θανατώνουν
Κάθε μου μέλος κ' μὲ σκοτώνουν.
Τί εἶναι ὕπνος, τί εἶν' χαζέει,
Δὲν ξέρω φῶς μου χρυσόν μου νέει.
Λοιπὸν τοχάσου δὲς τοῦ πληγοῦ μου,
Κ' ἔλεος κάμε εἰς τοῦ ζωοῦ μου.
Ὅμως κυπάζω δὲν ἔχει ξόπον,
Γιὰ τοῦτο τρέχει τὸν ἴδιον τόπον,
Καὶ τοῦ ζωοῦ μου τυραννίζω,
Χωρὶς ἀγάπω σου νὰ γνωρίζω.

Ὁ πιστότατός της Α.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσεν, ἔπραξε πάλιν τὼ παραμαίνα τε, κὴ τὼ ἐρωτᾷ· ἔδωκες ἐχθὲς ἐκεῖνο τὸ ῥαβασάκι καθὼς σᾶς εἶπα; ναὶ τὸν εἶπε· τότε τῆς λέγει· παρακαλῶ δόσε ἀκόμι καὶ αὐτὸ, καὶ κάμε τρόπον ὁποῦ νὰ ὁμιλήσητε μὲ αὐτὼ, ὅμως κρυφίως νὰ μή σας καταλάβη τίς. ἐκίνησε λοιπὸν ἡ παραμαίνα τε νὰ ὑπάγη καθὼς τῆς ἐπαράγγειλεν. ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ σπῆτι, ἐκτύπησε τὼ πόρταν· ἦλθε πάλιν διὰ τὼ τύχω τε ἡ δέλη νὰ ἀνοίξη· κὴ ἀφ' οὗ τῆς ἄνοιξε τὼ ἐρωτᾷ, τὸ ἔδωκες ἐχθὲς τὸ ῥαβασάκι τῆς κοκωνίτζας; ἡ δούλη τὼ εἶπε, τὸ ἔδωκα. τότε τὴν ξαναρωτᾷ, δὲν σὲ εἶπε τίποτες; ὄχι, τῆς εἶπε· σὲ παρακαλῶ τὴν λέγει, δός τὼ ἀκόμι αὐτὸ, ὅμως πάλιν κρυφίως· ἀγαπᾶσα δὲ νὰ ὁμιλήσω κὴ μὲ αὐτὼ, δὲν ἠξεύρω ὅμως πότε εἶναι καιρός· ἡ δούλη τὴν λέγει, ὅτι μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὰς 8 ὥρας, ὁπᾶ λείπει ὁ ἀυθεντης, καὶ ἡ κυρὰ κοιμᾶται· αὐτὸ λοιπὸν εἶπε καὶ ἀνεχώρησεν. Ἂς ἀφήσωμεν τώρα ἐδῶ τὼ παραμαίναν τᾶ Ἀνδρέα ἀναχωρᾶσαν, κὴ τὴν δέλην ἀναβαίνουσαν, κὴ τὸ β'. χράμμα ἐγχειρίζουσαν πάραυθα τῇ Χορεμᾷ ὄση ἐπὶ τῆς σκάλης, τὸ ὁποῖον τόσον ἐνήργησεν, ὅσον ἐνήργησε καὶ τὸ ἄλλο, κὴ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὼ Μεϊρέμ. Ἡ Μεϊρὲμ λοιπὸν ἐκυριεύθη τόσον ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, ὥστε ὁποῦ δὲν εἶχε παντελῶς ἡσυχίαν, ὅτε νὰ καθήση ἠμπορᾶσεν, οὔτε νὰ κοιμηθῇ, ὅτε νὰ κεντήση, (ἐπειδὴ ἐκεντοῦσεν ὡραιότατα εἰς τὸ γκεργκέφι) ὅλον πωτὲ τὴν ἡμέραν ἐκάθονταν εἰς τὸ παραθύρι, κὴ ἐκύταζε τὸς διαβαίνοντας μήπως ἰ-

δῇ

δῆ ἐκεῖνον ὁπὸ τῆς ἐφροξυνθσε τὼ τόσω στενοχωρίαν. Τὸ φωϊ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἐστολίσθη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ παραθύρι, καθὼς τὼ ἀπερασμένω ἡμέραν· νὰ καὶ βλέπει μίαν γυναῖκα ὁπὸ ἀπερνᾷ, κὴ πηγαίνει εἰς τὼ πόρταν τὸ τζελεπῆ Στεπανάγα, παρατηρεῖ αὐ θέλῃ ἔμβῃ μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁπού ὁ αὐθεντης εἶναι εἰς τὸ σπῆτι, ἐπειδὴ ἀπαντι ἦτον τὸ σπῆτί της, καὶ ἠμπορῦσεν ὅλα νὰ τὰ ἰδῇ, τὸ ἄλλο ὅμως χράμμα δεν τὸ ἴδε, μὲ τὸ νὰ εἶχεν εὔγῃ ἀργότερα εἰς τὸ παραθύρι. Βλέπει λοιπὸν ὁπού ἀφ' οὗ ἐκτύπησε τὼ θύραν, ἦλθεν ἡ δούλη καὶ ἄνοιξε, τῆς ὁποίας ἔδωκεν σὐα ῥαβασάκι, κὴ τῆς εἶπεν ὀλίγα τινὰ, κὴ ὕστερον ἀνεχώρησε. Τῦτο βλέποντας ἀπὸ τὸ παράθυρον ὑποπτεύθη νὰ μὴ εἶναι ἡ παραμάνα τοῦ τζελεπῆ Ἀνδρέα, διὰ τῆς ὁποίας στέλνει κάνενα κρυφὸν χράμμα, ὅθεν ἐδαιμονίσθη ἀπὸ τὼ ζηλοτυπίαν της. ἀπεφάσισε τέλος πάντων κατὰ τὸ σωνειθισμένον της νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὼ ἐξαδέλφω της Χοροψιμαὴ, κὴ μὲ τῦτο νὰ ἐξετάξῃ μὲ ξόπον, τί ἦτον ἐκεῖνο τὸ γράμμα; ποία ἦτον ἡ γυναῖκα ἐκείνη, καὶ τὰ παρόμοια· ἡ τύχη της ὅμως τὼ ἐβαήθησεν εἰς ὅλα· ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἡ δούλη της τὰ εἶπεν ὅλα, ἀλλ' ἀκόμι καὶ αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι εὗρε μέσα εἰς τὸ πανεράκι της, καὶ μὲ κάθε ὀγλιγοράδα τὸ ἀνέγνωσεν, ἐν ὅσω νὰ ἔλθῃ αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἄλλον ὀντᾶν, ὁπὸ εἶχεν ὑπάγῃ νὰ πάρῃ τι· δὲ θὺς ὁπού ἦλθεν ἡ Χοροψιμὰ τὼ ἀποχαιρέτησε, καὶ ἀνεχώρησεν λέγωντάς της· συμπάθησαί με παρα-

καλῶ ὁποῦ ἀναχωρῶ τόσον ὀγλίγωρα, ἐπειδὴ μὲ βιάζει κάποια ὑπόθεσις· ἐκεῖ δὲ ὁπῦ εὔγαινεν ἀπὸ τὴν θύραν λέγει τῆς δέλης, ὁποῦ τὴν ἀπολυθῦσε νὰ σφαλίσῃ τὴν θύραν· λάβε τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν κυράν σου, κὴ ἔλα εἰς ἐμένα ὑσερώτερα ὀλίγον· ἡ δέλη δὲ τῆς ὑπεχέθη, κὴ ἔπως ἀνεχώρησεν. Ἀφ' ἧ λοιπὸν ἔφθασεν εἰς τὸ σπῆτί της, ἄρχισε νὰ ἑτοιμάσῃ τὸ ἀπόλυθον βαβασάκι πρὸς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν.

Εὐγενέστατε Κὺρ Ἀνδρέα!

Η' ὡραιότης δὲν θεωρεῖται,
Μήτε τελείως καταμερῆται.
Κὶς σὰν μόνον πρόσωπον πλέον,
Χωρὶς νὰ εἶναι κὶ ἄλλο ὡραῖον.
Γιατὶ δὲν εἶναι τζαρὲς νὰ γυρίῃ,
Μήτε ἀκούθη μήτε συμβαίνει.
Ὅλαις ἡ χάρες νὰ μαζωχθῶσι,
Κ' εἰς σὰν πρόσωπον νὰ δοθῶσι,
Τὸ κάθε κάλλος ἔχει κοντά τε,
Ξεχωρισά τὰ χαρίσματά τε.
Κ' ἡ φύσις ὅλα τὰ καλλωπίζει.
Μὲ προπερήματα τὰ γολίζει,
Κὶ ὅποιος νομίζει κὶ ἀποφασίζει,
Κὶ εἰς σὰν μόνον νὰ διορίζῃ,
Ὅλα τὴν κόσμου τὴν δυμορφίαν,
Βέβαια ἔχει ἀναισθησίαν.
Ἀρχὴ κὴ τέλος τῆς ἀναισθήτων,
Φαίνωνται νᾶναι κὴ ἀνόητων,
Τὰ τόσα κάλλη νὰ μὴ κυπάζων,
Καὶ σὰν μόνον νὰ ἐκθειάζων.
Οἱ ἄλλοι ὅμως χρέος δὲν ἔχων,
Μὲ τὸν σκοπόν τως μαζῆ νὰ ξέχων,

Για-

Γιατί μὲ μάτια παξεικὰ βλέπεν,
Τόσα καὶ τόσα κάλλη πᾶ ξέχεν.
Γιὰ τᾶτο ὅλα νὰ ἐπαινῶσι,
Ἕνα καὶ μόνον δὲν ἐννοῶσι.
Τὸ ἐδὲν εἶναι μιὰ ὡραιότης,
Ὁπόταν λείπῃ ἡ ὁμοιότης.

Ἡ γνωσή σα.

Κατὰ ἀλήθειαν εἰς αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι ἠμπορεῖ τινὰς νὰ ἰδῇ πόσον ἰχύει ἡ ζηλοτυπία, καὶ βέβαια ἀϊσως δὲν εἶχεν ἀκόμι ἐλπίδας ἀνταποκρίσεως πῦ Ἔρωτός της, δὲν ἤθελε πατήσει πλέον τὸ ποδάρι της εἰς τὴν Χορῳμιάν· ἐπειδὴ ὅμως ἔξερε παρομοίας σοχασμὲς, διὰ τᾶτο ἔφρεπε πάλιν νὰ ὑπάγῃ. Μετ' ὀλίγον ἀφ' ὅ ἐτελείωσε τὸ ῥαβασάκι της, καὶ τὸ ἐβούλωσεν, ἦλθε κ' ἡ δούλη τῆς Χορῳμιᾶς λέγουσα· ἰδοὺ ὁποῦ ἦλθον κοκωνίτζα καθὼς μὲ ἐφορτάζετε, τί ὀρίζετε λοιπόν; Ἡ Μεϊρὲμ τῆς ἀποκρίνεται, ὅτι ἤθελα νὰ μὲ κάμῃς τὸ χατῆρι νὰ δώσῃς αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν ὅταν ἔλθῃ, ὅμως παρακαλῶ κρυφίως, ὁπᾶ ἡ Χορῳμιὰ νὰ μὴν ἠξούρῃ, κ' αὖ σὲ ἐρωτήσῃ ἡ κυράσου τί σὲ ἤθελα, εὕρε κάμμίαν φρόφασιν, καὶ ταῦτα εἰπᾶσα εὔγαλε καὶ τὴν ἐφιλοδώρησε πολλὰ ἐλεύθερα· ἐπειδὴ ἄλλως εἰς παρομοίαν ὑπόθεσιν δὲν ἠμπορᾶσε νὰ ἐνεργήσῃ. Ἡ δούλη δὲ ἀνεχώρησε μετὰ ταῦτα ὑποχομένη νὰ ἐκτελέσῃ ὅλα ἐκεῖνα ὁπᾶ τῆς παρηγγέλθησαν.

Ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας λοιπὸν ἐτυρανεῖτο κατὰ πολλὰ μὴν ἠξούρωντας τί νὰ νόμιζεν ἔχει ἡ Χορῳμιὰ, ἐπειδὴ δύω ἐρωτικώτατα χάμ-

μα-

ματα τῆς ἔστειλε, καὶ κάμμίαν ἀπόκρισιν δὲν ἔλαβε. νὰ παρασυχνάζῃ δὲ εἰς τὸ σπῆτι διὰ νὰ ὁμιλῇ κ' ἐκ στόματος μὲ ἐκείνην, ὁποῦ τοῦ ἐφοξενοῦσεν αὐτὴν τὴν στενοχωρίαν, δὲν τὸ εὕρισκεν εὔλογον, μὲ τὸ νὰ ἐφοβᾶτο μὴ πέσῃ εἰς ὑποψίαν εἰς τὸν πατέρα της, κ' εἰς τὴν μητέρα της, κ' ὕστερον ὑστερηθῇ παντελῶς τῆς συναναστροφῆς της, καθὼς καὶ τὸ ἔπαθεν. Ἀνέμενε λοιπὸν ἕως ὁποῦ πάλιν νὰ τὸν κράξουν, κ' ἔτζη ἐν τῷ ἀναμεταξὺ ἀπέρασαν ξ' εἰς ἡμέραι, τὴν κυριακὴν τέλος πάντων ἐκλήθη ὁ φίλος μας εἰς τὸ ζιαφέτι μαζῆ μὲ ὅλους τοὺς προπτερινοὺς συγγενεῖς τε κ' φίλους τῶ Στεπανάγα, ὡσαύτως καὶ ἡ Μεϊρὲμ ἐξαδέλφη τῆς Χοροψιμᾶς, ὁποῦ προείπομεν. Αὐτὸς τότε ἐστοχάζετο πῶς τὸ πρᾶγμα ἤδη διετέθη, καὶ προδιετέθη, πῶς ἡ Χοροψιμὰ θέλει ὁμιλῇ μὲ αὐτὸν μὲ ἄλλον ξόπον· θέλει ρίχνῃ βλέμματα ἐρωτικὰ, ἢ θέλει ὑποκλέψει τὸ κύπαγμα· θέλει χαμογελᾷ βλέπωντάς τον, θέλει ἀλλοιοῦται τὸ πρόσωπον ἐρωτικῶς ὡς παρθένος, καὶ τὰ παρόμοια ὁπὲ συνηθίζουν τὰ ἐρῶντα πρόσωπα νὰ ἐνεργοῦν παρόντων τῶν ἄλλων· ἐπειδὴ ἔλεγεν, ἐκεῖνα τὰ δύω ῥαβασάκια ἔπρεπε νὰ τῆς μεταβάλλουν τὴν ἀδιάφορόν της καρδίαν, εἰς διάφορον καὶ αἰσθητικώ· ἀλλ' ὅλα αὐτὰ ἦτον εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἐκείνη ἔλαβεν ἀκόμη μεγαλητέραν ἀδιαφορίαν ἀπὸ τοῦ πρώτου εἰς ὅλον τὸν καιρὸν τῆς δύθυμίας, καὶ ἡ Μεϊρὲμ ἄλλου τόσου ζηλοτυπίαν ἐλάμβανε βλέποντας πάντοτε τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν νὰ συχνοκυπάζῃ τὴν Χοροψιμὰν μὲ βλέμμα ἱλαρὸν καὶ ἐρωτικὸν, καὶ αὐτοῦ ἐνίοτε μὲ

ἀ-

ἀδιάφορον· ὅθεν ἐδαιμονίθη ὑπερβολικὰ, ἡ ὄψις της μετεβάλλετο, παντοῖα ἐγίνετο, καὶ ὅπως, ὥστε ὁπου ἀνίσως ἤθελαν τὸ παρατηρήσουν οἱ παρόντες, ἔφερε βέβαια νὰ λάβουν κάποιαν ὑποψίαν. Τέλος πάντων ἐτελείωσε πάλιν μὲ τὸ ζιαφέτι μὲ ἄκραν ἀθυμίαν τὸ Ἀνδρέα, μεγάλλω ζηλοτυπίαν δὲ τῆς Μεϊρέμ· ἐκεῖ δὲ ὁπὸ ἀναχωρῆσεν ὁ τζελεπής μας, τὸ ἐνεχείρισεν ὅλα ραβασάκι ἡ δέλη ὁπὸ τὸν ἀκολουθῆσε νὰ κλείσῃ τὸ θύραν, τόσον ἐπιτήδεια, ὥστε ὁπου ἤτε ὁ δοῦλός το δὲν ἐκατάλαβεν, αὐτὸς δὲ ἐσοχάθη πῶς εἶναι ἀπὸ τὴν Χοροψιμαὶ, καὶ ἐχάρη ὑπερβολικά· ὅθεν ἐφιλοδώρησε τὸ δούλλω διπλάσια καὶ ξιπλάσια ἀφ' ὅ, τι εἶχε σκοπόν. Ἔξεχε λοιπὸν εἰς τὸ ωπῆτί το συνξοφιασμένος ἀπὸ τὸς δούλους το, τοῦ ἔρχονταν δὲ νὰ ἀπεπάξῃ ἀπὸ τὸ χαραγῆτο. Φθάνωντας ὅν εἰς τὸ ωπῆτί το ωροσάζει ὀγλίγωρα φῶς νὰ τὸ φέρῃ διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ραβασάκι. Ἀφ' ὅ δὲ τὸ ἔφεραν φῶς, καὶ ἀνέγνωσε τὸ γράμμα, ἔμεινεν ἔκθαμβος καὶ ἀπίνητος, βλέπωντας ἐκεῖνο τὸ ἀνέλπιστον ραβασάκι γέμον ζηλοτυπίας καὶ ὀργῆς. δὲν ἠμπόρεσε δὲ νὰ καταλάβῃ ποία ἦτον ἐκείνη ἡ γνώστη, ὅτι τὸ ὄνομά της δὲν τὸ ὑπέγραψεν· ἐσοχάσθη τόσιν ὥραν ὅσον νὰ τοῦ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦ ἡ Μεϊρέμ, ὁποῦ δύω φοραῖς τὸ ἴδεν εἰς τὸ ζιαφέτι τοῦ τζελεπῆ Στεπάναγα, ἐπειδὴ ἴδεν μερικά της κινήματα ἐρωτικὰ, καὶ βλέμματα τῆς Ἀφροδίτης· διὸ καὶ ἐσυγχίσθη πολλὰ εἰς αὐτὸ ἐπάνω, καὶ τί νὰ κάμῃ δὲν ἤξδυρε· μὲ τὸ νὰ ἦτον ὅλος κυριδμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα ωρὸς τὸ Χοροψιμαὶ. Ἀπεφάσισε

τὸ-

τέλος πάντων νὰ χάψῃ ἄλλο σ᾽ να ραβασάκι πρὸς τὴν Χοροψιμαή.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν ἀνεπαύθη ἕως τὸ πρωῒ δεδουλαγωγημένος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα. Ὅταν δὲ ἡ προκόπεπλος ἠὼς, ἐσκίδνατο πᾶσιν ἐπ᾽ αἶαν, καὶ αἱ χρυσόρριθροι ἀκτῖνες τοῦ Ἀπόλλωνος ἐφώτιζαν τὴν ὑπ᾽ ἐρανὸν, ἐφώτισαν καὶ τὸν κοιτῶνα τοῦ τζελεπῆμας, καὶ διὰ τῆς ἐλλάμψεώς των, τὸν ἤγειραν τῆς κλίνης, διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Ἔρωτα, τὸν θεῶντε βροτοῖντε φίλοντε καὶ ἐράσμιον· ἐγερθεὶς δὲ αὐθὺς ἄρχισε τὴν ἐπομένην ἐπισολίτζαν νὰ χάψῃ διὰ στίχων ὅμως, καθὼς ἐσυνήθιζε πάντοτε.

Ἀξιέρασή ψυχή μου Χοροψιμά!

Τί γνώμη φῶς μου ἐν᾽ αὐτή,
πεισματική καὶ δυνατή;
Τί ἄκρα ἀπλαγχνία,
μεγάλη τυραννία;
Τίς ἡ σκληρότης ἡ πολλή,
χωρὶς ποσῶς μεταβολή;
Πῶς νὰ τὸ ὑποφέρω,
τελείως δὲν ἠξεύρω;
Ἐγὼ νὰ δείχνω καρδιακή,
ἀγάπη ὑπερβολική,
Κι αὐτὴς νὰ ἀγαπῶμαι,
μάλιστα νὰ μισῶμαι·
Αὐτόναι πλέον σκοτμός,
καὶ τῆς ζωῆς ἀφανισμός,
Εἶναι ἀχαριστία,
μεγάλη ἀπιστία.
Ὅταν ἐχθρεύεσαι καλή,
ὁποιον σὲ ἀγαπᾷ πολύ,
Ποῖον θ᾽ ἀποφασίσῃς,
πλέον νὰ ἀγαπήσῃς;
Μήπως γυρεύεις σωφροσύνη,
σὺ ἐδικιώσου ὕμορφιά;
Πρόσωπον νὰ σὲ μοιάζῃ,
σ᾽ ὅλα νὰ σὲ περγιάζῃ,
Τῶν ἀδωνάτων ἐν᾽ αὐτό,
ἄλλο δὲν εἶναι βολετό.
Ν᾽ αὕρῃς ἀπτὸ δικόν σου,
ὡραῖον πρόσωπόν σου.
Πρέπει λοιπὸν νὰ ὀρεχθῇς,
τὸν ἑαυτόν σου παρακάτω·
Νὰ κάμῃς μοναχή σου
τὸ ἔργον τῆ Ναρκίσου.

Ὁ πιστότατός της Λ.

Ἀφ᾽

Ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε, καὶ τὸ ἀνέγνωσαν ἅπαξ, ἠθέλησαν ἀκόμι σ̓να νὰ συνηθέσῃ, καὶ ὅποιον τοῦ φανῇ ἐνεργητικώτερον ἀπὸ τὰ δύω νὰ σεύλῃ· καὶ ἔτζι ἄρχισε πάλιν, καὶ ἐσύνθεσε τὸ ἀκόλουθον.

Ἐρασμιωτάτη μοι κυρία, καὶ ψυχή μου Χουρσιρά!

Πάχω νὰ καταλάβω,
Σὲ τί νερὰ βαδίζεις,
Γιὰ νὰ μὴ κοπιάζω,
Τὸ κάκο νὰ ἐλπίζω,
Μὰ μ' ὅλον πὸ παχίζω,
Μοῦ εἰς ἀπορίαν,
Στάσιν ποσῶς δὲν ἔχεις,
Γνώμαις πολλαῖς ἀλλάζεις,
Πότε ὀργὴ μὲ δείχνεις,
Μὲ ἦθος θυμωμένον,
Καὶ ὅλως μ' ἀπελπίζεις,
Καὶ τὴν ἐλπίδα κόπτεις,
Καὶ πότε δὲ παλαγχνίαν,
Δείχνεις μὲ σ̓να γέλοιο,
Λοιπὸν αὐτὰ πολλά μου,
Μὲ κάμνουν καὶ σαρίζω,
Ὅ̓σον μόνον εἰπέ με,
Σὰν τί σκοπὸν βασάζεις,
Διὰ νὰ μὴ δισάζω,
Μόνον ἀναμφιβόλως,
βεβαίωσιν νὰ λάβω,
καὶ τί ἀποφασίζεις;
μάτιν νὰ σὲ πειράζω,
παύπα νὰ σὲ συγχίζω.
ποσῶς δὲν σὲ γνωρίζω,
καὶ εἰς ἀδημονίαν.
ἐπαύω κάπου ἔχεις,
λογῆς λογῆς μὲ παίζεις,
τὰ μάτια κάπου ρίχνεις,
πολλὰ ἀχνωμένον.
εἰς τέλος μ' ἀφανίζεις,
ξόπον τινὰ μὲ διώχνεις.
μικρὰν παρηγορίαν,
ἀλλ' ἴσως περιγέλοιο.
φθείρουσι τὴν ζωήν μου,
τὴν τύχην μου ὑβρίζω,
λόγον βεβαίωσαί με,
τὴν γνώμην σου ἀλλάζεις;
ὁπόταν σὲ κυπαίζω,
νάμαι δικός σου ὅλος.

Ὁ πιστότατός σου Α.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὸ ἐτελείωσε φωνάζει δὶ-θὺς τὸν δοῦλόν του, καὶ τοῦ λέγει· ὕπαγε νὰ κρά-

ξης

ξης τὴν παραμυάν μου νὰ ἔλθῃ παρδιτύς. Ἐν ὅσῳ οὖν νὰ ὑπάγῃ ὁ δοῦλός του νὰ τὴν κράξῃ νὰ ἔλθῃ, ἄρχισε νὰ ξαγῳδῇ τὸ ἑπόμενον πολλὰ σιγανὰ κ' λυπηρά.

Πῶς βασᾶς καρδιά μ' θαυμάζω, ὅταν τὲς καϊμὲς κυπάζω
πὲ ξαβᾶς παντοτεινά.
Κι' αὐεσιν ποσῶς δεν ἔχεις, μήτε πλέον ἀπαντέχεις
ἔλεος ἀπό τινά.
Ε'βυθίσθηκες σπὰ πάθη, κ' ἡ ἐλπίδα μου ἐχάθη,
εἰς τὸ νὰ λυθερωθῇς.
Πλιὰ τὴν τύχην μεσιτεύεις, θανάτον σκληρὸν γυρεύεις,
κ' τὸν κόσμον δεν ποθᾶς.
Ἡ καρδιαῖς ἠξιρόωμ τόπον, ἔχουν σκήθη πῶς ἀνθρώπων
κι' ὄχι μέρος φλογερόν.
Μὰ ἐσὺ καρδιάμ' θλιμμένη, πῶς εἶσαι καταπτημένη,
κι' ἀποφεῖς πόσον καιρόν.
Νάσαι σὸ δικόν μου σκῆθος, ὁπὲ ἔχει φλόγαις πλῆθος,
λαύραν ὑπερβολικὴν,
Καὶ φλογίζες' πόσες χρόνες, μὲ σκληρὲς μεγάλες πόνες,
κ' ἐκεῖ παύτα καπνικᾶς.
Αὐτὸ σκῆθος δεν περιάζει, φωτιαῖς πόσαις ἀφ' ἓ βγάζει,
μᾶναι Αἴτνης τὸ βυνό.
Καὶ Ὠκεανὸν αὖ χύσω, δεν ἂν' ξόπος νὰ τὸ σβύσω,
μήτε τὸ καπαπονῶ.
Α'πορῶ πῶς ὑποφέρνεις, μὲ φωτιαῖς νὰ παραδέρνῃς,
νὰναλῇς σαν τὸ κερί.
Καὶ νὰ χωίες' ἀπτὰ μάτια, κ' νὰ γίνεσαι κομμάτια,
καὶ νὰ εἶσ' ὅλο γερή.
Βλέπω πῶς εἶσαι χαμμένη, γιὰ νὰ ζῇς τυραννισμένη,
παύτα ὅσον κι' αὖ σαθῇς.
Καὶ γιὰ τὲτ δεν ποθαίνεις, εἰς τὰ ὅσα κι' αὖ παθαίνῃς,
ὦ καρδιὰ πολυπαθής.
Α'φ' ἓ πόσον ὑπομένεις, κι' ἀπτὸν τόπον σε δεν βγαίνεις,
μόνον σέργεις νὰ πονῇς

Πλιὰ

Πλιὰ καρδιὰ δὲν σ' ὀνομάζω, μόν' ἀληθινὰ σὲ κράζω,
πέρναν τῆς ὑπομονῆς.

Τελειώνοντας αὐτὸ τὸ ξαγῶδι, ἦλθε κὴ ἐκεῖνο τὸ γυάλινον ἡ παραμάνα τε, ὅσον γεροντότερον, τόσον ἐπιτηδειότερον· ἐμβαίνοντας δὲ μέσα ἄρχισε μὲ ἐκεῖνα τὰ κολακευτικά της λόγια νὰ τὸν παρηγορήσῃ, ἀφ' οὗ τὸν ἴδε καταβεβυθισμένον εἰς τὴν λύπην, κὴ κυκλωμένον παρὰ πολλὰ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα· ἐπειδὴ παντοτε ὁ Ἔρως διπλασιάζεται κὴ ξιπλασιάζεται ἀνταποκρίσεως ἀποτυχών· τὴν ἐδιηγήθη ὕστερον τὰ τῆς ἀπερασμένης ἡμέρας συμβαντα, τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Χορτσιμᾶς, τὰ βλέμματα τῆς Μεϊρὲμ ἐξαδέλφης της, τὸ χρῶμα της τὸ ζηλοτυπίας γέμον, κὴ τὰ λοιπά. Τότε τὸν ἀποκρίνεται ἡ παραμάνα του λέγουσα, Ἤθελα νὰ σὲ ἐρωτήσω τι διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῆς Χορτσιμᾶς μὲ μὲ ἀκόσῃς, τὸ ὁποῖον τὸ στοχάζομαι διὰ ἁρμοδιώτατον μέσον. Διὰ νὰ ἠμπορέσῃς λοιπὸν νὰ καταλάβῃς, ἂν παντὶ ἀδιαφορῇ ἡ Χορτσιμὰ, ἢ ἂν ἡ ἀδιαφορία της εἶναι πλασὴ, πρέπει νὰ ὑποκριθῇς τὸν ἐρωμένον μὲ τὴν Μεϊράμ, νὰ συχνομιλῇς μὲ αὐτὴν, ἂν τύχῃ πάλιν εἰς τὸ ζιαφέτι, νὰ τῆς ῥίχνῃς αἰσθητὰ βλέμματα, ὅπου νὰ τὰ βλέπῃ ἡ Χορτσιμὰ, κὴ ἄλλα ὅσα ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἤθελε σὲ διδάξῃ. Τοῦτο τοῦ ἐφάνη πολλὰ ἁρμόδιον κειμήλιον τοῦ Ἔρωτος, κὴ ἀπεφάσισε νὰ τὸ κάμῃ· τὴν λέγει δὲ, ὅτι ἡτοίμασε κὴ δύω ἀκόμι ῥαβάσια, κὴ δὲν ἠξεύρει ποῖον νὰ τὴν στείλῃ ἀπὸ τὰ δύω· τῆς τὰ ἀνέγνωσε πρὸς τούτοις διὰ νὰ στοχασθῇ κὴ αὐτὴ ποῖον εἶναι τὸ ἐνεργητικώτερον.

ρον. Ἀφ' ἔ τὰ ἤκουσεν ἡ παραμαύα του καὶ τὰ δύω, τὸν λέγει· γέ μου, κατὰ τὼ ἐδικῶ μου γνώμῳ τὸ φῶτον εἶναι καλλίτερον καὶ ἐνεργητικώτερον, ὅθεν αὐ κάμῃ χρεία, ὁποῦ ἐγὼ νὰ τὸ ὑπάγω, φρέπει μετὰ τὸ γεῦμα, καθὼς ἡ δέλη ταῖς ἀπερασμέναις μὲ εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὼ κοκωνίτζαν, φρέπει μετὰ τὸ γεῦμα. Ἄρεσε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ὁμιλία τὸν τζελεπῆ, ὅθεν ἐβάλωσε τὸ φῶτον ραβάσι, κὴ τῆς τὸ ἔδωκε λέγωντάς της νὰ κάμῃ κάθε ξόπον νὰ ὁμιλήσῃ μὲ αὐτῶ, κὴ νὰ καταλάβῃ τὼ γνώμῳ της ἀπ' ἔξω, ἀπ' ἔξω, καὶ φρὸς τὸ βράδυ νὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ τοῦ φέρῃ ἀπόκρισιν. Ἀνεχώρησεν ἔν ἡ παραμαύα τὰ ὑποχομένη ὅλα τὰ δυνατά· ὁ τζελεπῆ δὲ Ἀνδρέας ἔμεινε μέσα εἰς τὸ βάθος τῶν συλλογισμῶν· διὰ νὰ διασκεδάσῃ δὲ τοὺς λογισμούς τε, ὁποῦ παύτοτε εἰς ἀπελπισίαν τὸν ἔφερον, ἄρχισε νὰ ξαγῳδᾷ τὸ ἀκόλουθον ξαγοῦδι μελῳδικὰ μὲν καὶ σιγανά, θρηνητικὰ δὲ κὴ λυπηρά, κατὰ τὸ Νεχαβέτ.

Ἄχ Ἔρωτα σκληρώτατε, καὶ ποιὰ εἶν' τὰ καλά σε,
Μία φθορὰ μόνον ζωῆς εἶν' τὰ χαρίσματά σε.
Ὅποιος μ' ἐσυὰ μπερδευθῇ, δὲν ἔχει ἄλλω χάρι
Παρὰ τὸν χάρον νὰ λαλῇ γλίγωρα νὰ τὸν πάρῃ.
Εἰς τὼ ἀρχὼ εἶσαι πικρός, τὸ μεταξὺ φαρμάκι,
Τὸ τέλος σε ὁλέθριον θανάτος τὸ κορμάκι.
Μήτε μιὰ ὥρα ἡ σιγμὴ χαρίζεις ἡσυχία,
Ὁ ἐγλαντζές σε ὁ πολὺς εἶναι μιὰ τυραννία.
Πολλὰ εἶναι καλότυχος ἐκεῖνος πᾶ μπορέσει,
Στὰ δίκτυα σε τὰ ἄφυκτα, τελείως νὰ μὴ πέσῃ.
Βέβαια δὲν χνει συλλογαῖς, μὲ λύπαις δὲ νὰ ζήσῃ·
Καὶ θ' ἀκέρνᾷ κακόκαρδος ὅσον νὰ ξεψυχήσῃ.

Ὅμως

Ὅμως εἶναι ἀδύνατον, κἀνεὶς νὰ σ' ἀποφύγῃ,
Μακάρι κι' αὖ ςοχάζεται τὰ φράγματα μὲ ζύγι.
Γιατ' ὅλας τὰς κι' ἀμίλιδες, παίγνιον σὺ τὰς ἔχεις,
Σοφὰς κι' αὐτὰς τὰς γνωσικὰς γιὰ πᾶσμα καταβέχεις.

Μετέπειτα ἐσηκώθη κ' ἀνεχώρησεν εἰς τὰ καθήκοντά τε παρὰ τῷ φρέσβει· φρὸς τὸ βράδυ δὲ ἦλθεν ἡ παραμάνα τε, τὸ ἀνάφερεν ὅλα ἐκεῖνα, ὁπὸ ὡμίλησε μὲ τὴν κόρην, παρέσης καὶ τῆς μητρὸς, πῶς τῆς ἔδωκε τὸ ῥαβασάκι κρυφίως εἰς τὸ χέρι, πῶς τὸ ἐπῆρε μὲ φροθυμίαν, πῶς ἔλαβε κάποιαν ἡδονὴν, πῶς ἐρώτησε διὰ τὴν ὑγείαν του, ὅταν εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄλλον ὀντᾶν ἡ μητέρα της νὰ πάρῃ τι· (φρόφασιν δὲ εὗρεν ὅτι πάχα ἐζητᾶσε τὸν τζελεπὴ Στεπανάγα νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ κάποιαν ὑπόθεσιν τὰ ταραπχανᾶ, ὅτι δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ τὴν μητέρα της πῶς εἶναι παραμάνα του) ὅτι ἦλθαν εἰς ὁμιλίαν καὶ περὶ αὐτᾶ καὶ τῶν φροτερημάτων τε, καὶ περὶ τῶν λοιπῶν· ὅτι ἔρριξε λόγον καὶ περὶ ὑπανδρείας αὐτοῦ μετὰ τῆς Χορόψιμᾶς, καὶ ὅτι ἤθελαν τερμάσει ἄρεσα, εἶπε, χαμογελῶντας· καὶ ὅτι ἐπαίνω εἰς αὐτὸ ὀλίγον ἐψυχράνθηκαν, ὅθεν καὶ ἐσιώπησαν· τίποτες ὅμως (εἶπε τοῦ τζελεπὴ Ἀνδρέα ἡ παραμάνα) δὲν ἐκατάλαβεν, οὔτε ἀδιαφορίαν παύτῃ· (ἐπειδὴ ἡ ἐρώτησις ὁπᾶ ἡ Χορόψιμὰ ἔκαμε διὰ τὴν ὑγείαν τε ἦτον πολιτικὴ) οὔτε πάλιν Ἔρωτα καθὼς φρέπει· ὅθεν διὰ νὰ καταλάβῃς, τὸν λέγει, καλλίτερα, φρέπει νὰ κάμῃς ἐκεῖνο ὁπᾶ σὲ εἶπα· τέλος ἀφ' ὃ τὸν ἐδιηγήθη ὅλα, ἀνεχώρησεν εἰς τὸ σπῆτί της, ἀ-

φή-

φήσασα τὸν τζελεπήμας οὔτε βεβαιωμένον διὰ τὸ ἀμόρετε, οὔτε ἀπηλπισμένον ἀπ' αὐτό.

Ἔμεινεν ἓν ἐκείνῳ χεδὸν ὅλῳ τὴν νύκτα συλλογιζόμενος ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἡ παραμάνα τε ἐδιηγήθη· ἐλυπεῖτο κατὰ πολλὰ, ἀδημονοῦσεν, ἐσυγχίζετο, παντοῖος ἐγίνετο, διαφόρως ἀλλοιούμενος· ἡ ψυχὴ ἀγαναπτοῦσε κατὰ τῆς καρδίας, ἡ καρδία κατὰ τῆς ψυχῆς, ἡ ψυχὴ κατὰ τὸ στήθος, καὶ τὸ στῆθος κατὰ τῆς καρδίας, καὶ ἑκάτερον καθ' ἑκατέρε· ἡ ἀγανάκτησις δὲ αὐτὴ καὶ ἡ κρίσις ὁπὸ μεταξὺ αὐτῶν ἐγίνετο εἶναι ἡ ἀπόλουθος, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἔγραψε διὰ στίχων, ὡς ἕπεται.

Ἐρώτησις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιά τί ἔχεις καὶ πονᾶς, καὶ ἀπαρηγόρητα θρηνᾶς,
Παραχινᾶς κι' ἐμένα, νὰ σωθρηνῶ μὲ σένα.
Πές με τὸν πόνον σε καρδιά, μήπως κι σ' εὕρω ἰαχτιά,
Γιατί ἡ σιωπή σε, εἶναι φθορὰ δική σε.
Εἶναι καρδιὰ κι ἄλλας καρδιᾶς, μὰ ἔχει λύπας κι χαρᾶς,
Μὰ ἀπό σὲ ἡ λύπη, καμμιὰ φορὰ δὲν λείπει.
Ἐσὺ ποτέ σε δὲν γελᾷς, κι ἄλλες κι αὖ δὲν μελαγχολᾷς,
Γλαντζέδας ἀποφεύγεις, ἐμπαρός σε δὲν τὲς σέργεις.
Τὰ παμπιέπε σε καρδιά δὲν βρίσκονται σ' ἄλλη καμιά,
Μόνον ἐσὺ θλιμένη, τὸν κόσμον πικραμένη.
Μόνον ἐσὺ μὲ συμφοραῖς, μὲ ζάλας πόσον φοβεραῖς,
Ὁπᾶ σὲ βασανίζει, κι ὡς πόσον σ' ἀπελπίζει.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχήν.

Ψυχὴ παρηγοριά αὐτὶς, νὰ δώσῃς μὲ ἀγανακτᾶς,
Κι αὐτὶς νὰ μὲ μερώσῃς, ζητᾶς νὰ μ' ἀχριώσῃς;
Θέλω ψυχὴ πῶς συμπονᾶς, τὰ δάκρυα κι συμφωνᾶς,

Για-

Γιατ' εἶναι φυσική μας, σύμπνοια ἐδική μας.
Πόταν γελῶ νὰ συγγελᾷς, καὶ ὄχι νὰ μελαγχολᾷς,
Κὶ ὅταν θρηνῶ ψυχή μου, νὰ σωθρηνῇς μαζή μου.
Μὰ πέμε διὰ ποιὸ καλό, νὰ χαίρωμαι κὴ νὰ γελῶ;
Διὰ πιάμε δύτυχία, ψυχὴ καὶ ἡσυχία.
Δὲν βλέπεις πόσαις σαΐτιαῖς, ὁπὸχω κὴ λαβωματιαῖς;
Δὲν βλέπεις τζιπωμένας, σαΐτας καρφωμένας;
Καὶ τί χειρότερα ψυχή, δὲν εἶμαι πέτρα ἡ πτωχή,
Καρδιά μαι ἡ καϊμένη, κ' εἶμαι βασανισμένη.

Ἀπόκρισις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιὰ αὐτὰ εἶναι κοινά, τὰ πάθη πᾶς λὲς τὰ δικά,
Τὰ σέρνεσε κὴ ἄλλαις, κὴ πιὸ μεγάλαις ζάλαις.
Καὶ μ' ὅλον τοῦτο δὲν ψηφᾶν, πονᾶναι μὰ καὶ ἐνζυφᾶν,
Καὶ σανικῶς γλυντίζεν, ταῖς πίκραις νὰ σαβτίζεν.
Γιὰ τοῦτο κὴ ἡρωϊκαῖς, καρδιαῖς παῖς λέγεν κὶ αὐδρικαῖς.
Λοιπὸν καρδιὰ κὶ ἀπήσε, πέτοιαις καρδιαῖς μιμήσε.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχήν.

Ψυχὴ δὲν εἶναι σαΐτιαῖς, ἢ ἐδικαῖς μὲ ἢ φωτιαῖς
Ἀλλ' εἶναι πλιὸ μεγάλαις, ἢ συμφοραῖς ἢ ἄλλαις.
Τὸ ςῆθος μὲ παρακινᾶ, νὰ κλαίγω μὲ πικρὴ φωνή,
Γιατὶ κοντὰ σὰ ἄλλα, τόσα κακὰ μεγάλα.
Μὲ καίγει ἄπλαγχνα κὶ αὐτὰ, τὸ δυσυχὲς ὁπᾶ κρατῶ,
Σταῖς σαΐτιαῖς καλκαΐ, κὶ αὐτὸ τί δὲν μὲ καίει;
Ὁπᾶ αὐτὶς νὰ μ' ἀπαντᾷ, σ' ἀπελπισμὸν μὲ καταντᾷ,
Κὶ αὐτὶς νὰ μὲ δροσίζῃ, τὸ κόκκον μου φλογίζει.
Κὶ ἔχω παράπονο πολύ, εἰς τέτοιο τλιὸ ἐπιβολή,
Κ' εἰς τλιὸ καταδρομιό τε, ψυχή, τλιὸ ἐδικιό τε.
Καὶ πῶς μὲ λὲς νὰ μὴ θρηνῶ, χυμένα καὶ νὰ μὴ πονῶ;
Τάχα δεινὰ μεγάλα, ἐν' ἀπὸ τοῦτα κὶ ἄλλα;

Ἀπό-

Ἀπόκρισις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὸ Στῆθος.

Στῆθος ἀχῶς πὰ λακυρδιά, τί διὰ σὲ μιλ' ἡ καρδιά;
Πῶς ἔσ' αἰτία λέγει, τόσον πικρὰ νὰ κλαίγῃ.
Γιατὶ λοιπὸν δὲν τὴν πονεῖς, μόν' ἄπονα τὼ τυραννεῖς,
Καὶ βρίσκεται σὲ βῦθος, γιατὶ ὡς τόσον, στῆθος;
Ἀντὶς νὰ τὼ παρηγορῇς, λέγει πῶς τὼ μελαγχολῇς,
Κὶ αὐτὶς νὰ τὼ μερώνῃς, σὺ τὼ ἐξαγριώνεις;
Λέγει πῶς σκότος φροξενεῖς, αὐτὶς νὰ τὼ φωτοδοτῇς,
Κὶ αὐτὶς νὰ τὼ δϋφραίνεις, λέγει πῶς τὼ πικραίνῃς.
Συμπάθιον λέγει πῶς ποσῶς, σ' αὐτὼ δὲν ἔχεις ἀδρωῶς,
Μὰ μόνον τὼ ξηραίνεις, πὰ φύλλα της μαραίνεις.
Στῆθος λοιπὸν παρακαλῶ, κὴ ἀπὸ μέρος της λαλῶ,
Φθονεῖ μὴ τὼ ζαλίζῃς, γιατὶ τὼ ἀφανίζεις.

Ἀπόκρισις τῦ Στήθυς πρὸς τὴν Ψυχήν.

Ψυχὴ αὐτὶς γιὰ νὰ κλαυθῶ, ἐγὼ νὰ παραπονεθῶ,
Ἀπ' τῆς καρδιᾶς πὰ τόσα, μπορῶ νὰ πῶ κῆ πόσα,
Αὐτὴ ψυχὴ νὰ μ' ἀδικᾷ, νὰ λέγῃ μύρια κακά.
Πῶς ἔχει βαθυμύα, μένον ἀπό τ' ἐμύα.
Π' αὐτὶς πῦ νὰ προφυλαχθῇ, πάχα νὰ δὲν χαρισηθῇ,
Ἐγίνηκε καφάσι, πῦ νὰ μὲ ἔχε φθάσει.
Καὶ πῶ' αὐτὶς ν' αὐχαρισῇ, ν' ἀκούγω πῶς ἀχαρισεῖ,
Ψυχὴ δὲν ὑποφέρνω, τέτοι ἄδικα νὰ σέρνω.
Ἐγὼ νὰ δέχωμαι σκληρᾶς, σαΐτας τόσον φοβερᾶς,
Κὶ αὐτὴ νὰ μὴ γνωρίζῃ. χάρην, μόν' νὰ γογγύζῃ,
Νὰ ὑποφέρνω σταγμὰς, στὲς ἐδικές της τὲς καϊμὰς,
Στὼ φλόγα πῦ δὲν σβύνει, νὰ γίνωμαι καμίνι.
Κὶ αὐτὴ, ψυχὴ, ὅλα αὐτά, ποσῶς νὰ μὼ πὰ μελετᾷ,
Μόν' τὲς δικές μὲ πόνες, λέγῃ δικές της φόνες;
Ἂν ἦναι δίκαιον ψυχὴ, κάμε τὼ κρίσιν μοναχὴ,
Κὶ ἂν σφάλλω παίδλισέ με, ἐδ' ἐ, δικαίωσέ με.

Ἀπό-

Ἀπόκρισις τῆς Ψυχῆς πρὸς τὴν Καρδίαν.

Καρδιὰ γιατὶ κατηγορῇς, τὸ ςῆθος καὶ καπαλαλεῖς;
Κὶ ἄλλα ποιαῦτα λέγεις, ἀφ' ὃ μονάχη πταίγεις;
Κὶ αὐτὶς γιὰ νὰ ὁμολογῇς χάεμν, ἐσὺ κακολογεῖς,
Τὸ ςῆθος τὸ καϊμένον. ὁπὲν' ἀδικημένον;
Πίςιν δὲν ἔχεις πλιὰ καρδιά, εἰς ὅλα σε τὰ λαχυρδιά,
Καὶ πλιὰ μὴ μὲ πειράζῃς, παῦσε καὶ μὴ φωνάζῃς.

Ἀπόκρισις τῆς Καρδίας πρὸς τὴν Ψυχήν.

Ψυχὴ μ' ἐσένα ἀπορῶ, δὲν ἔμαθες πόσον καιρὸ,
Πῶς μὶ ἀγανακτισμένη, καρδιὰ ἀπελπισμένη,
Ὅλον τὸν κόσμον τὸν θαῤῥῶ πταίςην κὶ ὅ,τι κὶ αὖ θεωρῶ.
Αὐτὸ δὲν εἶναι μῦθος, τὸ ξύρα κὴ τὸ ςῆθος.
Λοιπὸν ἂς λείψῃ τὰ πολλὰ, κὴ τίποτες δὲν μ' ὠφελᾷ,
Πάρεξ ἀνομονιά σε, ψυχή με κὴ περγιά σε.
Ψυχὴ κὴ ςῆθος κὴ καρδιὰ, μὲ τὼ δικτύμας σωμοδιὰ,
Μαζῆ γιὰ νὰ χαῤῥῶμεν, κὴ νὰ σωμφρανθῶμεν.

Μετὰ ταύτῳ δὲ τῳ κείσιν ὁ τζελεπής μας ἀποκοιμηθεὶς, νὰ κὴ βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του ὅτι ἔρχονται δύω γυναῖκες σωζοφιασμέναις μὲ δύω ἄνδρας, ὁ εἷς γέρων κὴ ὁ ἄλλος νέος· ὁ γέρων εἶχε μαζῆ του τὼ ὡραιοτέραν, καὶ ὁ νέος τὼ ἀσχημοτέραν μὲν, ἐρωτικωτέραν δὲ, ὡς ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ εἶδος· καὶ ἡ μὲν ὡραιοτέρα ἦτον σοβαρωτέρα, ἡ ἄλλη δὲ χαμηλοτέρα, ὁποῦ ἀπέρνα ἀπὸ ἔμπροσθέν τε· καὶ ὁ γέρων μὲν μαζῆ μὲ τὼ ὡραιοτέραν ἐκάθη ὀλίγον καὶ ὡμίλησε μαζῆπου σοβαρὰ, ὡσαύτως καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ὕστερον δύθὺς ἀνεχώρησαν μὲ σοβαρώτερον πρόσωπον ἀγανακτῶντες ἀμφότεροι·

ὁ νέος δὲ ἐσάθη περισσότερον μὲ τὴν ἀσχημοτέραν, καὶ ἀσμενίως ὡμιλοῦσεν, ὡσαύτως καὶ ἡ γυνή· ὕστερον δὲ ἀνεχώρησαν καὶ αὐτοὶ μὲ χαμηλότερον πρόσωπον, καὶ καθὼς ἐφαίνετο, ἡ γυνὴ ἀκόμι ἤθελε μείνῃ νὰ ὁμιλήσῃ, ἂν δὲν ἐβιάζονταν ἀπὸ τὸν ὀπαδόν της. Μετὰ ταῦτα τὸ ἐφώνη, ὅτι δὲν ἐσκέτο εἰς σπα μπαχτζὲ, καὶ ὁ μπαχτζὲς ἐκεῖνος εἶχεν σπα ὀνδὰν εἰς τὴν μέσην, καὶ μέσα εἰς τὸν ὀντᾶν ἔβλεπε μίαν νύμφην ὡραιοτάτην κεκλεισμένην ἐξ αἰτίας τοῦ Ἔρωτος, ὡς ἡ ἐπιγραφὴ ἐδήλου ἐπὶ τῆς θύρας οὖσα· σπᾶς δὲ γέρων τρομακτικὰ τὸν ἐρώτησε τὸ, τί ζητεῖς; καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τὸ ἐξύπνησεν· ἐξυπνήσας δὲ ἄρχισε νὰ σοχάζηται τὰ ὄνειρα τὸ τί δηλοῦν· τὰ ἐξηγοῦσε, τὰ παρεξηγᾶσεν, εἰς δὲ καλὸν δὲν ἠμπορᾶσε νὰ τὰ ἑρμηνεύσῃ, καὶ ἐν τῷ ἀναμεταξὺ ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα, καὶ ἔτζι ὁ τζελεπὴς μας ἔφρεπε νὰ ἐνθυμηθῇ καὶ τὰ κοινὰ καθήκοντα αὐτῷ.

Ἡ Μεϊρὲμ δὲ ὅταν εἶχε τελειώσει τότε τὸ ζιαφέτι, καὶ ἤθελε μαζῆ μὲ τὸν ἀδελφόν της νὰ ἀναχωρήσῃ, ἐρωτᾷ τὴν δούλην κρυφίως, ἂν ἔδωκε τὸ γράμμα τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, ὁποῦ προτήτερα ἀνεχώρησεν; ἡ δούλη τὴν εἶπε ναί· ἀκούσασα δὲ τὸ, ναὶ, ἐχάρη ξόπον τινὰ καὶ ἐλαφρώθη ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βάρος, καὶ ἐκείνην τὴν σκοχωλίαν, ὁπᾶ ἡ ψυχή της ἐβάσα· καὶ ἔτζι ἐκείνην τὴν νύκτα ἀπέρασε καλλίτερα· τὸ πρωῒ σηκωθεῖσα ἐσοχάθη νὰ γράψῃ ἀκόμι σπα, διὰ νὰ τὸ ἔχῃ ἕτοιμον, καὶ ὅταν ὑπάγῃ πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Χοροψιμᾶς νὰ τὸ δώσῃ τὴν δούλην, ὁπᾶ ὅταν ξαναέλθῃ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ τᾶ

τὸ

τὸ ἐγχειρίσῃ. Τὸ ῥαβασάκι λοιπὸν εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

Εὐγενέστατε καὶ τιμιόθητέ μοι τζελεπὴ Κὺρ Ἀνδρέα!

Μιὼ ἠμπορῶντας νὰ εἰπῶ τὶς πόνες τῆς καρδιᾶς μες,
Τὲς σωαγμές μες μάρτυρας ἔχω εἰς τὶς πληγές μες.
Αὐτοὶ ξηγὲν τὰ πάθη μες χωρὶς νὰ ἔχεν τόμα,
Καὶ τρὸς καιρὸν γιὰ ἰαχτὸν τὸ ἱλαρόν σες ὄμμα,
Ρ'ίπτωντας μιαν ἀχτίνα σες μπορεῖς νὰ θεραπεύσῃς,
Μύρια πάθη παλαιὰ κὴ νέα νὰ γιατρεύσῃς.
Γ'ατρικὸν καὶ ἰαχτὸς εἶσαι ὅταν θελήσῃς,
Καὶ μ'ὄνα βλέμμα ἠμπορεῖς ζωιὼ νὰ μὲ χαρίσῃς,
Ὡ'σαν νὰ μιὼ αἰθανέσαι πῶς εἶσαι ἡ αἰτία,
Γὶ αὐτὸ καὶ ἐς τὲς πόνες μες δὲν δίδεις ἰαχτεία.
Ρ'ώτησε κἄν τὰ μάτια σες κ'ἐλπίζω νὰ σὲ πέναι,
Πόσαις σαίταις τέλνενται τὸ τῆθος μ'καὶ ξυπέναι.
Α"ν ἠμπορέσα βέβαια, καὶ τώρα δὲν λαλέσα,
Μόν' εἶχα τιμὴ ὑπομονιὼ, καὶ μὲ αὐτιὼ ἐζέσα.
Μὰ βλέπωντας πῶς σώθηκε, γὶ αὐτὸ κὶ ἀνασυνάζω,
Κὶ αἰτίαν τὲ θανάτες μες, ἐσένα πιὰ φωνάζω.

Ἡ γνωσή σες.

Ὅσον ἦν τὸ πρῶτον ῥαβασάκι ἦτον γεμάτον καλίας, θυμὲ, κὴ ζηλοτυπίας, τόσον ἐξεναντίας τοῦτο εἶναι πρόσωπος καὶ ἀγάπης ἔμπλεον· καὶ τέτο τὸ ἔγραψεν ἐξεπίτηδες πιουτοτρόπως, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ κὴ μὲ τὸ καλόν· ὅθεν μετὰ τὸ γεῦμα ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τιμὴ ἀδελφην της, κὴ ἐμβαίνωντας μέσα λέγει τὴν δούλιω· νὰ, τοῦτο τὸ ῥαβασάκι, κὴ ὅταν ἔλθῃ

πάλιν ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ τὄ τὸ δώκῃς· ὕστερον δὲ ὠέβη ἐπάνω κατὰ τὸ συνειθισμένον της, καὶ μείνασα μερικὸν καιρὸν, πάλιν ἀνεχώρησε.

Δὲν ἀπέρασαν δὲ πολλαὶ ἡμέραι καὶ πάλιν ἐπράχθηκαν ὅλοι εἰς τὸ ζιαφέτι τὸ βράδυ οἱ συγγενεῖς, ὡσαύτως καὶ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας. ἡ Χοροψιμὰ τὸν ἐδέχθηκε μὲ σὄα πολιτικὸν ὀλίγον τι τοῦ φρώτου διαφέρον, ὡσαύτως καὶ ἡ Μεϊρέμ. Ὁ φίλος μας ἔν ἄρχισε κατὰ τὴν παραγγελίαν τῆς παραμάνας του νὰ συχνοκυττάζῃ τὴν Μεϊρὲμ, νὰ συχνομιλῇ μὲ αὐτὴν, νὰ ρίχνῃ βλέμματα ἐρωτικὰ φρὸς αὐτὴν, καὶ μάλιστα τότε, ὅταν ἔβλεπεν ὅτι ἡ Χοροψιμὰ τὸν κυτάζει. πόσην οὖν χαρὰν ἐλάμβανεν ἡ Μεϊρὲμ δι' αὐτὴν τὴν ἀνταπόκρισιν τῆ Ἔρωτός της, ἀγκαλὰ καὶ πλαστὴν, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παρασήσῃ τις· ἡ Χοροψιμὰ δὲ βλέπωντας παρομοίαν ὁμιλίαν, παρόμοια βλέμματα, ἄρχισε νὰ ἀδιαφορῇ περισσότερον, καὶ ἂν εἶχε νοιώσει καὶ μικρὰν ἀπτῖνα ἀγάπης, ἐσβύσθη καὶ αὐτὴ παντελῶς· ὅθεν ἄρχισε πλέον νὰ μὴ κυτάζῃ τὸν τζελεπὴ, νὰ μὴ τὸν ὁμιλῇ, καὶ τὰ παρόμοια· ὁ τζελεπής μας ὅμως ἐστοχάσθη πῶς αὐτὸ δὲν εἶναι πλέον ἀδιαφορία, ἀλλὰ ζηλοτυπία· ὅθεν ἔλαβε κὴ αὐτὸς ἄλλην πόσην χαρὰν καὶ θυμηδίαν, ὅσην ἐλάμβανεν ἡ Μεϊρὲμ ἀπὸ τὴν πλαστὴν ἀνταπόκρισιν τῶν ἐρωτικῶν βλεμμάτων του. Ἔπειτα δὲ ἄρχισαν ἀπὸ τὴν πολλὴν δύθυμίαν, ἄλλοι μὲν νὰ τραγῳδῶν Τὲρκικα, κὴ ἄλλοι Ἀρμενίκα, καὶ ἄλλοι Ῥωμαϊκά. Ἄρχισε λοιπὸν κὴ ὁ Κὺρ Ἀνδρέας μας νὰ ξα-

γω-

γωδήσῃ τὸ ἀκόλουθον, πολλὰ σιγανὰ καὶ ἐρωτικά.

Σταῖς λύπαις μου ἀναχωχλῶ — μιαν ὥραν εὗρεν μοναχλώ.
Κυπάζωνταίς σε μόνον — πότε δεν εἶχα πόνον.
Α'φ' ὅ με λείψῃ καὶ αὐτό, — πῶς εἶν' νὰ ζήσω δωατό,
Ποία ἐλπὶς μὲ μονέα, — ποία χαρὰ μ' ὀφραίνει;
Α'πὸ τὸν κόσμον τὸν ἐδῶ, — φρέπει νὰ πάγ' αὐ δεν σ' ἰδῶ,
Καὶ μιαν ἡμέρ' αὐ ζήσω, — πολὺ θὰ τὸ νομίσω,
Ταῖς ὥραις πᾶ σὲ χωρεψῶ, — θανάτους ὅλους ταῖς βαζῶ,
Κ' ἡ ὥρα πᾶ με λείψεις, — εἶν' πόνος, λύπη, θλίψις.
Καὶ τὸν καιρὸν πᾶ κοιμηθῶ, — μ' ἐλπίδα πῶς θ' ἀναπαυθῶ,
Ὅλο πῶς πᾶς κυπάζω; — ὀθθὺς ξυπνῶ, παράζω.
Μέρα με πάει συλλογή, — νύκτα ὀνείρων ἡ πληγή,
Ποιὰ ὥρα νὰ ἐλπίσω, — καλὰ πῶς θὲ νὰ ζήσω;
Ε'ξ ἀπὸ νὰ σὲ θεωρῶ, — χαρᾶς δεν ἔχ' ἄλλον καιρό,
Τὸ νὰ σὲ βλέπω μόνον, — λαφρώμ' ἀπὸν πόνον.
Μ' αὐτὸ ἐσὺ με τὸ ςερεῖς, — καίτοι νὰ ζήσω καρτερεῖς
Ε'λπὶς δεν εἶν' καμμία, — ποθαίνω ἔχ' ὑγείαν.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἄρχισε νὰ τραγωδῇ ἄλλο ἐρωτικώτατον κατὰ τὸ Μακάμ δίτζι.

Στὰ μάτια ὁπᾶ λαχταρῶ, — διπλὴν ἐνέργειαν θωρῶ,
Δυὼ αἴτια συμβαίνουν, — πικραίνουν καὶ ὀφραίνουν.
Πότε σημεῖα φονικά, — καὶ πότε θεραπευτικά,
Νεκρώνουν κι' ἀναζαίνουν, — ζωὴν δίδουν καὶ πέρνουν.
Μὲ ὄνα κύταγμα γλυκόν, — ἥμερον καὶ ἐρωτικόν,
Ζωὴν ὀθθὺς χαρίζουν, — καὶ μὲ καλοκαρδίζουν,
Μὰ ὅταν πλέον βεληθοῦν, — μὲ πάθος νὰ ἐκδικηθοῦν
Τζαρὲς δεν εἶν' νὰ ζήσω, — πικρὰ θὰ ξεψυχήσω.
Ε'φθασα πλέον νὰ δοθῶ, — ςὸν ὁρισμόν τους νὰ βρεθῶ.
Καὶ ἔτζ' ἐξασιάζουν, — κι' αὖ θέλουν θυσιάζουν.
Σκλὴ θέλησίν τους ἡ ζωὴ, — κ' ἡ ἐδικὴ μου ἡ πνοὴ,
Σπέκια ὁ θανάτος μου, — καὶ ὁ ἀφανισμός μου.
Δεν ἠμπορῶ νὰ ἀφεθῶ, — μήτε νὰ ἀναπαυθῶ,

Κα-

Κεῖμαι ςλὼ προσαγλώττες, καὶ ςλὼ ὑποταγλώττες.
Σκλαβιὰ ἡ θελληματικὴ, εἶναι ἀπὸ τλὼ ςανικὴ,
Πλεόν βασανισμένη, πλλὼ δύχαειςημένη.

Ἔπειτα δὲ ἄρχισε νὰ ξαγῳδῇ καὶ ὁ ἐξάδελφος τῆς Χορο-ψιμᾶς τὸ ἀκόλουθον, δηλαδὴ ὁ ἀδελφὸς τῆς Μεϊρὲμ, ἔτζη.

Τελεία καὶ σῳζὴ χαρὰ, καὶ δύτυχία καθαρὰ,
Πόποτες δὲν ἐδόθη, κἀνεὶς δὲν ἠξιώθη.
Κάθε καλὸν συγκοινωνεῖ, σύνεται κὴ συμφωνεῖ,
Μὲ κἄποιαν ἀνδίαν, καὶ μὲ δυσαρεσίαν.
Εὐτύχημα χωρὶς καϊμῶν, χαρὰ αὖλ αἰασναγμῶν,
Τελείως δὲν συμβαίνει, εἰς κἄποιον νὰ γένῃ
Δὲν ἔδα ναύχαειςηθῇ, κἀνεὶς κὴ ν' αὐαρεςηθῇ,
Εἰς τλὼ καπάσαίντε εἰς ὅλλω τλὼ ζωλώτε.
Μὰ ὅλο θ' ἄχῃ ἀφορμὴ, νὰ λέγῃ πῶς τὸν πολεμεῖ,
Παύτα τὸ ῥοιζικόντε, μὲ φθόνον ἐδικόντη.
Σ' ὅλες ἡ τύχη ἐξ ἀρχῆς, αἰτία εἶναι ταραχῆς,
Παίζει καὶ μεταβάλλει, ὑψοῖ καὶ καταβάλλει.
Κἰ ὅποιος ἐλπίζει κὴ θαῤῥεῖ, ἀλύπητα γιὰ νὰ χαρῇ,
Βέβαια λανθασμένος, εἶναι καὶ γελασμένος.
Γιὰ τῦτο ςαῖς μεταβολαῖς, καθένας πρέπει ταῖς πολλαῖς,
Νὰ ἔχῃ ἡσυχίαν, μὲ γενναιοκαρδίαν.

Ἐτραγῴδησε πρὸς πύπις καὶ ὁ θεῖος τῆς Χορο-ψιμᾶς, ἀγκαλὰ καὶ ἦτον γέρων, ὅμως τὸ κρασὶ τὸν ἔκαμε νέον (ὁ οἶνος γὰρ οὐ μόνον φρενύας, ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν μεταβάλλει ἐν ὅσῳ ἐνεργεῖ), κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, ἤγουν κατὰ τὸ Νίγειζ.

Τλὼ ἀκαπάσατον ἐοπλὼ, κὴ τλὼ συχνλὼ μεταξοπλὼ,
Τῆς τύχης μὲ κυτάζω. κ' ἔτζι δὲν ἡσυχάζω.
Ποτὲ δὲν θέλω νὰ ςαθῇ, καὶ σὲ καράει, ναὐρεθῇ,

Ἐκεῖ

Ε'χεῖ πᾶ ἡμερώνει, αὐθὺς κὶ ἀναγειώνει,
Δίχως χαρὰ κἀμμιὰ φορά, δίδει διπλῶ τὼ συμφορά,
Παύτα μὲ γκιορμετλίκι, δίδει καὶ κεφσιζλίκι,
Δαὶ ξιύρω τί νὰ ςοχαθῶ, σὲ τί ἐλπίδα νὰ πιαθῶ,
Πᾶ ὅλο μὲ συγχίζει, κὶ ἐξαφνα μὲ σάςίζει.
Ε'παύω ὁπᾶ καρτερῶ, νὰ εὕρω δρόμον ςαθερό,
Η' τύχη μ' ἐμποδίζει, αὐθὺς καὶ μ' ἀφανίζει.
Δαὶ ἠμπορῶ νὰ θαῤῥεύθῶ, σὲ τίποτες νὰ πιαθῶ,
Δαὶ θέλω πὰ καλά της, μήτε πὰ βάσανά της.
Τὰ δίδει κὴ πὰ ὑςερᾶ, ὀγλίγωρα ἡ φθονερή,
Καὶ αὖ καλοκαρδίζῃ, ὅμως διπλᾶ φλογίζει.
Χαρίσματα ςροσωρινά, μὲ τέρτια καθημερινά,
Εἶναι ἡ δωρεαῖς της, καὶ ἡ ἀπόφασαίς της.

Ὁ γαμβρὸς δὲ τοῦ τζελεπῆ Στεπανάγκα παρομοίως ἐνθυμήθηκε τῆς νεότητός του τὸν Ἔρωτα (αὐτὸς δὲ εἶχε τὴν μεγαλητέραν τε θυγατέρα, ὁπᾶ ὠνομάζετο Κατήγκο, δηλαδὴ Αἰκατερίνα) ἐξαγῴδησεν ἤγουν κὴ αὐτὸς τὸ ἀπόλεθον.

Ὼ τύχη τύχη φοβερά, γιατ' εἶσαι τόσον φθονερά;
Τί τόση ἀπονία, καὶ ἄμετρος καχία;
Τί εἶν', ὁ ἄπλαγχνος θυμός, καὶ παντελὴς ἀφανισμός;
Τί ἔσφαλα αἰπέ με, κὶ ἔτζι θανάπωσέ με;
Τί σ' ἔκαμα κὴ μὲ φθονεῖς; παντάπασι δαὶ μὲ πονεῖς,
Δίχως αἰτίαν μόνον, πάχεις νὰ χάμῃς φόνον;
Εἰς ἄλλος ςροξενεῖς χαρὰ, σ' ἐμένα λύπῃ καθαρὰ,
Διὰ νὰ μὲ παιδεύσῃς, πέλος νὰ μὲ σκοντζέφῃς;
Δαὶ ἔζησα ὠδὲ ςιγμὴ, χωρὶς ὀργῆς σα δοκιμὴ,
Δαὶ εἶδα καλὴ μέρα, ςᾶ κόσμ' αὐτῦ τῦ σφαῖρα.
Θαυμάζω ὅμως κἰαπορῶ, ςὴ ἀπλαγχνίαν πᾶ θωρῶ,
Εἰς τόσον ἐζιέτι, χάμε καὶ μερχαμέτι.
Ὡς πότε νἄχω τὰς καϊμὰς, κὶ αὐτὰς τὰς αὐασπαγμὰς;
Φθαύει σε τὸ πῶς κλαίγω, δίχως ποσῶς νὰ παίγω.
Λυπήσα με χἀμμιαὖ φορά, μὴ τυραννῇς τόσον πολλά,
Γιατὶ δαὶ ὑπομένω, μὲ λύπῃ ἀποθαίνω.

Ἔπει-

Ἔπειτα δὲ ἄρχισε πάλιν ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπόλυθον κατὰ τὸ Νεβάς.

Ἂν ἡ ζωή μυ χρέμαται, μέσα σὰ δυώσυ χέλη,
Ἀνοιξ' ἂς λείψῃ ἂς κοπῇ, ἂς γάνῃ πιὰ τεττίλι.
Μὲ τέτοιον ξόπον τὸ νὰ ζῶ, τὸ ἔχω καταχωύη,
Ζωὴ πᾶ σ' ἄλλον χρέμαται, ζωὴ δὰ εἶν' ἐκείνη.
Τί ἄλλο ἀπτὸν θανάτον, θὲ νὰ μὲ φοβερίσῃς;
Ἂν εἶναι εἰς τὸ χέρι συ, κάμε το μιὰ ἀργήσῃς.
Τέτοιον πάρζι δὰ μπορῶ, ἐγὼ νὰ ὑπομένω,
Κὶ ἀπ' σᾶα τέτοιον βαδὲ, τί πρέπει νὰ φροσμένω;
Βέβαια ἄλλο τίποτες, δὰ πρέπει νὰ ἐλπίσω,
Πιρὰ ἀπ' τὸν καπάλογον, ἀφ' φίλων νὰ σὲ σβύσω.
Γιατ' ἡ μεγαλοπρέπεια, ὁπᾶ σὲ κυριεύει,
Κὶ ὁπᾶ μὲ δείχνεις πάντοτε, αὐτὸ μὲ ἐρμωλεύει.
Ἂν εἶν' λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς, νὰ ζῇς μὲ τέτοιον ξόπον,
Τᾶ κάκα μὴ κυραζεσαι, καὶ κάμνεις τοσον κόπον.
Γιατὶ βαρέθηκα νὰ ζῶ, μὲ μιαν ξερὴ ἐλπίδα,
Τὼ γνώμω συ τὼ σᾶοιωσα, καὶ τὸν σκοπόν συ εἶδα.

Τέλος πάντων ἀφ' οὗ ἄρχισε νὰ τελειώσῃ ἡ δ' Θυμία ἠθέλησεν ὁ τζελεπής μας νὰ ψάλλῃ ἀκόμι ἓν ξαγᾶδι κατὰ τὸ μακάμ' Σαπά.

Ἡ φλόγα ἡ ἐρωτικὴ, ἐσάθη ὑπερβολικὴ,
Πάντοτε γλὼ καρδιά μυ, μὲ ὅλα πὰ σωσά μυ.
Γιατὶ δ' εἰσχωνπας ἐκᾶ, τὼ ὕλλω πλέον δεχτικὴ,
Τὼ ἐδικὼ μυ κλίσιν, τζαρὲς δὰ εἶν' νὰ σβύσῃ,
Κἀμμιὰ αἰτία δὰ μπορεῖ, φωτιὰ πᾶ ὅλον φοχωρεῖ,
Ποτὲ νὰ τὼ μαραίνῃ, μὰ πάππα αὐτ' αὐξαίνει.
Κὶ αἂν τύχῃ ἀποχωρισμόν, ματιῶν κάνα μακρυσμόν,
Κὶ ἡ φλόγα λιγοσβύσει, κὶ ὀλίγον καπαπέσει,
Ἡ μνήμη εἶναι ἀρκετὴ, τζιμπλίδες πάππα νὰ κρατῇ,
Πολλὰ βαθυὰ κρυμμυάις, πάντοτε αὐαμμυάις.
Κὶ ἔτζι δ' Θύς μὲ μιὰ ματιὰ, ἐξωτικὴ φυσιματιὰ,

Ἡ

Η' φλόγα ξαναπιάνει, καὶ εἰς τὸ πρόσωπον φθάνει.
Μιὰ θεωρία μοναχή, ἀξία εἶν' ἀπ' τὴν ἀρχή,
Νέαν φωτιὰν ν' ἀνάψῃ, καὶ ἔξαφνα νὰ χάψῃ.
Μὰ πόσον μᾶλλον παῖς παλιὰς, σὰν εὗρ' ἐρωτικὰς δουλειὰς
Ποσῶς δὲν εἶναι θαῦμα, ἀνάπτει ἀν τῷ ἅμα.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἐτελείωσεν ἡ δ'θυμία καὶ τὸ ζιαφέτι μὲ τόσην ἡδονὴν καὶ ἀγαλλίασιν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀντερώντων προσώπων, ὅσην λύπην καὶ ἀθυμίαν ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸ τὸ ἀπερασμένον· ἡ συντροφία δὲ ἐπατάλαβε τὸν τζελεπήμας ὅτι εἶναι τρωμένος, ὁμοίως καὶ τὴν Μεϊρέμ, διὰ ποῖον ὅμως καὶ ποῖον δὲν ἤξευραν· ὁ τζελεπῆ δὲ Στεπανάγας ὑπωπτεύθη διὰ τὴν θυγατέρα του, ὡσαύτως καὶ ὁ τῆς Μεϊρέμ ἀδελφὸς δι' αὐτήν· δὲν εἶπεν ὅμως κανένας τίποτες, οὔτε κοινῇ, οὔτε ἰδίᾳ. Ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα ἀλησμόνησεν ἡ δέλη τὸ ραβασάκι τῆς Μεϊρέμ νὰ τὸ δώσῃ τὸν τζελεπῆ Ἀνδρέαν, ὅταν εὔγαινεν· ὅθεν ὅταν τὴν ἐρώτησεν ἡ Μεϊρέμ, αὖ ἔδωκε τὸ ραβασάκι της τὸν τζελεπή, τὴν εἶπε πῶς ἀλησμόνησεν, ὅμως μὲ δεύτερον θέλω τὸ τὸ δώσει ἐξάπαντος, καὶ μείνατε ἥσυχος.

Ὁ δὲ τζελεπῆ Ἀνδρέας σπιωθεὶς πρωΐ ἄρχισε νὰ σοχάζεται ἐκεῖνα ὁπὸ ἠκολούθησαν, τὴν ὁμιλίαν μετὰ τῆς Μεϊρέμ, τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Χοροφιμᾶς, τὰ τραγούδια, καὶ τὰ λοιπά. ἄρχισε νὰ ὑποπτεύηται, ἄρχισε νὰ φοβᾶται· ὡσὰν νὰ ἐνοιώθε πλέον ἡ ψυχή του ὅτι δὲν θέλει πλέον ἰδῇ τὴν Χοροφιμάν· ὠλιγόστευε δὲ τὸν πολλὸν τὸ φόβον ἐκεῖνο, ὁπὸ ἦτον εἰς τὸ νέφι, ἐσοχάζετο δηλαδὴ ὅτι αὐτὰ τὰ τραγούδια

τὰ

πὰ ἀπέδωκεν ἡ σωφροφία εἰς τὸν οἶνον· ἔπειτα δὲ διὰ νὰ χαροποιήσῃ ὀλίγον τι ζωηρότερα τὴν φαντασίαν τε, ἄρχισε νὰ ξαγῳδήσῃ τὸ ἀκόλουθον ξαγοῦδι ποὺ σιγανῶς μὲν, ἐμπαθῶς δέ.

Καλὴ καρδιὰ κ' ὑπομονὴ, κ᾽ἀνεὶς τυχαίνει νἄχῃ,
Καὶ νὰ μὴν ἀπελπίζεται, εἰς ὅ,τι κι᾽ αὖ τὸ λάχῃ.
Ἐλπίζομεν εἰς μερικὰ, σαῖς ψευδοπροφητείαις,
Καὶ τὸν καιρόν μας χάνομεν σαῖς ματαιολογίαις.
Καὶ ἔχομεν θεμέλιον τὸ γνέμα τῆς Ἀράχνης,
Τὸ χιόνι εἰς τὴν θάλασσαν, κ᾽ τὸ νερὸ τῆς πάχνης.
Αὐτὸ τὸ θάρρος εἶν' ξελόν, τίποτες δὲν ἀξίζει,
Ὅποιος τὸ συλλογιωθῇ, τὸ λόγο του σκοτίζει.
Εὔκαιρα παντεχαίνομεν, κ᾽ κεφαλοπονοῦμεν,
Στὴν ἄμμον κ᾽ εἰς τὸ νερὸ νὰ κτίζωμεν θαρροῦμεν.
Ἀ'πέπαξέ μας τὸ πυλὶ ὁπὄχαμεν ϛὸ χέρι,
Ἔφυγε κ᾽ ξωρίωθηκε κ' ὑπῆγε σ' ἄλλα μέρη.
Καὶ ἄλλοι τὸ ἐπίασαν, κ᾽ δυνατὰ κρατοῦσι,
Καὶ μᾶς πὸ τὸ ἐχάσαμεν παίζουσι κ᾽ γελοῦσι.
Καὶ λέγουσιν αὖ ἔχετε γνῶσιν εἰς τὸ κεφάλι,
Δὲν ἀπεπῆσε τὸ πυλὶ νὰ σᾶς τὸ πάρουν ἄλλοι.
Μὰ ἤθελέτε τὸ βασᾷ μὲ γνῶσιν κ᾽ μὲ τάξι,
Καὶ μὲ μεγάλω προσοχὴ, διὰ νὰ μὴ πεπάξῃ.
Τώρα πὸ σᾶς ἀπέπαξε, κ᾽ ἀπὸ σᾶς δὲν ἤπηκε,
Δέρνετε τὸ κεφάλι σας, ὅσον κι᾽ αὖ ἠμπορεῖτε,
Διότι δὲν μεπάρχεται νὰ σᾶς ἐμπῇ ϛὸ χέρι,
Ἐκεῖνο τ' ὄμορφο πυλὶ, κ᾽ τὸ καλόν σας πέρι.
Ἀ'πέπαξεν ἀπέπαξε πλέον μὴ τὸ ζητᾶτε,
Μόν' τὸν καιρόν σας χάνετε κ' εὔκαιρα τὸν περνᾶτε.
Πολὺ τὸ ἔχω ναὕρεθῇ, ἄνθρωπος νὰ τὸ χάψῃ,
Καὶ νἄχῃ πέτεινη καρδιὰ κ᾽ πάλιν θὲ νὰ κλάψῃ.
Μὲ πέτοια δάκρυ' ἀρχίνησα διὰ νὰ τὴν σωτύχῃ,
Δίδωντας πῶς σὲ γνώρισα κ' ὄχαρις ὦ τὴν τύχη.

Με-

Μετὰ ταῦτα δὲ ἠθέλησε νὰ γράψῃ τὸ ἀνόλεθον ῥαβασάκι, τὸ ὁποῖον ἐσοχάθη νὰ τὸ στείλῃ μὲ τὸν δοῦλόν του ὡρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὑποψιῶν· τὸ ῥαβασάκι δὲ ἦτον τὸ ἀνόλεθον.

Ἀξιολάτρευτη καὶ ἐρασμιωτάτη
ψυχή μου Χαροψιμά!

Τὼ ὥραν π' ἀξιώνομαι νὰ σὲ ἰδῶ ψυχή μου,
Τότε μόνον μὲ φαίνεται πῶς ἔχω τὼ ζωώ μου.
Καὶ σ' ὅλον τὸν λοιπὸν καιρὸν ὁπὸ σὲ ὑσεροῦμαι,
Σῶμα νεκρὸν χωρὶς ψυχὼ καὶ αἴθησες μετροῦμαι.
Ψυχὴ ζωὴ καρδιὰ καὶ φῶς, ἐσσύα ἔχω πλέον,
Καὶ τ' ἀξιολάτρευτόν σου ωρόσωπον καὶ ὡραῖον,
Μὰ ὅταν ἠμπορῶ αὐτὸ ἐμωρός μου νὰ μιλῶ ἔχω,
Βέβαια ἀπὸς ζωντανὸς πολλὰ μακραν' ἀπέχω.
Γιατὶ καὶ τὼ πνολὼ αὐτὼ πῶς θὰ ζωογονήσω,
Τὸ κάλλος ὁ ἀέρας σου ωρέπει νὰ τὼ χαρίσῃ.
Τὸ εἶναί μου καὶ ἡ ζωὴ σέκει σὼ θέλησίν σου,
Κὶ ὁ θανάτος μου ὁ πικρὸς, ἀπὸ τὼ σέρητίν σου.
Λοιπὸν λαχτάρα μ' ωρόκεινε ὅποια βασ' ἡ καρδιά σου.
Μεταχειρίσου εἰς ἐμὲ κὶ ἂς εἶν' μὲ τὼ ὑγιά σου.
Μόνον ἀπτὰ χεράκιά σου ἂς εἶν' ὁ θανάτος μου,
Καὶ τὄχω τὸ καλλίτερον δὶ τύχημα τῆ κόσμου.

Ὁ πιστότατός σου Α.

Ἀφ' ὃ τὸ ἐβούλωσε, τὶ ἔδωκε τὸν δοῦλον λέγωντάς τον, πήγαινε αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ ωῆτι τοῦ τζελεπῆ Στεπανάγα, καὶ δός το τὼ δέλλω, ὁπῶ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ κρυφίως τὼ κονωνίτζαν Χοροψιμαή· αὖ τύχῃ δὲ νὰ ἔλθῃ ἄλλος νὰ σὲ ἀνοίξῃ τὼ πόρταν, εἰπέ τον πῶς ζητεῖς τὸν τζελεπὴ Στεπανάγα. Ἦλθεν οὖν ὁ δοῦ-

δοῦλος, κτυπᾷ τὴν πόρταν, κ᾽ κατὰ τύχιω ἦλθεν ἡ δούλη πάλιν καὶ τὸν ἄνοιξεν· αὐτὸς δὲ βλέπωντας ὅτι εἶναι ἡ δούλη τὴν λέγει, ὁ τζελεπῆ Ἀνδρέας μὲ ἔσειλε νὰ σὲ δώσω αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃς τιὼ κοκωνίτζαν Χοροφιμαὶ κρυφίως. Τότε ἡ δούλη λαμβάνσα ἐκεῖνο τὸ ῥαβασάκι δίγάζει τὸ ἄλλο ἀπὸ τὴν τζέπην της, ὁποῦ τιὼ εἶχε δώσῃ ἡ Μεϊρεμ, κ᾽ τὸ δίδει τὸν δοῦλον λέγσα, δόσε κ᾽ σὺ αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι τὸν αὐθεντιὼ σε· καὶ ἔτζη ἡ δούλη ἀνέβη δίθὺς κ᾽ τὸ ἔδωκε τιὼ κοκωνίτζαν της, κ᾽ ὁ δοῦλος ἔτρεξεν δίθὺς εἰς τὸ σπῆτι μὲ τὸ χάμμα εἰς τὸ χέρι. ἐμβαίνωντας δὲ μέσα ἀκούει τὸν τζελεπῆ Ἀνδρέαν αὐθεντιὼ του τραγῳδοῦντα τὸ ἀπόλυθον τραγοῦδι λυπηρά· ὅθεν ἐσάθη ὀλίγον ἕως οὗ νὰ τὸ τελειώσῃ, κ᾽ ἔπειτα τοῦ τὸ ἔδωκεν.

Καρδιά μου φλογισμένη, παντοτε βυθισμένη,
σὲ πάθη φοβερά,
Πότε θὲ ν᾽ ἀνασανίῃς, τὸ ἄχ αὐτὸ νὰ βγανίῃς,
ἔτζι λυπητερά;
Ὡς πότ᾽ αὐτὰ τὰ πάθη, εἰς τὰ δικά σου βάθη,
δεινῶς νὰ καποικοῦν;
Καὶ μ᾽ ὅσιω ὁρμιὼ ἔχουν, σὲ σέν᾽ αὐτὰ νὰ ξέχουν,
παντα νὰ σ᾽ ἐκδικοῦν;
Νὰ πάχῃς μετ᾽ ἐμένα, νὰ φθείρῃς κ᾽ ἐμένα,
κ᾽ παντοτε μ᾽ αὐτὰ
Καὶ πότε πάλιν μ᾽ ἄλλα, βάσανα πλιὸ μεγάλα,
πιὰ ἄλλη τὰ βασᾷ.
Καρδιὰ λοιπὸν μεγάλη, ποῦ δὼ εἶν᾽ βρόπος ἄλλη
ποτὲ γιὰ νὰ φανῇ.
Καὶ μὲ αὐτιὼ τιὼ κρίσι, παρόκεινε νὰ σ᾽ ἀφήσῃ,
ἡ πόσ᾽ ὑπομονή.

Για-

Γιατ' ὅσον ὑπομένει, αὐτὸ μόνον κερδαίνει,
πῶς δεν εἶναι νεκρά,
Πλὴν γνώμη νεκρωμένη, μόνον σ' ἐσένα μένει,
καὶ εἶναι σφαλερά.
Ζωὴ αὐτὴ δεν μοιάζει, γιατ' ὅλον πλησιάζει,
θανάτῳ ςὴν ὁρμὴν,
Καὶ μόν' σὲ περιφέρει, καὶ θάνατον νὰ φέρῃ,
πάχει μὲ μιὰν ἀκμήν.
Μ' αὐτὴν μόν' τὸν πληρώνει, καὶ σὲ ἀφιερώνει,
χωρὶς νὰ σὲ πονῇ,
Κ' ἐσὺ τὴν ὑπομένεις, καρδιὰ καὶ δεν ποθαίνεις,
μ' ὡς πότ' ὑπομονή;
Λοιπὸν ἀποφασίσου, καὶ πιὰ παρακινήσου,
ςὸ νεὶ τὴν ςερνθῇς,
Κ' ἑτοίμασε τὸ ξίφος, νὰ κτυπηθῇς ςὸ ςῆθος.
χωρὶς νὰ λυπηθῇς.
Τὸ παῦ πῶς ὑςερεῖσαι, καὶ τὸνομά σε σβύσαι,
ἀπ' τὴν ζωὴν αὐτή.
Γιατὶ ἐκαταπάθης, καὶ πλέον δεν μὲ πείθεις,
πῶς κάτι σὲ κρατεῖ.
Καὶ γένε πιὰ θυσία, κὶ ἂς εἶν' τὰ πάθ' αἰτία,
καὶ αἱματοχυσία.
Κὶ αὐτὴ ἡ ἀδικία, ἔχει κερδολογία,
χωρὶς ἀμφιβολία.

Εὐθὺς δὲ ὁπὸ τὸ ἐτελείωσεν ἐμβῆκε μέσα λέγωντάς τον, τζελεπῆ, ἐπῆγα καὶ τὸ ἔδωκα τὴν δούλην, καθὼς μὲ παρηγγείλετε, καὶ αὐτὴ μὲ ἔδωκεν ἄλλο ἕνα νὰ σᾶς δώσω. Ὁ τζελεπῆς λοιπὸν Ἀνδρέας πέρνωντας τὸ ῥαβασάκι ἐχάρη κατὰ πολλὰ στοχαζόμενος πάλιν ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Χοροψιμαῦ· ἔπειτα δὲ ἀναγνοὺς ἐσυγχίσθη βλέπωντας πάλιν ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Μεϊρὲμ ἀξαδέλφην της· ἐπειδὴ δὲ ἦτον καιρὸς νὰ εὔγῃ ἔξω διὰ τὰ κοινὰ καθήκοντά

τά του, διὰ τοῦτο σηκωθεὶς δ' ἀὐτὺς ἀνεχώρησεν, ἀφίνωντας διὰ ὀλίγον τὸν Ἔρωτα τῆς ματαιότητός του.

Ἡ Μεϊρέμ δὲ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν ἐκείνην τὴν ἐρωτικὴν, ἀπὸ τὰ βλέμματα τῆς Ἀφροδίτης ὁποῦ τὸ βράδι ἔλαβεν ἀπὸ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν ὑπερβολικὰ ἠδωύετο· τὸ πρωϊ δὲ ὅταν ἄρχισεν αὐτὰ νὰ τὰ σοχάζεται, ἡ ἀπελπισία της μετεβλήθη εἰς ἐλπίδα, καὶ τὰ παρόμοια, ὅσον διὰ νὰ ἡδωύῃ τοῦ λόγου της περισσότερον, ἄρχισε νὰ τραγῳδήσῃ τὸ ἀκόλουθον τραγοῦδι πολλὰ ἡδονικὰ καὶ ἁρμονικά.

Μιὰ ὑπομονὴ σαὶ φθάσῃ, εἰς τὸν ἄκρον της βαθμόν,
Σὲ ἀπελπισίαν κλίνει, ὅμως μὲ πολλὴ κλαυθμόν.
Μεγαλοψυχία πότε, εἰς τὸν ἄνθρωπον νεκρά,
Εἶν' κὶ αὐτὶς γιὰ πάτλω πάλιν πολλὰ δάκρυα πικρά.
Μιὰ καρδιὰ τὸν ἐμποδίζει, κὶ ἄλλη τὸν παρακινεῖ,
Μιὰ τὲ λέγει τί ἐλπίζεις, κὶ ἄλλη ἔχ' ὑπομονή.
Ἡ ἀπελπισία λέγει, φθάνει πιὰ, τί καρτερεῖς;
Τί τὲ κάκω ὑπομένεις, εἶναι πιὰ γιὰ νὰ θαρρῇς;
Ἡ ἐλπίδα ἀντιστέκει, καὶ τὲ λέγει νὰ θαρρῇ,
Προμαντεύεται καὶ λέγει, ὅτι ἔχει νὰ χαρῇ.
Σ' ὥρα μέγα πέπλοι ἀγῶνα, βρίσκομαι καὶ σὰ σενά,
Νὰ ἐκλέξω δὲν ἠξεύρω, ποῖον ἀπτὰ δυὼ δεινά.
Ἡ σκληρότης εἰς τὸ φῶς μου, εἶναι μὲ ὑπερβολαὶ,
Νὰ ἀπελπισθῶ λυπᾶμαι, τόσους κόπους ναφιλέ.

Ἔπειτα δὲ ἠθέλησε νὰ τοῦ στείλῃ ἀπόμι σὺν ῥαβάσι διὰ νὰ ἀνάψῃ τὸν ἔρωτα περισσότερον· ἐπειδὴ ἐστοχάσθη ὅτι ἀπὸ ἔρωτα ἦτον ἡ ὁμιλία του, καὶ τὰ βλέμματά του· ὅθεν ἄρχισε τὸ ἀκόλουθον.

Ἀξιέ-

Ἀξιέρασέ μοι Κὺρ Ἀνδρέα!

Μὲ πόθον ὑπερβολικόν, μὲ ἔρωτα καθολικόν,
Σὲ ἀγαπῶ ψυχή μου. γλυκυιὰ ἀνάπνοή μου.
Μὲ καθαρότητα πολλή, σὲ λαχταρῶ χρυσὸ πολύ,
Μὲ καθαρὰν φιλίαν, χωρὶς διφροσωπίαν.
Κὶ αὐτὸ πῶς εἶναι φανερόν, σὲ λόγου μου τόσον καιρόν,
Δὲν εἶν' ἀμφιβολία, ποσῶς ἡ ὑποψία.
Ἀγάπη πῶς ἔχω πιστή, βέβαια καὶ ξεχωριστή,
Τὸ ξέρεις χωρὶς ἄλλο, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
Μόνον θαυμάζω κὶ ἀπορῶ, στὴ ἀπλαγχνιὰ ὁπού θωρῶ,
Ἐμένα δὲν μιμᾶσαι, σ' ἀχαριστίαν εἶσαι.
Δείχνεις πολλὴ διαφορὰν, σὲ λόγου μου κάθε φορὰν,
Μὲ γνώμαις ἐναντίαις, καὶ μὲ ἀντιλογίαις.
Δίγνωμα λόγια δολερά, στὸ στόμασ' ἔχεις φανερά,
Καὶ ἄλλα συλλογᾶσαι, σὲ στάσιν μιὰ δὲν εἶσαι.
Ἔχεις πολλαῖς μεταβολαῖς, καὶ ἀλλαξογνωμιαῖς πολλαῖς,
Δὲν στέκεις σὲ καμμία, ὁλόχρυσόμ' καμμία.

Ἡ πιστὴ σου Μαϊρέμ.

Ἀφ' ὅ τὸ ἐτελείωσε, τὸ ἐβγάλωσε, καὶ ἐσοχάσθη πάλιν νὰ ὑπάγῃ μετὰ τὸ γεῦμα νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀδελφὴν της Χοροψιμὰν, καὶ ἔτζι νὰ τὸ δώσῃ τὴν δούλην κρυφίως. Ἦλθε λοιπὸν μετὰ τὸ γεῦμα, μὲ μεγάλην χαρὰν χαιρετᾷ τὴν ἀδελφὴν της, τὴν ἐρωτᾷ πῶς ἀπέρασε τὴν νύκτα, πῶς ἐκαλοκοιμήθηκε; τὴν λέγει· ἴδες χθὲς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν πόσον εὔμορφα, πόσον γλυκὰ ἐτραγῳδοῦσε, τί ἐρωτικὰ τραγῴδια ἦσαν ἐκεῖνα! καὶ τὰ παρόμοια· πίστεψόν μοι, τὴν λέγει ὕστερον, ὅπας παρόμοιος νέος, καθὼς αὐτός, δὲν εὑρίσκεται μὲ

ὅλας

ὅλας τὰς χάριτας ἐσολισμούς· πόσον λοιπὸν δ' τυχὴς ἤθελες εἶσαι, ἐξαδέλφη (τὼ πειράζει) αὖ ἤθελες τὸν ἀπολαύσει διὰ ἄνδρα! δὲν εἶναι ἀλήθεια; ναὶ, ἐξαδέλφη μου, ἀποκρίνεται ἡ Χορεμιά, αὐτὸ ἀληθεύει, καθ' ἕνα τρόπον· ὅμως αὖ δὲν ἦτον ἐπιρρεπὴς εἰς ὅλα τὰ μέρη, καὶ αὖ δὲν ἦτον κ' ἄλλης θρησκείας, ἤθελε βέβαια ἦναι εἰς ἐμένα τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον· αὐτὰ λοιπὸν τὰ δύω καὶ μάλιστα τὸ ὑστερινὸν κάμνουν νὰ ψυχραίνεται ἡ ἀγάπη μου πρὸς αὐτόν· αὐτὸ βεβαιότατα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατὰ τὼ Τουρκίαν ἀνατροφῆς, μὲ τὸ νὰ ἐγχέουν εἰς τὰ τέκνα των ἕνα μῖσος ἀπαυδον ἐναντίον τῆ ἑτεροθρησκειῶν· ὅθεν κάλλιον ἕνας πατὴρ, ἢ μήτηρ ἔχει νὰ ἀποθάνῃ ἡ κόρη τε, ἢ ὁ υἱός τε, παρὰ νὰ πάρῃ ἄνδρα, ἢ γυναῖκα ἄλλης θρησκείας, εἰς καιρὸν ὁπὄ αὐτὴ ἡ ἰδία θρησκεία τὸ ἐπιτρέπει καὶ τὸ συγχωρεῖ (α)· ὅθεν δὲν ἦτον παράξενον, αὖ καὶ ἡ Χορεμιά ἐμίσει τὸν τζελεπῆ Ἀνδρέαν τοῦ Ὀρθοδόξε καὶ Ἀνατολικὄ δόγματος ὄντα, μὲ τὸ νὰ ἦτον πολλὰ δ' ὅλα βῶς πρὸς τὼ θρησκείαν της ἀνατεθραμμένη καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα της, καὶ ἀπὸ τὼ μητέρα της, καὶ ἐσοχάζετο αὖ τὸν ἀγαπήσω καὶ τὄ δώσω τὼ καρδίαν μου, δὲν θέλω ἀπολαύσει τίποτες· ἐπειδὴ οἱ γονεῖς μου δὲν θέλουν μὲ ἀφήσει· ὅθεν μάταιος εἶναι ὁ Ἔρως

μου

(α) Ἔφρεπεν ὁ καλὸς ἔτος νὰ μᾶς σημειώσῃ ποῦ δ' ἐίσκεται αὐτὸ, ὁποῦ ἡ ἁγιωτάτη Πίστις μας νὰ συγχωρῇ τὼ ἕνωσιν τοῦ σκότος μὲ τὸ φῶς, εἰς καιρὸν ὁπὄ προσάζει τ' ἐναντιώτατα.

μι πρὸς αὐτόν· διὰ τοῦτο παύτοτε ἀδιαφορῶσεν· ἡ Μεϊρὲμ δὲ μὲ τὸ νὰ εἶχε διαφορετικὴν ἀνατροφὴν, ὁ πατήρ της εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ πολλοῦ, ὡσαύτως καὶ ἡ μητέρα της, τὸν ἀδελφόν της δὲ κ' τὴν βυζάστραν της δὲν τὰς ἔμελλε νὰ τὴν διδάσκῃ περὶ θρησκείας, διὰ τοῦτο ἦτον ἡ καρδία της ἐλευθέρα ἀπὸ ὅλας τὰς δεισιδαιμονίας, ἀπὸ ὅλας τὰς μωρολογίας τῶν χριστιανῶν· ὅθεν εὗρε καὶ ὁ ἔρωτας τόπον καὶ τρόπον, καὶ εἰσχώρησεν εἰς αὐτὴν τόσον, ὥστε ὁπού τὴν ἐκυρίευσε παντελῶς· τὴν λέγει ὕστερον, ὦ ἀδέλφη μου, ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸς ὁ νέος τόσον μοῦ ἐτυπώθη εἰς τὴν καρδίαν, ὁπού παντελῶς ἡσυχίαν δὲν ἔχω, καὶ ὅλα προσμένω νὰ τὰ χάσω, κ' μόνον αὐτὸν νὰ μὴν ὑστερηθῶ. Τότε τὴν λέγει κ' ἡ Χορσιμά· κ' ἐγὼ, ὦ ἀδέλφη, νοιώθω τι εἰς τὴν καρδίαν μου, τὸ ὁποῖον βέβαια εἶναι ἀγάπη, ὅμως δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω, διὰ τὰ αἴτια ὁποῦ σὲ εἶπα. αὐτὴ ἠξεύρα πῶς ὁ πατήρ μου ἔστεργε, καὶ ἐγὼ δὲν ἤθελα αὐτισταθῆ· ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας δείχνει εἰς ἐμένα σίαν Ἔρωτα ὑπερβολικὸν, μὲ ἔσειλε πόρα τόσα ῥαβάσια, δὲν μὲ χαροποιοῦν ὅμως τόσον, μὲ τὸ νὰ ἠξεύρω ὅτι οἱ γονεῖς μου δὲν μὲ ἀφίνεν νὰ τὸν ἀγαπήσω, καὶ μάλιστα σήμερον τὸ πρωΐ μὲ ἔσειλε μὲ τὸν δοῦλόν του, (τὴν δίδει τὸ ῥαβασάκι νὰ τὸ διαβάσῃ) διὰ τοῦτο καὶ δὲν τοῦ ἀποκρίνομαι. Ἐκεῖ ὁπού τὸ ἀνεγίνωσκεν ἡ Μεϊρὲμ, κ' ἠθαύμασε μίαν ἄκραν σύγχυσιν εἰς τὴν ψυχήν της ἀπὸ ζηλοτυπίαν, νὰ καὶ ἐμβαίνει ἡ μήτηρ, γυρίσιον δεισιδαιμονέστατον (ἐπειδὴ καὶ τὰ ἄλλα ὁπού ὡμίλησαν τὰ ἤκε-

κε-

κουσεν οὖσα εἰς τὸν ἄλλον ὀντᾶν αὐτῷ μὴ γινωσκουσῶν) φωνάζουσα πρὸς τὼ Μεϊρὲμ μὲ θυμὸν, τέτοια ἐγὼ, Μεϊρὲμ, ἤλπιζα ἀπὸ λόγο σου; ἀπάταις καὶ ἀτιμίαις νὰ φέρῃς εἰς τὸ σπῆτί μου; τί ῥαβάσι εἶναι αὐτό; νὰ τὸ ἰδῶ· δὲν θὺς μὲ ὀργὼ ἁρπάζει τὸ ῥαβασάκι καὶ τὸ βαίνει εἰς τὼ τζέπιω της λέγοσα· ἄλλην φορὰν Μεϊρὲμ, σὲ λέγω νὰ μὴ πατήσῃς εἰς τὸ σπῆτί μο· ὅθεν πήγαινε, πήγαινε, καὶ ἂν θέλῃς παρόμοια πράγματα νὰ μιλήσῃς, πράξε παρομοιάς σο εἰς τὸ δικόν σο τὸ σπῆτι νὰ μιλήσῃς. Τότε γυρίζει κὴ πρὸς τὼ Χοροψιμὰν τὼ θυγατέραν της· ἐσὺ λοιπὸν θέλεις τιμωρηθῇ καθὼς σὲ πρέπει ἀπὸ τὸν πατέρα σου δὲν θὺς ὀπῦ νὰ ἔλθῃ· ἐπειδὴ ἀπετόλμησας νὰ δέχεσαι ἐρωτικὰ ῥαβάσια ἀπὸ ἀλλοπίστους τόσαις φοραῖς χωρὶς τὼ εἴδησίν μας, καὶ μὲ τοῦτο νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν κόσμον μία ἐρωτικὴ ἀνταπόκρισις, κὴ νὰ ἀτιμάσῃς τὸ σπῆτί μας πόρα εἰς τὰ γυρατεῖά μας. Αὐτὰ καὶ ἄλλα λέγουσα μὲ θυμὸν ἀπέρασεν εἰς τὸν ἄλλον ὀντᾶν ἀφίνουσα καὶ τὰς δύω ἀφώνους κὴ ἀκινήτους ἀπὸ τὸν ἔξαφνόν των φόβον· μετ' ὀλίγον δὲ ἐλθοῦσα ἡ Μεϊρὲμ εἰς τὸν ἑαυτόν της ἀνεχώρησεν, ἀφίνουσα τὼ Χοροψιμὰν ἀκόμι ἀναίθητον.

Καθὼς ὅλα τὰ πράγματα προτήτερα κατὰ ῥοῦν ἐπήγαιναν, ἔτζι πόρα ἐξεναντίας ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν ἄνω ποταμῶν· ἐπειδὴ κατὰ τύχιω μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ τζελεπὴ Στεπανάγας μαζῆ μὲ τὸν ἀδελφὸν τῆς Μεϊρέμ· ἐμβαίνοντες δὲ μέσα βλέπεν τὼ Χοροψιμὰν ἀπὸ τὸν μέγαν τρόμον, ὁπῦ τὴν ἐπροξενήσεν ἡ μητέρα της

μὲ

μὲ τὰ φοβερίσματα τὰ αἰφνίδια, κειμένω ὡσαν νεκρός· ἐμβαίνουν παραμέσα καὶ βλέπουν τὴν μητέρα της ὠργισμένην, χλωμὴ ἀπὸ τὸν θυμόν, ἀλλοιωμένην τὸ ὄψιν, μορμυρίζουσαν· τὶ ἐρωτᾶν τί ἔχεις; διὰ τί εἶσαι θυμωμένη; δὲν ξέχεις νὰ ἰδῇς τὸν κόρη σου πῶς ἐλειποθυμᾶ κεῖται; αὐτὴ δὲ ἄρχισε τότε καὶ τοὺς ἐδιηγήθη ὅλα ὅσα ἤκουσε καὶ ἀπὸ τὰς δύω. Τότε ὁ ἀδελφὸς τῆς Μεϊρὲμ θυμωθεὶς ἀνεχώρησε παρευθύς· ὁ τζελεπὴ δὲ Στεπανάγας τρέχει φρὸς τὸν κόρη του, τὸν τείβει, τὸν βρέχει μὲ τὸ ξύδι, καὶ μόλις ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἀνασήσῃ· ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν εἰς τὰς φρενάς της δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἐξετάξῃ, οὔτε νὰ τὸν ὀνειδίσῃ, ἀλλὰ τότε τὸν ἄφησε, καὶ ἀπέρασε εἰς τὸν ἄλλον ὀντᾶν ἐξετάζωντας τὸν γυναῖκά τε, ἤτις διὰ νὰ τὸν βεβαιώσῃ βγάζει ἀπὸ τὸν τζέπον της τὸ ῥαβασάκι, καὶ τὸ δίδει λέγουσα, διάβασαι καὶ τὸ ῥαβασάκι ὁποῦ τῆς ἄρπαξα ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ ἰδὲς τί ἀνθρώπους τιμίους ἐμβάζεις εἰς τὸ σπῆτί μας. Ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Στεπανάγας νὰ τὸ ἀναγνώσῃ (ἐπειδὴ καὶ ἡ γυνή τε δὲν ἤξερε) καὶ ἀναγνὸς βλέπει τὸ ὄνομα τοῦ τζελεπὴ Ἀνδρέα· τότε λέγει φρὸς τὸν γυναῖκά του· αὐτὸ τὸ περιστατικὸν εἶναι πολλὰ εὔκολον νὰ ἰαχθῇ, καὶ μάλιστα πῶρα ὁπὸν εἶναι ἀκόμι ὀλίγωρα, ἐπειδὴ κὴ ἤξερωμεν τὴν ἀφορμήν· ἐξέταξες ποῖος ἔφερε τὰ ῥαβάσια; ὄχι· κράζει βλὲ τὸν δούλον, τὸν ἐξετάζει μὲ κάθε τρόπον, τὸν φοβερίζει φρῶπον, ὕστερον ἤθελε νὰ τὸν κτυπήσῃ· αὐτὴ ὅμως ὅλο ἀρνεῖτο, πῶς δὲν ἔχει εἴδησιν· ὕστερον δὲ

ἄρχισε νὰ τὴν κτυπᾷ. τότε ἡ δέλη φοβηθεῖσα νὰ μὴ ξυλιωθῇ περισσότερον, ἐξεμυσηρδύθη λέγουσα, πῶς τὰ ραβασάκια ἦ τῆς Μεϊρεμ φορὸς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, καὶ τὸ τζελεπὴ Ἀνδρέα φορὸς τὴν Χοροψιμαὶ ἐγὼ τὰ ἔδιδα, καὶ ὅτε ἡ μία ἤξδρε πῶς δίδω ραβασάκια τὸν κὺρ Ἀνδρέα, οὔτε ἡ ἄλλη πῶς λαμβάνει ἀπὸ αὐτόν. Ὁ τζελεπὴ Στεπάναγας, ὡς φρονιμώτατος, λέγει τὴν δέλην, συμμάζωξε τὰ φράγματά σου καὶ ἀναχώρει ἀπὸ ἐμένα δύθὺς, ἦ ἂν ὅσφ νὰ τὰ δέσῃς ἐγὼ σὲ κάμνω τὸν λογαριασμὸν διὰ τὸν μισθόν σε. Ἡ δέλη ἀφ' ἧς ἡτοιμάθη ἦλθε ἦ ἐφίλησε τὸ χέρι τὸ αὐθεντός της καὶ τῆς κυρίας της, καὶ ἔτζη λαβοῦσα τὸν μισθόν της ἀνεχώρησεν· ὕστερον παραγγέλλει, πῶς αὖ στείλῃ τίποτε ὁ Ἀνδρέας νὰ μὴ τὸ δεχθῇ, καὶ αὖ θελήσῃ μόνος του νὰ ἔλθῃ ποτὲ, νὰ τὸν εἰποῦν, πῶς ὁ τζελεπὴ Στεπάναγας δὲν εἶναι σὸ σπῆτι· τότε λέγει τὴν γυναῖκά του, αὐτὸ ὁπού πώρα ἔκαμα καὶ παρήγγειλα εἶναι τὸ ἁρμοδιώτατον ἰαξικόν· ἡ ἀποχὴ τὸ τζελεπὴ Ἀνδρέα ἀπὸ τὸ σπῆτί μας, ἦ ἡ φυγὴ τῆς δέλης θέλει φοξενήσει μεγάλην ἡσυχίαν εἰς ἡμᾶς· κατὰ τὸ παρὸν ὅμως σιωπὴ, ἕως οὗ τὸ φράγμα νὰ ἀπεράσῃ, καὶ δὲν φρέπει πλέον νὰ εἰπῇς τὴν Χοροψιμαὶ τίποτες.

Ἂς ἀφήσωμεν τούτους ἐδῶ, ἦ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν Μεϊρέμ. Εὐθὺς ὁπού ἦλθεν ὁ ἀδελφός της θυμωμένος, ἐκατάλαβεν αὐτὴ τὸ αἴτιον, ὅθεν ἄρχισε μὲ κάτι πεπονηρδυμένα καὶ ἐπιπδειότατα λόγια νὰ σκεπάσῃ τὸ φράγμα παντελῶς, καὶ ἤθελε τὸ ἐπιτύχῃ, αὖ δὲν εἶχε

τὴν

τὴν ὑποψίαν ἀπόμι ἀπὸ τὸ ζιαφέτι τὸ βράδι· διὰ τῦτο τὴν ἐφοβέισεν ὡς μεγαλήτερος, τὴν ἐνουθέτησεν ὅτι θέλει μεγάλως παιδευθῇ, ὀνίσως ἀκούσει πάλιν τὶ παρόμοιον· ταῦτα εἰπὼν δ'ὐθὺς ἀνεχώρησεν εἰς τὰς ὑποθέσεις του· ἡ δέλη δὲ ὁπῦ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν τζελεπὴ Στεπανάγα, τρέχει δ'ὐθὺς φρῶτον, καὶ ἀφίνει τὰ φράγματά της εἰς τὴν ἀδελφήν της, ὁποῦ ἐδούλδεν εἰς σνα φραγματδυτὴν τὸν Γαλατᾶν, καὶ ὕστερα γυρίζει ὀπίσω, καὶ δίδει εἴδησιν τὴν Μεϊρὲμ διὰ ὅλα ἐκεῖνα ὁπῦ ἠκολέθησαν μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της· τέλος πηγαίνει εἰς τὸ Σαράγι τοῦ φρέσβεως, καὶ κατὰ τύχην ἀνταμώνει σνα δῦλον τῦ τζελεπὴ Ἀνδρέα, καὶ τοῦ διηγεῖται ὅλα τὰ συμβεβηκότα, λέγουσά τον νὰ τὰ διηγηθῇ καὶ αὐτὸς τὸν ἀυθέντην του, καὶ ἔτζι ἀνεχώρησε.

Τὸ βράδι ἦλθεν ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας, ἐμβῆκεν εἰς τὸν ὀντᾶν, ἐκάθισε καὶ ἐσυλλογίζετο· μετ' ὀλίγον ἐμβαίνει καὶ ὁ δοῦλός του μέσα, καὶ τὸν διηγεῖται ὅλα ἐκεῖνα ὁπῦ ἡ δέλη τοῦ τζελεπὴ Στεπανάγα ἦλθε καὶ τῦ εἶπε· μετὰ τὴν διήγησιν αὐτὴν, ἔμεινεν ὁ φίλος μας παύτη ἄφωνος ἀπὸ τὴν λύπην του· ἔπειτα δὲ διὰ νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ ὀλίγον, ἄρχισε νὰ ξαγγδήσῃ τὸ ἑπόμενον πολλὰ λυπηρά.

Παντοτινᾶς καταδρομᾶς, πολέμυς καὶ συχναῖς ὁρμαῖς,
Τριγύρω μυ κυπάζω, ποσῶς δὲν ἡσυχάζω.
Ἡ τύχη μυ μὲ συμφοραῖς, πολλῶν λογιῶν πόναις φοραῖς
Ὁρμᾷ καὶ μὲ παιδεύει, ν'ἀφανιδῶ γυρεύει.
Μὲ σύνεφα πολλῶν καϊμῶν, μὲ πλῆθος ἀνασναγμῶν,
Παύτε μὲ βιγυρίζει, φθοραὶ μὲ φοβερίζει.

Σαὶ

Σαν κάτρο μὲ πολιορκεῖ,
Μαχαιρὲ μὲ ἔχει,
Καὶ κινδυνεύω νὰ χαθῶ,
Γιατὶ οἱ βοηθοί μου,
Ἐσώθηκ' ἡ ὑπομονή,
Κ' ἡ μεγαλοψυχία,
Αὐτὰ πλιὰ δὲν μὲ βοηθᾶν,
Κ' ἔτζι σὲ ἐρημίαν,
Λοιπὸν θὲ νὰ παραδοθῶ,
Κλίνω πλέον κεφάλι,
κὶ ἀκαταπαύσως πολεμεῖ,
παύτα μὲ καταβέχει.
δὲν ἠμπορῶ νὰ φυλαχθῶ,
ἐφαίνηκαν ἐχθροί μου.
νικᾶται δὲν καταπονεῖ.
ἔχει ἀδυναμία.
γιατ' ἔφθασκν νὰ φοβηθᾶν,
εἶμαι κὶ ἀπελπισίαν.
κὴ σὺς ἐχθρούς μου ν' ἀφεθῶ,
κ' ἡ ἄκρη ὅπου τὸ βγάλει.

Ἀφ' ὅ δὲ τὸ ἐτελείωσεν ἄρχισε νὰ συλλογίζεται λέγωντας· ἴσως εἶναι ψεύματα καὶ πλάσματα ὅλα αὐτὰ τῆς Μεϊρὲμ ἐξαδέλφης της, ἢ ἄλλος καινούργιος δόλος, ὅθεν δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύσω παραυθύς· ἂς δοκιμάσω, ἂς τὴν στείλω νὰ ῥαβασάκι ἀπόμι, ὡσὰν νὰ τὸ ἠξεύρω πῶς μᾶς ἐξεχώρισαν, τὴν δὲ Μεϊρὲμ, ἴτοι τοῦτο ἀληθεύει, ἢ ὄχι, δὲν θέλω τὴν ἀγαπήσει, κάλλιον προκείνω νὰ ἀποθανῶ, παρὰ νὰ ἀγαπήσω ἄλλην, πλὴν τῆς Χορεψιμᾶς, ἡ ζωή μου, τὸ φῶς μου, ἡ ἀναπνοή μου, ἡ κίνησίς μου, ἡ ψυχή μου, κὴ τὸ παῖν μου εἶναι αὐτή, διότι ἡ Μεϊρὲμ ἐσάθη αἰτία νὰ μὲ ὑστερήσῃ πάντων τούτων. τὸ ῥαβασάκι δὲ εἶναι τοῦτο, ὁποῦ ἐδῶ βλέπεται.

Ἀξιολάτρευτη καὶ ἀξιέραστη ψυχή μου Χορεψιμά!

Δὲν 'μπορῶ ποτὲ νὰ ζήσω,
Μήτε χωρεῖς τὴν ζωήν μου,
Τὴν δικήν σου θεωρεῖαν,
Καὶ αὐτὸ ὅταν κυτάζω,
ἀπ' τὸ φῶς μου ἂν χωρέσω,
νἄχω τὴν ἀναπνοήν μου.
ἔχω γιὰ παρηγορεῖαν.
φαίνεται πῶς ἡσυχάζω.

Μὲ

Μὰ αὖ τύχη καὶ τὸ χάσω, εἰς τὸν θανάτον θὰ φθάσω
Καὶ τὸν κόσμον ὑστερῶμαι, βέβαια καὶ ἀπαρνῶμαι.
Γιατὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ ζήσῃ, τὴν ζωήν σαν ἀφήσῃ.
Χαίνει χωρὶς τὴν ζωήν τε, τὸ κορμί, τὴν ὑπαρξίν τε.
Καὶ χωρὶς αὐτὸ τὸ σῶμα, δὲν ἀκούθησαν ἀκόμα,
Νὰ κινῆται ν' ἀναπνεύῃ, πλέον νὰ καταλαβαίνῃ.
Κὶ ὅταν τοῦτο δὲν μὲ βλέπῃ, ἡ ζωή μου τί μὲ φρέπει;
Καὶ ἐγὼ χωρὶς τὸ φῶς μου, ἀΐθησιν δὲν ἔχω Κόσμε.
Καὶ ὁ ἴσκιος αὖ χωρίσῃ, ἴσως καὶ παρασρατίσει,
Ἀπὸ τὸ κορμίτ' ἀνθρώπου, εἶναι κάθε μέρος τόπος.
Γ'σως νὰ ἀπομακρυώω, καὶ ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖνο,
Πλὴν ἀδυάτο μεγάλο, καὶ τὸ οὖα κὴ τὸ ἄλλο.

Ὁ κατὰ παντὰ πιστότατός σου Α.

Ἀφ' ἧς τὸ ἐσυλήθεσε δὲν τοῦ ἄρεσεν, ὅθεν ἐσοχάσθη νὰ χράψῃ ἄλλο μᾶλλον ἐνεργητικόν· ἄρχισε λοιπὸν νὰ χράψῃ τὸ ἀκόλουθον.

Ἐ'ρασμιωτάτη ψυχή μου Κυρία Χορόψιμα!

Μετὰ τὴν σέρησίν σου, καὶ αὐτυχώρησίν σου,
Στοχάσου τί συμβαίνει, σὲ λόγου μου νὰ γονῇ;
Ἐ'κεῖ ὁπῶ κοιμῶμαι, παντοτε σὲνθυμῶμαι,
Παραλαλ' ὅλο οὖα, καὶ ὁμιλῶ μ' ἐσένα.
Καὶ ὅταν δὲν κοιμῶμαι, καὶ τότε συλλογῶμαι,
Τὰ φροτερήματά σου, καὶ κάλλη τὰ χρυσᾶ σου.
Κὶ ὅταν ἤθελε τύχη, κανεὶς νὰ μὲ σωτύχη,
Ἀπόκρισιν δὲν πέρνει, μόν' ἔτζι ἀπομένει.
Κὶ αὖ δώσω καὶ κάμμία, πάλιν ἀπολογία,
Δὲν εἶναι ἁρμοδία, ἀλλ' ἔτ' ἐπιτηδεία.
Τί κάμνετε μὲ λέγου, τὰ δυάδρα, λέγω· κλαίγου,
Τέτοιας ἀποκρίσεις, δίδω σὰς ἐρωτήσεις.
Αὐτὰ κὶ ἄλλα παθαίνω, τὸν δρόμον ὅταν βγαίνω.
Ἀπὸ τὸν χωρισμόν σου, τὸν αὐτυπόφορόν σου.

Καὶ

Καὶ δὲν θαῤῥῶ μὲ τόσο, ποτὲ νὰ τὸ γλυτώσω,
Μόν' σὲ κἀνένα ἄλλο, θὰ πέσω ποιὸ μεγάλο.

Ὅλος ὅλως σός Α.

Πρὸ τοῦ δὲ νὰ κοιμηθῇ ἄρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπόλυθον θρηνητικώτατα.

Εἰς τὸν ἄκρον τῆς καρδίας, ἦλθ' ἡ τύχη μου βαθμόν,
Αὔξησαν τὰ δάκρυά μου, μὲ παντοτεινὸν κλαυθμόν.
Ἀ'χριώθηκε σ' ἐμένα, μὲ θυμόν της φοβερόν,
Οὔτ' ὀλίγον ν' ἀνασαίνω, δὲν μὲ δίδει πλιὰ καιρόν.
Ἀ'γκαλιὰ κι παύτα εἶχα, κ' ἐξαρχῆς καταφρονᾶς,
Δὲν μὲ ἔλεπαν νὰ βλέπω, ἄχιαις συχναῖς ὁρμαῖς.
Πλιὼ ἡ πονειᾶς σκληραῖς της, κι θανάσιμαις πληγαῖς,
Ἔκαμαν αὐτὰ τὰ μάτια, δυὼ ἀξέρυταις πηγαῖς.
Καὶ μὲ ὅλον ὁπὸ ἔχαν, δίχως νἄχαν σεριμόν,
Δὲν μπορῶν ποτὲ νὰ σβύσαν, τῆς καρδιᾶς μου τὸν καϊμόν.
Φύσιν ἄλλαξαν σὲ μιὰ, φλόγαις δὲν καπονᾶν,
Ἀλλ' ἐξ ἐναντίας μόνα, τλιὼ φωτιαὶ ζωγονᾶν.
Ἐ'φθασα χωρὶς ἐλπίδα, πλέον νὰ καπαντηθῶ.
Ἄχ δὲν εἶναι βλέπω ξόπος, διὰ νὰ ἀνασηθῶ.
Μόνον ἐσὺ τύχη μ' χάμε, ἔλεος νὰ σοχαθῇς,
Κ' ἐὰ τέλος διὰ ὅλα, χλίγωρα νὰ ἐννοιαθῇς.

Καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε τὸν ἐπῆρεν ὁ νήδυμος ὕπνος, ὁπὸ λύει κάθε συλλογισμόν.

Τὸ πρωὶ δὲ ἀφ' οὗ ἐσυκώθη πράζει τὸν δοῦλον κι τοῦ λέγει, πήγαινε αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι εἰς τὸν τζελεπὴ Στεπανάγα, κι δός το τλιὼ δούλιω, ὁπού νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τλιὼ κοκωνίτζαν Χορομιμαὺ, καθὼς κι ταῖς ἀπερασμιάις, κὶ αὖ ἡ δούλη ἐκείνη δὲν ἔλθῃ νὰ σὲ ἀνοίξῃ, κι ἔλθῃ ἄλλη νέα, τότε ἐρώτησέ τλιω ποῦ εἶναι ἡ

πα-

παλαιά; καὶ αὖ σὲ εἰπῇ πῶς δὲν εἶναι ἐδῶ πλέον, τότε γύρισε ὀπίσω. πέρνωντας δὲ τὸ ῥαβασάκι ὁ δοῦλος βαλωμένον, ἀνεχώρησεν. ὁ τζελεπὴ δὲ Ἀνδρέας ἠθέλησε νὰ τραγῳδήσῃ τὸ ἀπόλαθον ἕως ὅ νὰ ἔλθῃ ὁ δοῦλος.

Τί καρδόζα συμφορά,
Σαὺ θάλασσα φασκώνει,
Εἰς τὸν λιμάνα ναυαγῶ,
Εἰς ἄκραν μιαὺ γαλιώτη,
Ἥλιος φύσει ὁ πυρός,
Κὶ αὐτὶς νὰ μὲ πυρώσῃ,
Εἰς τὲς λοιπὲς εἶν' καυσικός,
Καὶ θὰ μὲ ξεπαγιάσῃ,
Ζητῶ σὸν ποταμὸν νερόν,
Ἀντὶς νερὸ βρίσκ' ἄμμο,
Στιὺ θάλασσ' ἀπαντῶ ξηρά,
Καράβι πᾶ νὰ πλεύσῃ,
Ἐμετεβλήθηκε τὸ παῦ,
Φαίνετ' ἀποσασία,
Ὅλα ἐπαίω μὲ ὁρμῆν,
Πλιὼ τύχη σαὺ θέλήσῃ,
πνίγομ' ἀπαίω στιὺ ξηρά,
ἡ γῆ καὶ μὲ πλακώνει.
καὶ κινδυνεύω νὰ πνιγῶ,
ἡ γῆ μὲ καταπίνει,
σ' ἐμέρα ἔγινε ψυχρός,
ζητεῖ νὰ μὲ παγώσῃ.
σ' ἐμέρα πάγος φυσικός,
αὐτὶς νὰ μὲ ζεσάσῃ.
τὸν βρίσκω παρμένο ξερόν,
πέτε μὲ τί νὰ κάμω;
βουνὰ κὴ δάση φοβερά,
παντοῦ πᾶ νὰ δουλεύσῃ;
ὅλα ἀνάποδα μὲ παῦ,
πῶς εἶν' κ' εἰς τὰ στοιχεῖα.
καὶ νὰ μὲ φαῦ ἐπιθυμῆν,
δικαία κάμνει κρίσι.

Ἦλθε δὲ ὁ δοῦλος, κὴ τὸν λέγει, ὅτι οὔτε δούλε νέα πλέον εἶναι ἐκεῖ, ὅτε δούλη παλαιά, ἀλλὰ μόνον σῦας δοῦλος, τὸν ὁποῖον ἐρώτησα ποῦ εἶναι ἡ δούλη, καὶ μὲ εἶπεν ὅτι ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν ἀυθέντεω· ὕστερον, καθὼς μὲ παρηγγείλετε, ἐγύρισα ὀπίσω, καὶ ἰδὲ τὸ ῥαβάσι· καὶ ἔτζι δίγηκεν ἀπὸ τὸν ὀντᾶν. Ὁ τζελεπὴς μας λοιπὸν ἀπὸ αὐτεῖω τεῖω διήγησιν τόπου τοῦ δούλε ἐβεβαιώθη κὴ διὰ τὰ λοιπά, ὁποῦ ἤκουσεν ἐχθὲς ἀπὸ τὸν ἄλλον τε δοῦλον· ὅθεν ἄρχισε νὰ θρηνῇ τοιουτοτρόπως.

Πῦ εἶν' τὸ ἔσκι κ' ἡ χαρά, πῦ εἶχα γὼ ἄλλω φορά,
Τώρα καρδιά μ' μαραίθη, τὸ κέφι μου ἐχάθη.
Πῦναι καρδιά ἡ φρωτινή, πῦ ἦτον ὅλη ἡδονή;
Τώρα εἶναι θλιμμένη, καὶ παραπονεμένη.
Πρῶτα ξυπνῦσα τλὼ αὐγήν, χωρὶς κἀμμίαν συλλογὴ,
Τώρα μὲ ἄχ πλαγιάζω, ξυπνῶ κὶ ἀνασκάζω;
Η' ἀνοιξαις ἡ δροσεραῖς, σὲ μιὰ εἶν' λυπητεραῖς,
Τῆς Γῆς ἡ φρασινάδα, δὲν ἔχει νοσιμάδα.
Καὶ ἅμ' αὐθῶν ἡ μυρωδιά, δὲν μῦ δίφραίνει τλὼ καρδιά.
Τί μ' ὠφελῦν τὰ αὔθη, σαὶ ἡ καρδιάμ' μαραίθη.
Τ' ἀηδόνια τὰ μελῳδικά, τ' ἀκούω μελαγχολικά,
Τὰ σάζια δὲν μ' δίφραίνυν, μάλιστα μὲ πικραίνυν.
Κὶ ὁ κόσμος τί μὲ ὠφελᾷ, σαὶ τ' ἀχειλάκιμ' δὲν γελᾷ
Παρὰ ζωὴ θλιμμένη, κάλιο ἀποθαμμένη.

Ἔπειτα ἄρχισε νὰ ψάλλῃ πολλὰ ζαγῳδικῶς, τὸ ἀκόλουθον.

Τί ζωὴ πολλὰ ἀθλία, σκναγμῶν πολλῶν αἰτία,
πότη ἡ φροσωρινή;
Καὶ μὲ ὅλο πῦν' δολία, σλὼ δικλώ της τλὼ φιλία,
ὅπου μᾶς παρακινεῖ.
Στλὼ ἀρχλώ της κὴ σὸ τέλος, δίδει παντα σ̓να βέλος,
κλαυθμηρὸν φαρμακερόν.
Πλλὼ μ' ἀγκίσῃ δολωμένον, πέρνει πλῆθος τυφλωμένων,
κὴ εἰς κάθε τι καιρόν.
Ὅσον ἄπλαγχνα παιδεύει, κἀνεὶς πάλιν δὲν γυρδύει,
ἀπ' αὐτλὼ νὰ ἀφεθῇ.
Κάθε πειρασμὸν φροκρίνει, κὴ αὐτάλλαγμα τῆς δίνει,
ὅ,τι φράγμα κὶ αὖ βρεθῇ.
Πολυσκάκτος ὁ βίος, τὸ ὁμολογῦν ὁμοίως,
ὅλοι μὲ τλὼ δοκιμλώ.
Σταῖς φυρτύναις τυραννῦνται, πλλὼ τὸν θάνατον φοβῦνται,
ὅπου εἶναι ὁ λιμλώ.
Ὢ! ἀπάτη τῦ φροσκαίρου, κόσμου πότη, κὴ χαμέρου,
ἀπορῶ πῶς ἠμπορεῖ,

Ὑζε-

Τ᾽ςερα ἀπὸ μεγάλαις, τόσαις δυςυχίαις, ζάλαις,
σ᾽ ὅλες μας νὰ προχωρῇ.
Α᾽π᾽ αὐτὸν παραπονᾶνται, ὅλοι κ᾽ δυσαρεςᾶνται,
κάθε γνώς κ᾽ βαθμὸ,
Μὲ τὸ ςόμα τὸν ὑβρίζεν, ὅμως παντοτε χωρίζεν,
παρ᾽ αὐτὸ μεπὰ κλαυθμό.
Ὅσοι ὅμως ἠμποροῦσι, τὼ ἀλήθειαν νὰ ἰδοῦσι,
νὰ γνωρίσεν τὴν πολλὼ
Πλανῶ πότες τὸς θαυμάζω, κ᾽ φρονίμες ὀνομάζω
ὅλες μὲ ὑπερβολώ.
Γιάτ᾽ ὀλίγα ὑςερᾶνται, γήϊν᾽ ἀγαθὰ κὶ ἀρνᾶνται,
τὰ νομίζεν ὡς νεκρά.
Ὅμως μήτε δοκιμάζεν, τόσα πάθη πᾶ συχνάζεν,
εἶν᾽ ἀπ᾽ ὅλ᾽ αὐτὰ μακρά.

Ἡ δὲ Μεϊρὲμ μὲ ὅλον ὁπᾶ ὁ ἀδελφός της τὼ ἐφοβέρισε διὰ νὰ παύσῃ ἀπὸ τὸν ἔρωτα, αὐτὴ ὅμως παντελῶς τὰ φοβερίσματα δὲν τὰ ἐστοχάθη· ἐπειδὴ ὁ ἔρως εἰς αὐτὼ εἶχε τὼ αὐωτάτω καθέδραν· διὰ τᾶτο δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τὸ νὰ στοχάζεται ἄλλα νέα μέσα. Ἀφ᾽ οὗ λοιπὸν ἐστοχάσθη ἀρκετὰ, ἀπεφάσισε νὰ τὸν σείλῃ σὶ ῥαβασάκι ἐλέγχον τὼ μεταβολώ τε τὼ τόσον ὀγλίγωρον· ἐπειδὴ ἡ ἐπίπλασος ἐκείνη κ᾽ προσποιημένη ὁμιλία τῆς ἐφαίνετο ἀληθὴς κ᾽ ἐρωτικὴ βεβαιότατα.

Ἐρασμιώτατε φῶς μς Κὺρ Ἀνδρέα!

Τί ἀγανάκτησις πολλὴ,
Καὶ ἄχρα σοβαρότης,
Τί ἦθος ὄντως φοβερὸν,
Γνώμη δυσκολωτάτη,
Φῶς μ᾽ ἔτζι νὰ μεταβληθῇς,
κ᾽ μῖσος μὲ ὑπερβολὴ,
κὶ ἀπαίθρωπος σκληρότης,
κ᾽ βλέμμα τόσον βρομερὸν,
ὀργὴ μεγαλωτάτη.
πῶς νὰ μὴ μὲ λυπηθῇς,

Εἶναι σὲ μιὰ ζάλη, καὶ συμφορὰ μεγάλη.
Νὰ μ' ἔχῃς παύτα σὲ καϊμούς, σὲ βαθυπάτες ϛοναγμούς,
Εἰς τόσον σα γαζέπι, τελείως δὲν σὲ φρέπει.
Ἔφρεπε νὰ βεβαιωθῇς, καλὰ νὰ πληροφορηθῇς,
Κι ἔτζι νὰ μὲ μισήσῃς, καὶ πλέον νὰ μ' ἀφήσῃς.
Καὶ ὄχ' δὐθὺς πεβεκελί, ἀγαπημόνου μα πολί,
Νάμβω ϛιὼ ὀργιώ σα, καὶ ἀγανάκτησίν σα.
Φθαμέι λοιπὸν ὁ κακιωμός, κὶ ὁ τόσος ἄδικος θυμός,
Καὶ ἔλα σὲ ἰνσάφι, κάμεμε πλέον ἄφι.
Εἰς ὅ,τι ἔπταισα κἀγώ, ἢ δυσυχὴς παρακαλῶ,
Ναί, καὶ ἐπάκουσόν μα, πολὶ ὁλόχρυσόν μα.
Καὶ θέλω εἶμαι ἀληθῶς, ἱκέτις σὴ παντοτεινῶς,
Ὑπὲρ τῆς σῆς ὑγείας, ζωῆς καὶ δὐτυχίας.

Ἡ Πιϛοτάτη σα Μ.

Ἀφ' ὃ δὲ τὸ ἐτελείωσε, καὶ τὸ ἐβούλωσε, δὲν ἤξδυρε μὲ ποῖον νὰ τὸ στείλῃ· τὸ φρῶτον μέσον τὸ ἔχασε, τζὼ παραμαύα της καὶ βυζάϛραν της δὲν τζὼ παρεπισδύετο. Ἀπεφάσισε ἔν νὰ τὸ στείλῃ μὲ σῦα παύτῃ ἀγνώϛιστον· ὅθεν ἐκεῖ ὁπὸ ἀπερνόϛεν σῦας δοῦλός τινος μπακάλη, τὸν κράζει λέγϛασά τον, παρακαλῶ ἀπέρνα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ Σαράγι τοῦ φρέσβεως τοῦ Βενετζιάνα, καὶ δόσε τοῦτο τὸ ῥαβασάκι τὸν δοῦλον τὸ δραγουμανοῦ τα διὰ νὰ τὸ ἐγχειρίσῃ τὸν αὐθεντζιά τα. Ὁ δοῦλος τὴν ἀποκρίνεται μάλιϛα, μάλιϛα· (τὸ φιλοδώρημα γὰρ δυγάζει τὰ κάλλιϛα) ἐπειδὴ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σαράγι ἔχω καὶ ὑπόθεσιν τινά. Ἦλθεν οὖν ὁ δοῦλος εἰς τὸ Σαράγι, καὶ δείϛνων τὸν δοῦλον τοῦ τζελεπῆ Ἀνδρέα, τὸν λέγει, μία κυρὰ μοὶ ἔδωϛεν αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι διὰ τὸν αὐθεντζιά ϛου· ὅθεν ἀφ' οὗ ἔλθῃ νὰ τοῦ τὸ δώκῃς· ὁ δοῦλος δὲ τοῦ τζε-

τζελεπῆ Ἀνδρέα τὸ ἐπῆρε λέγων καλὰ, κὴ ἐκαρτεροῦσε νὰ ἔλθῃ ὁ αὐθεντης του νὰ τοῦ τὸ δώσῃ.

Πρὸς τὰς τρεῖς ὥρας τῆς νυκτὸς ἦλθε καὶ ὁ τζελεπῆ Ἀνδρέας, καὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ὀντᾶν τε ἄρχισε νὰ συλλογίζηται διὰ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς καϊμούς τε· ὅθεν ἄρχισε νὰ ξαγωδήσῃ τὸ ἀκόλουθον διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς, κατὰ τὸ νεχαβέτι.

Μὲ πάθη κὶ ἀνασοναγμούς,
Παύποτε παρασέρνω,
Μὲ θλίψες πολυκαιρινᾶς,
Μὲ δάκρυα, μὲ πόνους,
Ποτὲ δὲν ξεύρω νὰ χαρῶ,
Πλιὼ δὲν μ' ἀφίν' ἡ λύπη,
Μὲ ἐχυρίευσε πολύ,
Ὅσο κὶ ἂν κοπιάζω,
Μὲ βάσανα φαρμακερά,
Τόσον καιρὸν παλεύω,
Γιατ' ἐγλεντζὲ ἔχω τὸ ἄχ,
Ματαίως παύπα ξέχω,
Ὢ τύχη τύχη φθονερά,
Πᾶ ἡ μεταβολαῖς σε,
Γύρισε τρόπο μὲ μιαν φορά,
Κάμεμε ἰνιέτι,

καὶ ὑπερβολικὺς καϊμούς,
καὶ πάλιν ὑποφέρνω.
μὲ συμφοραῖς παντοτειναῖς,
περνῶ τὺς τόσους χρόνους.
καὶ νὰ γελάσω λαχταρῶ,
ὁπᾶ ποσῶς δὲν λείπει.
κὴ τίποτες δὲν μ' ὠφελεῖ,
δὲν τὴν διασκεδάζω,
καὶ ἄτερα δεινὰ πολλὰ,
ςὸ τέλος πιὰ κοντεύω.
κὴ γιὰ παρηγοριὰ τὸ βάχ!
ἐλπίδα πιὰ δὲν ἔχω.
σὲ μονὰ μόνον σαθερά,
ἐκείναις ἡ πολλαῖς σε.
τύχη παρακαλῶ πολλὰ
φθαίνει τὸ ἐζιέτι.

Ὅταν λοιπὸν ἐξαγωδᾶσεν ἐμβαίνει ὁ δᾶλος μὲ τὸ ῥαβασάκι εἰς τὸ χέρι λέγωντάς τον· τζελεπὴ, σήμερον πρὸς τὸ δειλινὸν, ἦλθεν ὁ δᾶλος τᾶ μπακάλη μας, καὶ μὲ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι νὰ τῆς τὸ ἐγχειρίσω, λέγωντάς μὲ, πῶς εἶναι ἀπὸ μίαν κυράν. Τὸ ἐπῆρεν δὲ θὺς εἰς τὰς χεῖράς τε, καὶ ἀναγνὺς βλέπει πῶς εἶ-

ναι

ναι ἀπὸ τὴν Μεϊρέμ· ὅθεν ἐσυγχύσθη πάλιν, καὶ ἐλυπήθη καθ' ὑπερβολὴν, καὶ τόσον μῖσος κατ' αὐτῆς ἐλάμβανεν ἀπὸ τὰ βασάνιά της, ὅσην ἀγάπην αὐτὴ τὸν ἔδειχνε, σοχαζόμενος τὸ, πόσον ἄτοπον εἶναι νὰ παρακινῶν αἱ γυναῖκες διὰ λόγου χαρτὶ καὶ τροφοδοσίαν τοὺς ἄνδρας τρὸς ἔρωτα.

Ἔπειτα δὲ, τρὸ τοῦ νὰ τὸν κυριεύσῃ ὁ διαλύων ἀπάσας τὰς φροντίδας, λύπας, θλίψεις τε καὶ στενοχωρίας, ὁ γλυκύτατος, λέγω, ὕπνος, ἠθέλησε νὰ ψάλλῃ τὸ ἐπόμενον, κατὰ τὸ νίγελζ.

Τὸ ταξίδι τῆς ζωῆς μου,
Ἡ φορτώνα τῶν κακῶν μου,
Καὶ γαλήνης δὲν τυχίαν
Μήτ' αὐέσεως λιμάνα,
Ἀ'π' ἐδῶ σ' ἐκεῖ πηγαίνω,
Καὶ εἰς δυσυχίας ξέραν,
Παύτοτε μὲ ξιγυρίζει,
Μὲ συχνῶν κινδύνων ζάλας,
Κ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁρμῆσι,
Κὶ ὅλα τἄρμανα ξεχίζει,
Κ' ἔτζι νύκτ' ἀπελπισίας,
Καὶ τυφνὶ ἀποριάς,
Λαχταρῶ παντὲ κυπάζω,
Πλέον ςάσι τῆς φιλίας,
Μὰ κὶ αὐτὰ κρυμμένα μένει,
Τὸν καλὸν καιρὸν νὰ εὔγει,
Πιὸ λοιπὸν νοὸς τιμῶνι,
Κὶ ἀφ' ἧς ὅλα βυθισθῆκαν,
Εἰς τὸ ἴδιον καράβι,
Βέβαια πιὰ καθὼς ἔχει,

ἐξαρχῆς τῆς ἐδικῆς μου,
κυριεύει τῆς φυκτῆς μου
δὲν ἐπέτυχε καμμίαν,
πῦρε σὲ καιρὸν κάνενα.
θλίψεως ςεργαῖς λαχαίνω,
ὄντως πέφτω κάθ' ἡμέραν.
κύματα παθῶν κὶ ἀφρίζει,
καταποδιασαῖς μεγάλας.
κὶ ἄνεμοι ἐχθρῶν φυσοῦσι,
καθ' ἐλπίδος κὶ ἀφανίζει,
φέρει ἐν παύτῳ τελείας.
σκοτεινάδ' ἀναισθησίας.
γλυκωμὰ φῶς δὲν πεκάζω,
ἀποβλέπω κάθε μίας.
κὶ ὡς φαίνεται τροσμένει,
τότε πᾶ δὲν χρησιμεύει.
νὰ βαςᾷ νὰ μὴ ςραβόνῃ;
τ' ἀκριβώτερα χαθῆκαν.
νὰ φοβεῖτ' ἀκόμι βλάβη,
τὸν βυθὸν λιμάνα ἔχει.

Ὅταν

Ὅταν δὲ ἐφαίνη ἡ ῥοδοδάκτυλος ἀυγὴ, ὁποῦ τότε ἄρχισαν νὰ κελαδοῦν τὰ πουλία, τὰ καναρία καὶ τὰ ἀηδόνια γλυκύτατα, ἐσυκώθη καὶ αὐτὸς, καὶ ἄρχισε νὰ συγκελαδήσῃ μὲ αὐτὰ, ὄχι ὅμως χαροποιὰ, ἀλλὰ λυπηρὰ, κατὰ τὸ ἰσφαχάν.

Τὸ δενδρον τῆς ἀγάπης μου, μὲ φύλλα πιστοσύνης,
Ἴσχυον ἐλπίδος μ' ἔδιδαν ἀμέριμνα φροσύνης.
Πλὴν πῶρα ἐμαραίνηκαν, τὰ φύλλα κ' ὑποφέρω.
Ἀπελπισίας λογισμὸν κὶ ἄδικα παραδέρω.
Τῶν ὑποχέσεων κλαδιὰ, τὲ μίσους ἡ ψυχρότης,
Ἐξήρανε παντάπασι, καὶ ἔφθασ' ἡ κρυότης,
Κ' ἐγὼ τὴν ῥίζαν τὲ φυτὲ, ἀδιάκοπον κυπάζω,
Ἀπτὰ σημεῖα τῆς κλαδιῶν, αὖ εἶν' χλορὴ δισάζω
Ἀληθαλὲς ἐνόμιζα τὸ δένδρον τε μὲ λάθος.
Χωρὶς τὰ αὔθη δέχεται τὸ φυλλοβόλον πάθος.
Φαίνεται πιὰ νὰ ἔχασε τὴν ζωτικὴν ἰχνώ τε,
Καὶ δὶ αὐτὸ ἀπέβαλε τῆς φύλλων τὴν σολήν τε.
Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀρόσφερνα ὁμοῦ καὶ θεραπείαν
Δακρύων μου ποτίσματα μὲ κάθε προθυμίαν.
Πλὴν μάτην ἐκοπίασα δὶ ὅ, τι εἶχε φθάσει
Βαθειὰ ἡ ῥίζα μοναχὰ στὴν ὄψιν εἶχε πιάσει.
Καὶ ἔδειχνε σὰ μάτιά μου ὅλο πῶς θὲ ν' αὐξήσῃ,
Μὰ ῥίζαν σαθερότητος δὲν εἶχεν ἀποκτήσει
Μόν' ἀπὸ ζέσιν Ἔρωτος πάλιν νὰ ἀναδώσῃ,
Ἴσως τῆς ὡρῶν ἴσχυον μου ἐλπίδας ξαναδώσει.

Ἔπειτα δὲ στοχαζόμενος τελείαν τὴν σέρνσιν, ὅτι δηλαδὴ πλέον δὲν θέλει ἰδῇ ἐκεῖνο τὸ ἀξιολάτρευτον ὑποκείμενον, καὶ δὲν θέλει ὁμιλήσει πλέον μὲ αὐτὸ, ἄρχισε νὰ θρηνήσῃ κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον, δηλαδὴ κατὰ τὸ Σεγκιὰχ λιτόν.

Ἄλλο ὡσαν τὸν χωρισμόν πάθος δὲν ἐγνωρίθη,
Τόσον πολλὰ φθοροποιὸν καὶ δὲν ἐθεαρίθη.
Δοξάζω ὅλοι καθαρὰ, πῶς ἄλλο νὰ μοὺ εἶναι,
Τῆς τύχης μέγα τὸ δεινὸν καὶ ἔτζι ἐννοῦναι.
Γιατὶ εἶναι ἀδυνατον φαρμ' ἀφ' ἧς δοκιμάσει,
Πάθος αὐτὸ τὸ χωρισμὸ τὸ εἶναι νὰ μὴ χάσῃ,
Ἀφ' ὅλα σῶμα σωπάθειον τὸ εἶδος αὖ χωρίσῃ,
Ἐκ τὸ λοιπὸ ἐσέπεσα τινὰς τί θὰ ἐλπίσει;
Παρὰ φόβου τῆς θλίψεων, φθορὰν καὶ κάθε πόνον,
Καὶ ἄλλα ἄμετρα δεινὰ κ' τέλος πάντων φόνον.
Αἲ! καὶ ἐγὼ ψυχήτζα μου δὲν ἔχω νὰ ἐλπίσω,
Ὅπου σὲ ὑσερήθηκα, ἀλλέως πῶς νὰ ζήσω;
Μὲ θλίψεις πάρεξ καὶ καϊμοὺς κ' εἰς βυθὸν τῆς λύπης.
Ἐν ὅσῳ σὺ τὸ εἶδός μου ἀπὸ κοντά μου λείπεις.
Σεσυὰ τύχη σέκεται νὰ μὲ χαροποιήσῃς,
Καὶ μὲ τὸ εἶδός μου αὐτὸ νὰ μὲ εὐδοποιήσῃς.

Ἀφ' ἧς δὲ ἐτελείωσεν αὐτὸ τὸ ξαγοῦδι, ἐσοχάσθη νὰ τὴν στείλῃ σὲ ῥαβασάκι, καὶ διὰ νὰ τὸ στείλῃ ἐφεῦρεν σὲ μέσον πολλὰ ἐπιτήδειον, καθὼς θέλομεν δ' ἰδοὺς εἰπῇ. Ἔγραψεν οὖν τὸ ἀκόλουθον.

Ἐρασμιωτάτη καὶ ἀξιολάτρευτή μου Κυρία Χοροψιμά!

Τάχα ξεύρεις πῶς ποθαίνω, ἢ θαρρεῖς πῶς σὲ γελῶ;
Μέρα τὴν ἡμέρα φῶς μου νοιώθω ὅτι ἀναλῶ.
Ἢ δικήσου ἡ ἀγάπη μ' ἔκαμε νὰ σερνθῶ,
Κάθε ἡδονὴν τὸ κόσμου, κ' τὸ παῦ νὰ ἀρνηθῶ.
Ὅλα ἐλεψαν σ' ἐμοῦα, δὲν ἐν' πλέον λακυρδιά.
Σκλάβος εἶμαι βασιλίσσης, σὴν ἀθλίαν μου καρδιά.
Τύραννός μου καὶ κυρία εἰς τὸν ἴδιον καιρὸ,
Σὲ γνωρίζω, τὴν ζωήν μου ἀπὸ σοῦα καρτερῶ.

Καὶ

Καὶ θαῤῥῶ χωρὶς ἐσένα πῶς μπορῶ νὰ δὐτυχῶ,
Πέμε το δὐθύς ὦ φῶς μου γιὰ νὰ πάγω νὰ πνιγῶ.
Μ' ὅσαις ἔχω δυσυχίαις, ἂν τὸ καλοσχαθῇς,
Ἔχοντας τὴν εὔνοιάν σου παύτα εἶμαι δὐτυχής.
Καὶ χωρὶς ἐσένα φῶς μου κάθε ἄλλος ἐγλαντζές,
Κ' ἡδοναῖς κ' ἠ δὐτυχίαις εἰς ἐμένανε σκαντζές.
Βέβαια σ' αὐτὸ νὰ εἶσαι παύποτε νὰ σὲ χαρῶ,
Ὅτι ὅλ' αὐτὰ πᾶ εἶπα, ἔτζι φῶς μου τὰ θαῤῥῶ.

Ὁ ἄπιστότατος τῆς δούλος Α.

Ὕστερον τὸ ἐβούλωσε, κὴ ἔκραξε τὸν δοῦλόν του· ὀφ' οὗ δὲ ἦλθεν ὁ δοῦλος τὸν λέγει, ἠξεύρεις κἀμμίαν γυναῖκα Ἀρμέναν χαΐαν πτωχήν; τὸν ἀπεκρίνεται ὁ δοῦλος λέγοντας, μάλιστα τζελεπή. Πήγαινε λοιπὸν κράξετέως νὰ ἔλθῃ ἐδῶ παρεύθύς. ἐπῆγεν ὁ δοῦλος δὐθὺς κὴ τὼ ἔκραξεν, ἥτις ἦλθεν ἀπολυθοῦσα αὐτόν. ἐμβαίνουσα δὲ μέσα λέγει, τί θελίζετε αὐθένταν, ὁπού μὲ ἐκράξετε; τότε τὼ λέγει ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας, Μῆτέρ μου, ἔχω κάτι νὰ σὲ παρακαλέσω, κὴ ἂν μὲ τὸ κάμῃς, θέλεις βέβαια μὲ ὑποχρεώσεις. θέλω νὰ δώσῃς μὲ κρύφιον ζόπον, ὅπου σοχαθῇς, τοῦτο τὸ ραβασάκι τὼ κοκωνίτζαν Χοροψιμαὴ, τὼ θυγατέρα τοῦ τζελεπῆ Στεπανάγα· νομίζω ὅτι τὼ γνωρίζεις, ὅμως σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ καταλάβῃ κανένας. Τὸ καλὸν ἐκεῖνο χαΐδιον τὸν λέγει, ὡς ἐπιτηδειότατον κὴ φρακτικώτατον ὅπου ἦτον εἰς παρόμοια φράγματα, ὡσὰν νὰ εἶχε σπουδάξει εἰς τὴν ἀκαδημίαν τοῦ ἔρωτος τοῦ παύτα ἐφθειρκοντός τε κὴ ἐπινοοῦντος, αὐτὸ εἶναι τζελεπή μου πολλὰ εὔκολον εἰς ἐμένα νὰ τὸ κάμω, ἐπειδὴ

αὐ-

αὐτιὼ τὼ κόρω τὼ γνωρίζω πολλὰ καλὰ, καὶ τὼ μητέραν της καὶ τὸν πατέρα της, καὶ ὅλους τὲς συγγενεῖς της· καὶ μάλιστα εἰς τὼ ἐκκλησίαν κάθε Κυριακὼ, καὶ ἑορτὼ ἐγὼ στέκομαι ὀπίσω ἀπὸ τὼ κόρω, καὶ ἡ μητέρα της παρεμπρὸς, καὶ μεθαύριον τὼ Κυριακὼ δὲ θὺς ὀπᾶ νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία, καὶ νὰ ἀρχίσῃ ὁ κόσμος νὰ βγαίνουν, καὶ νὰ ἀνακατώνωνται, θέλω πῆς τὸ ἐγχειρίσει τόσον κρυφὰ, ὀπᾶ κανένας νὰ μὴ καταλάβῃ. Τοῦτος ὁ τρόπος τῆς ἐγχειρίσεως ἄρεσε καπὶ πολλὰ τὸν τζελεπήμας· ὅθεν εὔγαλε καὶ τὼ ἐφιλοδώρησε πολλὰ γενναίως· τὸ χαΐδιον δὲ μὲ ξόπον πολλὰ πολιτικὸν προσκυνῆσαν καὶ δὲχαιρετῆσαν τὸν τζελεπήμας, ἀνεχώρησε δείχνωντας μίαν μεγάλην προθυμίαν, καὶ ὑποχόμενον ὅλα τὰ δυνατά τε.

Ἀφ' ἧς δὲ ἀνεχώρησε τὸ κάλλιτον ἐκεῖνο καὶ ἐπιπθειότατον γύναιον, ἄρχισεν ὁ τζελεπήςμας νὰ ξαγρθήσῃ τὸ ἀκόλεθον πολλὰ λυπηρά.

Τὸ νὲρι τῆς ψυχῆς με καὶ τὼ παρηγοριά,
Τὸ θάρρος τῆς ζωῆς με, γλυκειά με σωθιά.
Τὸ φῶς τῆς ὀμματιῶν με πῶς νὰ τὸ χερηθῶ,
Ὀπᾶ τὸν νὲν με χαίω, ὅταν τὸ θυμηθῶ.
Τὰ μάτια σαν δὲν βλέπω ἐγὼ πᾶ λαχταρῶ,
Νὰ ζήσω πλιὰ δὲν θέλω, ποτέ με νὰ χαρῶ.
Παρὰ ζωὴ θλιμμένη μὲ τέτοιο χερεμό,
Θάνατος εἶναι κάλλιο μὲ δίχως σκοταγμό.
Τᾶ κόσμε δὲν μ' ἀρέσκουν καμμιά τε ἀμορφιά,
Σαν τὸ πλέμ' δὲν βλέπω δὲν τὄχω σωθιά.
Μὲ σκοταγμὸς καὶ πόνες μὲ φλόγα καὶ καϊμό,
Νὰ κλαίω θέλω παύτα πλιὰ μ' τὸν χωρισμό.
Τρώγω λαλῶ κοιμᾶμαι καὶ ὅπε περπατῶ,
Μὴ ἔχων τὸ πλέμε παύτα ἀγανακτῶ.

Πᾶ-

Πῶσε γλυκειάμ' ἀγάπη; πῶσε δικόμε φῶς;
Πῶς ἔξαφνα ἡ τύχη σ' ἄρπαξεν ἀπ' ὀμπρός!
Πλέον δὲν σὲ ἀκούω νὰ δῶ πῶς κελαδεῖς,
Μαρνήθηκες, πουλί μου, δὲν θέλεις νὰ μὲ δῇς.
Κ' ἂν ἄκουσε ἀκόμι, αὐτὸν τὸν ςεναγμόν,
Ἄχ! ἄδικα ποθαίνω μ' αὐτὸν τὸν ςερεμόν!
Σφάζομ' σὲ παραδίδω τὴν μαύρην μου καρδιὰ
Σ' ἀφίνω πλιὰ ποθαίνω γλυκειά μου σωσιά.

Καὶ ἀφ' ὅ τὸ ἐτελείωσεν, ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὰ καθημερινά του καθήκοντα. τὸ βράδυ δὲ ἀφ' ὅ ἦλθε πάλιν ἄρχισε νὰ καλέσῃ τὸν ποθεινότατον ὕπνον καὶ ἀναπαυτικὸν, κατὰ τὸ εἰωθός του, ξαγρυπνῶντας δηλαδὴ θρηνητικώτατα.

Δὲν ἠμπορῶ ἐξ ὅπαντος αὐτὴν τὴν δυςυχίαν,
Νὰ ὑποφέρω κ' ἔμενα πλέον σὲ ἀπορίαν.
Ὁ' νοῦς μου εἶν' ἀδυνατον νὰ μείνῃ ςὸ κεφάλι,
Ἀπὸ τὴν συμφορὰν αὐτὴν κ' ἡ ζάλλη τὴν μεγάλη.
Μαύρη μοῦ ἔγιν' ἡ καρδιά, παρηγοριὰ δὲν ἔχει,
Σαν ποταμὸς τὸ δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτια μ' ῥέχει.
Ἔλεος ἀπτὴν τύχην μου πλέον δὲν ἀναμένω
Γιατὶ πιὰ ἀπελπίθηκα, μόν' θανάτον προσμένω,
Σιργιανίσια σωναισθοφοῦς μὲ σάζια καὶ σοχπέτια,
Ὅλα αὐτὰ μοῦ φαίνονται μεγάλα ἐζιέτια,
Καὶ μόνον εἶναι εἰς ἐμὲ μικρὴ παρηγοριὰ,
Τὸ ἄχ τὸ ἀκατάπαυσον καὶ ἡ θρηνολογία!
Ἠφράτι ἀναπαύομαι, μαὐτὰ καὶ ἡσυχάζω,
Τὸ ἄχ τὸ βάχ μὲ δάκρυα καὶ τὸ ἀναςενάζω!
Καὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐμὲ, παντοτεινὴ παιδεία
Νὰ μὴ ποθαίνω ἐν ταυτῷ, μόνον μ' ἀργοπορία.
Ὅμως ςοχάζομαι αὐτὸ πῶς ἦν' γιὰ ὄφελός μου,
Γιατὶ γλυτώνω βέβαια ἀπτὰ κακὰ τοῦ κόσμου.
Σὲ τοῦτο μόν' ἀδημονῶ, καὶ τὴν ψυχήν μου χαίνω,
Πῶ ἀζατίζει ὁ καιρὸς ἐν ὅσῳ νὰ ποθαίνω.

Καὶ μισοξαγωδῶντάς το, ἀπεκοιμήθη· τὸ πρωὶ δὲ ὅταν ἡ ἡμέρα διεδίδετο, καὶ ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν, ἐσηκώθη πάλιν διὰ νὰ ἠμπορέσῃ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς τῆ καθηκόντων του, νὰ σοχαθῇ καὶ τὴν δυσυχίαν τε. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ θεωρῇ τὸ πάθος του, ὁποῦ ὅσον ἐπαλαίωνε, τόσον ηὔξανε, κὴ δὲν ἤξερε μὲ τί νὰ τὸ παρομοιάσῃ· ἔβλεπεν, ὅτι ὅλα εἰς τὴν φύσιν ὅσον παλαιώνουν, τόσον φθείρονται, ὁ ἔρως δὲ ἐξεναντίας μονώτατος, ὅσον παλαιώνει, τόσον ἀνακαινίζεται, καὶ ὅσον γηράζει, τόσον περισσότερον νεάζει κὴ αὐξαίνει· οἱ συλλογισμοὶ δὲ κὴ σοχασμοί τε εἶναι οἱ ἀπόλεθοι.

Τί μεγάλη ἀποξία,
Κάθε πρᾶγμα ἀφανίζει,
Σβυώνει ὅλα κὴ μαραίνει,
Καὶ κἀνενὰ δὲν γλυπώνει,
Τὴν νεότητα δαμάζει,
Τ' αὐθη τὰ κατασκορπίζει,
Τὰς μπαχτζέδες κὴ τὰ δάση,
Διὰ νὰ μὴ τὰς ὀρεχθῆναι,
Τῶτ' εἶν' μεγάλο θαῦμα,
Ὁ' ἀφανισμὸς συμβαίνει,
Μὰ ὁ Ἔρωτας δὲν ἔχει,
Γιατ' αὐτὸς ὅσον παλιώνει,
Εἰς τὰς χρόνας σερεώνει,
Δείχνει τὴν θερμότητά τε,
Στὴν ἀρχὴν ἀδυναμίαν,
Μὰ σαν τύχῃ κὴ αὐξαίνει,

ὅτι ἡ πολυκαιρία,
πλέον κὴ ἀδυνατίζει.
κὴ εἰς τὸ ἐδὲν τὰ φέρνει.
σαν περάσουνε οἱ χρόνοι.
τὰ λελάδια τὰ τινάζει,
χόρτα φράσινα χλωμίζει,
φέρνει σὲ μιὰ πέτρα ςάτι,
ὅσοι κἰ αν τὰς σοχαθῆναι.
ὁπᾶ εἰς σὲ κάθε πρᾶγμα,
ὁ καιρὸς ὅσον πηγαίνει.
χρόνον νὰ τὸν καταφέχῃ,
τόσον πλέον ξανανοιώνει.
μάλιςα κὴ δυναμώνει,
παρὰ ςὴν νεότητά τε.
ἔχει κἰ ὅλο δυναμίαν
πιὰ ἐλάττωσιν δὲν καίνει.

Καὶ τοῦτο τελειώσας, ἀνεχώρησε διὰ τὰς ὑποθέσεις τε, καὶ ἄυτη ἦτον ἡ ὑστερινὴ ἡμέρα τῆ ὑποθέσεών τε, ἐπειδὴ δύθυς ὁπᾶ ἦλθε τὸ

βρά-

βράδυ τόσον τὸν ἐκυρίευσεν ἡ λύπη, ὁπὸ δὲν ἠμποροῦσε πλέον νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κραββάτι, καθὼς ἀπὸ τὰ διὰ στίχων λόγια του δηλοποιοῦται.

Ἡ κάθε λύπη δέχεται κάποιαν παρηγορίαν;
Ἢ κ' ἔχνᾶται παντελῶς μὲ τὴν πολυκαιρίαν.
Φθαίνει μία ἀπόφασις, καὶ σὰν ὄχι ἄλλο,
Νὰ παύσῃ κάθε λυπηρόν, ὅσο κι' αὖ ἦν' μεγάλο.
Μὰ ὁ καϊμός τὸ χωρισμὸ ὅλα τὰ ὑπερβαίνει;
Εἶναι μιὰ λύπη πὸ ποτὲ ἀπὸ τὸν νοῦν δὲν βγαίνει.
Γιὰ τ' ὅσον ἡ ἀνθύμησις, δὲν μ' ἀφήσκεται πῶς λείπει,
Τρομάρα πάντ' ἀκόλουθᾶ, μεγάλο καρδιοκτύπι.
Ὁ ζωντανός ὁ χωρισμός, κάθε στιγμὴ σκοπώνει,
Φονεύει κάθ' ἡμέρινα, πλιὼ δὲν ἐλευθερώνει.
Φθείρει καὶ βώγει τὴν καρδιάν, μ' ἄκραν μελαγχολία,
Καὶ αὖ γελάτῃ καὶ ποτέ, εἶν' ξέκαρδα κ' κρύα.
Καὶ μόνον μιὰ παρηγοριά, ποὰ βάσανά μου ἔχω,
Ἐλπίδα ἀνταμώσεως, καὶ ὅλο ἀπαντέχω.
Γιατὶ αὖ ἔλειπε κι' αὐτὴ, πῶς δὲν ἠμποροῦσε,
Νὰ τὸ βαστάξῃ νοῦς ποτέ; μὰ βέβαια πεπᾶσε.

Ὅλην δὲ τὴν νύκτα ἐθρηνολογοῦσε, τόσον ἐλεεινὰ, ὁπὸ αὖ κάνεὰς ἤθελεν ἀκούσῃ τὰς ἑπομένας θρήνους, ἔφερε βέβαια νὰ τὸν λυπηθῇ.

Σὲ χαίνω κ' αὖ κλαίγω, μόνον αὐτὸ σὲ λέγω
Πῶς ἡ ψυχή μ' ἀγαίνει, στιγμὴ δὲν ἀπομένει.
Πηγαίνεις κι' ἀπομένω, ὡς τόσον ἀποθαίνω,
Πλιὼ δὲν παραπονοῦμαι, μήτε τὸ συλλογοῦμαι.
Γιατὶ τέτοια φιλία, ἔδειξες ὁπὸ μία,
Ἐζάθη κι' ὄχι ἄλλη, ὡσὰν αὐτὴ μεγάλη.
Θὰ πῆς ἔχε ὑγείαν, κι' αὐτὸ θαύγα μὲ βίαν,
Βέβαια ἡ ψυχή μου μὲ τὴν ἀπέχεσί μου.
Σὰν κάτζαρο νὰ μένῃ, δὲν θὰ τὸ ὑπομείνῃ,

Ο' νὲς μὲ θὰ πεπάξει, καὶ ποιὸς νὰ τὸν βασάξῃ.
Μὲ τὅπο ὅμως ἴσως, αὖ δοὺ ξαπῇ εἰς μῖσος,
Η' ἄκραμας φιλία, καὶ νᾶναι ὅλη μία,
Μπορέσω νὰ βασάσω, ὁπὲ νὰ μὴ σὲ χάσω,
Καὶ νὰ αὐτιμωθῶμεν, καθὼς ἐπιθυμῶμεν.
Καὶ καθαρὰ φιλίαν, χωρὶς ἀμφιβολίαν,
Σ' ἐμένα νὰ ἠξεύρῃς, πῶς πάντα θέλεις εὕρῃς.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἄρχισε πάλιν νὰ ψάλῃ σιγανὰ τὸ ἀκόλουθον, διὰ νὰ ἠμπορέσῃ διὰ μέσου αὐτοῦ νὰ ἀποκοιμηθῇ, ἐπειδὴ ἡ λύπη του ἡ ὑπερβολικὴ καὶ αὐτὸν τὸν ὕπνον τοῦ ἀφαιροῦσε.

Πάντοτε μαζῆ μὲ μάχη, ἔφθασεν ἡ τύχη νἄχῃ,
Καὶ χωρὶς νὰ ἀδικῆται, ἕως τώρα μ' ἐκδικεῖται.
Ὅσα ἔτυχε νὰ ξεύρῃ, καὶ ὅσα μπόρεσε νὰ εὕρῃ,
Ὅλα πλέον εἰς ἐμένα, τἄδειξεν ὅλα ὁμοῦ.
Ἔξαφνα ὅμως κυτάζω, τραῦμα πὲ πολλὰ θαυμάζω
Βλέπ' αὐακωχὴ πολέμου, πὲ δοὺ ἤλπιζα ποτέ μου.
Ἔπαυσεν ἀπαῖς πολλαῖς της, παῖς φρικταῖς παῖς τροβολαῖς της
Κάποιαν ἄνεσιν μὲ δίνει, καὶ εἰς τὴν εἰρήνη κλίνει.
Βέβαιος καλὰ σημεῖα, τὸ νὰ κηρυχθῇ φιλία,
Μὰ τί τύχη νὰ ἀφήσῃ, ἐχθρὰς παλαιαῖς καὶ μίσῃ
Αχ! ἡ δοκιμὴ ἡ τότη, κάμνει πίστιν νὰ μὴ δώσῃ,
Διὰ τινὰς σαῖς ἐδικαῖς της, φιλικαῖς μεταβολαῖς της.
Καὶ φοβοῦμαι ἡ εἰρήνη, τέλος πάντων μήπως γίνῃ,
Νέων συμφορῶν αἰτία, κἔλθουν ὅλα ἐναντία.
Πρᾶγμα ἄσπον νὰ τύχῃ, δοὺ εἶν' ἄλλο σαὺ τὴν τύχη,
Καὶ ἀγάπη πῶς νὰ γοήῃ, ποιὸς ἐγγυητὴς ἐμβαίνει;

Τὸ πρωὶ δὲ τόσον τὸν ἀδυνάτισεν ἡ λύπη αὐτη, ὁπὲ ὅλος χεδὸν ἐνερώθη καταπεί μενος εἰς τὸ κρεββάτι τε, καὶ τὅτο φαίνεται φανερὰ ἀπὸ τὸ ἑπόμενον θρηνητικὸν τραγοῦδι, ὁποῦ ἔψα-

ἔψαλεν δ' ὕπνος ὅπως τὸν αὐγὸν ἐξύπνησε, διὰ σπαψυχὼ τε μικράν.

Τύχη ἀφ' ἧς ἐγνώρισες, καλὰ καὶ ἐσοχάθης,
Τὸ πῶς δὲν εἶμαι γιὰ ζωὴ, πότε πιὰ μὲ ἐγνοιάθης.
Καὶ γύρισες τὸν σφαῖρα σε, καθὼς ἐλαχταρᾶσα,
Κ' ἔδωκες πλέον εἰς ἐμὲ ἐκεῖνο πᾶ ποθᾶσα.
Τώρα δὲν μὲ χρειάζεται, λείψε ἀπὸ ἐμένα,
Γιατὶ πλέον τὰ μέλη μας, εἶναι νοικεφωμένα.
Αὐτὸ ἐσὺ τὸ ἔκαμες, κὶ ἐσὺ τὸ διεκρίθης,
Κὶ ἔδειξες τὸ κερίμι σε, ὄχι πῶς μὲ λυπήθης.
Μόνον γιατ' οἴδες πῶς ἐγὼ, δὲν εἶμαι γιὰ νὰ ζήσω,
Κ' εἶπες κἂν πώρα ἂς φανῶ, πῶς θὰ τὸν ἐλεήσω.
Ἀλλ' ὁ σκοπός σε εἶν' αὐτὸς, διὰ νὰ τυραννᾶμαι,
Καὶ μετὰ θανάτου πικρὰ, ὁπόταν σ' ἐνθυμᾶμαι,
Ὅπου δὲν ἀξιώθηκα, μιὰ τέτοια δὶ τυχία,
Νὰ τὸν χαρῶ, μόν' ἔξαφνα, τὸν ἔχασα ἐν βίᾳ.
Γιὰ πᾶτο κ' ἐγὼ βέβαια, θυμάμαι νταβατζήσε,
Καὶ σὲ προσμένω νὰ ἐλθῇς γιὰ νὰ κερδῶ μαζῆσε.

Πρὸς τὸ γεῦμα ἔφθασε δὲ καὶ τὸ καλὸν χαΐδιον ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν γεμάτον ἀπὸ χαρὰν, καὶ ἐμβαίνουσα μέσα φωσκωεῖ τὸν τζελεπῆ λέγουσα· αὐθεντία, ἰδὲ ὅπου γυρίζω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἀφ' οὗ ἐτελείωσα τὸν σκοπόν μου. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ τζελεπῆς, τὸ ἔδωκες τὸ ῥαβάσι μου; αὐτὸ δὲ τὸν εἶπε, μάλιστα· καὶ αὐτὴ, ποῦ νὰ σᾶς ζήσῃ, νὰ τὸν χαρῆτε, τὸ ἔλαβε πάραυθα, ὡσὰν νὰ ἤξερε. Τότε τὸν λέγει πάλιν ὁ τζελεπῆς, δὲν σὲ εἶπε τίποτες; καὶ αὐ ἤθελε νὰ μὲ εἰπῇ, ἀπερρίθη ἡ χαΐα, δὲν ἠμποροῦσεν· ὅμως, αὐ ὀρίζετε νὰ τὸν μιλήσω τίποτες, προσάξετέμε το, καὶ ἐγὼ ἴσως ὑπάγω ἄρριον μετὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ σπῆτί της, καὶ θέ-

λω

λω τὴν εἰπῆ. Ἄλλο τίποτες, τὴν λέγει ὁ τζελεπὴς, νὰ μιλῶ τὴν εἰπῆς, παρὰ ὅ,τι βλέπεις πῶς κείτομαι, ἀφανίθηκα, ἠθσύνσα, ἠτόνισα, αἱ δυνάμεις μυ ἐχάθηκαν, καὶ αἱ ψυχικαὶ καὶ αἱ σωματικαὶ, καὶ αὖ δὲν μῦ στείλῃ ἰαξείαν, πρέπει βέβαια ὀγλίγωρα, ὀγλίγωρα νὰ μείνῃ παύτῃ νεκρὸν αὐτὸ τὸ κορμὶ, ὁπῦ θεωρεῖς· δός τλω ἀκόμι καὶ αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι. Τὸ χαΐδιον πὰ ὑπεχέθη ὅλα, καὶ ἔτζη λαβῦσα τὸ ῥαβασάκι βυλωμυόν, ἀνεχώρησε· τὸ ῥαβάσι δὲ ἐκεῖνο, ἦτον τὸ ἀκόλυθον, καθὼς ὁρᾶται.

Ψυχή μου! ζωή μου! φῶς μου!
Κυρία Χοροψιμά!

Εἶναι καὶ ἄλλαις συμφοραῖς, καὶ ἄλλαις δυσυχίαις,
Εἶναι διάφοροι κλαυθμοί, διάφοραις παιδείαις,
Εἶναι ἀνασπάγματα, θρῦοι δεινοὶ καὶ πάθη,
Ὁπῦ πραάττων καὶ κοντῦν καὶ τῆς ψυχῆς τὰ βάθη.
Εἶν' ἄλλα μύρια κακὰ τὸν ἄνθρωπον πῦ φθείρυν,
Καὶ ἔχυν τόσλω δυνάμιν ςὸν πάφον νὰ τὸν σύρυν.
Ὅμως ἀφ' ἓ θανατωθῇ ὅλα τὰ τελειώνει,
Ἔχει τὸ ἰφτιχάρι τε, γιατὶ τότε γλυτώνει.
Κὶ αὖ θέλῃ κῆ παρηγοριά, ἔχει τὰ δάκρυά τε,
Καὶ ἐγλυντζὲ κὶ ἀνάπαυσιν τ' ἀνασπάγματά τε.
Ἀμὴ αὐτὴ ἡ συμφορὰ καὶ ἄκρα δυσυχία,
Πῦ ὑπερβαίνει κάθε μιά, χωρὶς ἀντιλογία.
Ἤγυν αὐτὸν τὸν χωρισμόν, ἐγὼ τὸν ὀνομάζω,
Θανάτον ὄντως ζωντανόν, καὶ ὅλος δὲν διςάζω
Εἰς μίαν τέτοιαν συμφοραὶ, κῆ δάκρυα δὲν βγαίνυν,
Μόν' ςάζυν ἐσωτερικὰ, καὶ ςὴ καρδιὰ πηγαίνυν.
Κὶ ὅταν ςὸ κανῆχον τῆς ψυχῆς θανατηφόρως ςάζυν,
Βιάζυν ςῆθος καὶ καρδιὰν, τὸ ἆχ, ἆχ! νὰ φωνάζυν.

Κ' ἐδῶ ὁπᾶ εὔγῃ τὸ ἄχ, μὲ τόσω δωασείαν,
Μὲ πάνας ἐσωτερικὰς, μὲ μίαν τόσω βίαν,
Εἰς μία μέρα σκοτεινὴ, τὸν ἄνθρωπον ἀφίνει,
Καὶ ἔμπλεον παντοδαπῶν δεινῶν τὸν καταγλώσσει.
Ω' χωρισμὲ οἱ ξόποι σας, τ' ἀποτελέσματά σας,
Εἶν' ὅλα, φεῦ φαρμακερὰ, κὴ πικὰ εἶν' τὰ καλά σας;
Ω' χωρισμὲ πᾶ μέλλομες, διὰ νὰ τροτιμήσω,
Τὸν θάνατον χίλιαις φοραῖς, παρὰ ὁπᾶ νὰ ζήσω.
Ω' χωρισμὲ πᾶ ςέρησες, κι αὐτὰ τὰ δάκρυά μας,
Ὁπᾶ μὲ ἐλπησίμβλαν, κἂν εἰς τὴν συμφορά μας.
Ω' χωρισμὲ πικρότατε, σὺ συμφορὰ μεγάλη,
Ὦ δυσυχοανίατε, κὴ παραχὴ κὴ ζάλη!
Ω' Θανατε, τί ἔγινες; πᾶ εἶσαι; τί τροσμένεις;
Σ' ἐμένα ἔλα γλίγωρα κὶ εἰς ἄλλον μὴ πηγαίνῃς.

Ὁ πιςότατός της δοῦλος Α.

Ἀφ' ὃ δὲ ἀνεχώρησεν ἐκεῖνο τὸ δεινὸν χαΐδιον εἰς τὰς κολακείας κὴ ὑποχέσεις, ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας νὰ ἀναλάβῃ ὀλίγον καὶ νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπόλυθον, πολλὰ σιγανὰ διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ὁπᾶ ἡ λύπη τὸν εἶχε τροξενήσῃ.

Ζῶ μὰ δὲν καταλαμβάνω, αὖ ςὸν κόσμον εἶμ' ἀπαίω,
Μήτε ὅτι ζῶ νομίζω, εἰς τὸ φῶς κὶ αὖ ξιγυρίζω,
Βλέπω ὅτι δὲν μ' ὠφαίνει, ἡ καρδιὰ κὴ τί θὰ γνήσῃ.
Πρέπει ὀφθαλμὸς νὰ κλείσω, τὰ δεινὰ ν' αὐαχετίσω.
Ὅτι ὄρεξιν δὲν ἔχω, σ' ὅσα βλέπω νὰ τροσέχω.
Καὶ τὰ ὦπα νὰ ςαμπώσω, τόπον τῆς κακῶν νὰ δώσω.
Ὅτι ἄλλα συλλογᾶμαι, κὴ τί μ' εἶπαν, δὲν θυμᾶμαι
Κὶ αὖ ἡ γλῶσά μας θελήσῃ, τίποτες νὰ ὁμιλήσῃ,
Δὲν εἶναι ὁ νοῦς κοντά μας, χάνονται τὰ λόγιά μας.
Αἴσθησες ποσῶς δὲν ἔχω, ἀπ' τὰς ζώνπας δὲν μετέχω
Ζωῆς ξόποι κὴ σημεῖα, ὅλα ἔλειψαν μ' βία.
Γιατὶ ἔφθασα νὰ δώσω, κὶ ὅλα νὰ τ' ἀφιερώσω.

Εἰς

Εἰς τὸ μέρος π' ἀγαπᾶσα; καὶ μ' ἐκεῖνο παύτα ζᾶσα.
Ὅμως μὲ τὼ ςέρησί τε, παῦ κὶ αὐτὰ ὅλα μαζῆ τε,
Κ' ἐν τῷ ἅμα ὅλα φθαύω, ὅσα κὶ αὖ ἐπῶ νὰ χαύω.
Ἄχ πικρὲ κατραμένε, χωρισμὲ φαρμακωμένε!
Χωρισμὸν δὼ σ' ὀνομάζω ἀλλὰ θαύατον σὲ κράζω.
Ὅτι μόνος σα ἐςάθης, ὁ ἀφανισμός μα αὖθις
Καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς μα, βέβαια κὴ τῆς πνοῆς μα.
Προξενήθη ἀπὸ σαύα, ὅθεν ζῶ ἀποθαμένα,
Κὶ αὖ δὼ βεῖσκωμαι ςὸν ᾅδη; ὅμως ζῶ διὰ σημάδι.

Ἐσοχάζετο δὲ ὕστερον τὸ τρεπτὸν τῆς τύχης, τὸ μεταβλητὸν τοῦ Ἔρωτος, καὶ τὰ παρόμοια, καὶ ἔβλεπεν ὅτι πόσον ἀδυύατον εἶναι πλέον νὰ ζήσῃ ἡσύχως καὶ ὑγειῶς, αὖ τὸ φωτός του ὑστερηθῇ! εἶναι ἀδυύατον νὰ ἀναλάβῃ, αὖ ἀπὸ τὰ μάτιά τα χωρισθῇ, καὶ τοῦτο δῆλον γίνεται ἀπὸ τὰ διὰ ςίχων αὐτᾶ λόγια, τᾶτ' ἔςι τὰ ἑπόμενα.

Βλέπω τὸ ἀκαπάςατον τᾶ κόσμα καὶ λυπᾶμαι,
Γιατὶ ςὼ ματαιότητα, αὐτὼ ὅλως νὰ κοιλιᾶμαι;
Ἀφ' ἃ ναὶ, ὀφθαλμοφανῶς, μυρία κακὰ βλέπω,
Γιατὶ τὸν νᾶν μα εἰς αὐτὰ, παντοτεινὰ νὰ ᾖπω;
Καὶ δὼ ςοχάζομαι καλὰ, πᾶ θὲ νὰ καταντήσω,
Εἰς ὅλον τὸ ὑςερινόν, κ' ἔτζι νὰ βαζγεςίσω.
Ἀμὴ ποιὸς ἦν' νὰ ςοχαθῶ, καταλεπτῶς ὡς πρέπει;
Ἀφ' ἃ ὁ νᾶς ἐθόλωσε, κὶ ὁ ὀφθαλμὸς δὼ βλέπει;
Πολλάκις ἀπεφάσισα, τὼ ἀποχὼ νὰ χαύω,
Νὰ λείψω πλέον ἀπ' αὐτὸν, τὸν μάταιον τὸν πλαύο.
Ὅμως ἡ ἀγνωσία μα, καὶ ἡ ἀςοχασία
Τὸν νᾶν μα ἀπετύφλωσαν, ὁμᾶ καὶ τὼ καρδία.
Καὶ ἔτζι δὼ ςοχάζομαι, τί ἦν' αὐτὸ πᾶ χαύω,
Πᾶ τὸν καιρόν μα τὸν χρυσὸν, ἀὼφελῶς τὸν χαύω.
Καὶ πότ' εἰς τᾶτον τὸν καιρὸν, καὶ πότε εἰς τὸν ἄλλο,
Λέγω πᾶ νὰ παραυηθῶ, ναὶ, ναὶ, κὴ χωρεὶς ἄλλο.

Καὶ

Καὶ μὲ αὐτὲς τὲς ςοχασμὲς, κὶ ὁ θάνατος φοφθάνει,
Καὶ ἔτζι πιὰ ἀνέλπιςα, ἀπτιὼ ζωὴ μὲ βγάνει.

Τῇ ἐπαύριον δὲ, δηλαδὴ κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ γεῦμα, ἐπειδὴ εἰς τὰ κοινά τε καθήκοντα δὲν ἐπῆγεν, κὴ ἔξω δὲν διῆκε νὰ τὸν ἰδῶν οἱ φίλοι, ἔδωκε τὸ φᾶγμα κάποιον κρότον, ὅθεν ἔλαβον εὐλογοφανῆ αἰτίαν νὰ ξέξουν εὐθὺς νὰ ἰδῶν. ἦλθον λοιπὸν τόσοι, κὴ τὸν ἐρώτησαν διὰ τὴν ὑγείαν τε. αὐτὸς δὲ εἰς ἄλλον μὲν, εἶπε τοῦτο, εἰς ἄλλον δὲ, ἄλλο· καὶ καθὼς τὸν ἐρωτοῦσαν, ἔτζι τῶς ἀπεκρίνατο· μεταξὺ δὲ τούτων τὸ ἔμαθε καὶ ὁ φρέσβυς· διὰ τοῦτο ἔστειλεν εὐθὺς τὸν ἰατρόν τε. ἦλθε λοιπὸν ὁ ἰατρὸς, τὸν ἐρωτᾷ, τὸν ἐξετάζει, τοῦ πιάνει τὸν σφιγμόν· ὁ δ' ἀσθενῶν τζελεπῆς τὸν ἀποκρίνεται, κὴ ἐγὼ μόνος δὲν ἠξεύρω. μὲ φαίνεται ὅτι ἐκρύωσα, μὲ τὸ νὰ αἰσθάνωμαι πυρετόν. τὸν ἐδιόρισεν οὖν ὁ ἰατρὸς νὰ πάρῃ κάτι ἰαξικὰ, κὴ ἔτζι ἀνεχώρησεν.

Ὁ τζελεπής μας δὲ, ἔμεινε μόνος συλλογιζόμενος τὸ ἄτοπον, ὁπὲ ἐσυνέβη, τὰς ἐρωτήσεις, τὰ ἰαξικὰ ὁπὲ τὸν ἐδιορίθηκαν, κὴ ἐχαμογελοῦσε λέγωντας, ὦ τί εὔμορφον φᾶγμα! θέλει μὲ ἰαξικὰ νὰ θεραπεύσει τὸν Ἔρωτα! τὸν Ἔρωτα ἄχ! τὸ ἰαξικόν τε ἀγνοεῖ! ἄχ! δὲν ἠξεύρουν ὅτι ἐκείνη ὁπὲ εἶναι αἰτία τῆς νόσου μου, αὐτὴ ἡ ἰδία εἶναι καὶ τὸ ἰατρικόν αὐτῆς. καὶ ταῦτα λέγωντας ἄρχισε νὰ ξαγῳδᾷ, μὲ τὸ νὰ εἶναι εἰς παρομοίας περιςάσεις τὸ τραγοῴδι, μέσον ἡσυχαςικώτατον.

Εἰς τ' θέαξον τ̃ κόσμ, μὲ τ' μέξα τ̃ νοός μ
σαν τ̀ν χωρισμόν πληγώ,
Δν' δίρίσκω νὰ ἐξάθη, μεταξύ σὰ τόσα πάθη,
ὁπ̃ βρίσκονται σὲ γ̃.
Γ'αξὸς δν' χρησιμδύει, ἰαξικόν δν' θεραπδύει,
ἀλλὰ μήτε ὠφελ̃.
Ὅθαν εἶναι ἀναγκαῖον, σ̃ας π̃ χωρίσει πλέον,
παντα νὰ μελαγχολ̃.
Ὅλοι ἄχρηστοι οἱ φίλοι, εἰς τ̃ χωρισμ̃ τ̃ ὕλη,
κ̀ αὐτοὶ οἱ συγγεν̃ς.
Α'πορ̃ν τ̃ ἀρρωσιάν μ, δν' γνωρίζν τ̃ φωτιάν μ
μὰ ρώτ̃ν γιατί πονε̃ς;
Μικρὰ τ' ὀνομαζν, ὑποχόνρια τ' κράζν,
χωρισμὸν δν' ἐννοε̃ν,
Βλέπν μιὰν φθορὰν αὐθρώπ, ἀπ' ἀχ ἀδιακόπ
τ' ὄνομά π ἀγνοε̃ν.
Α'ν τ̀ς π̃ πῶς ἔχν λάθος, κ̀ αὐτὸ δν' ἐν' τ' πάθος
κ̀ γελι̃νται φανερά,
Παραλαλητὰ τ' λέγν, μὲ λυπ̃νται κ̀ μὲ κλαίγν,
σὲ μεγάλ συμφορά.
Ταλαν́ζν τ̃ ζωή μ, κὶ ὅλ τ̃ καπίσασίν μ,
λὰ, ὁ μαῦρος θὰ χαθ̃.
Νιὸς ἀκόμι σὸν καιρόν π, ἦν πιὸ καλλίτερόν π,
νὰ μ̃ ἐχε γεννηθ̃.
Π̃ πονῶ δν' τ' γνωρίζν, ἰαρὸς μοὶ σ̃αθροίζν
διορίζν ἰαρικά.
Μὰ ματαίως κοπιάζν, κ̀ τ̃ φύσιν ἐκβιάζν, μ' ὅλα
τ̃τα τὰ κακά.

Ἀφ' οὗ δὲ ἔως τὸ βράδι σχεδὸν ἐπρόσμενε πλαγιασμούς εἰς τὸ κλίνιν τὸ χαϊδιον ἐκεῖνο, βλέποντας ὅτι δὲν ἔρχεται πλέον ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ ὤντας βαρεμένος καὶ ἀποσταμένος ἀπὸ τὰς στοχασμούς, ἠθέλησε νὰ προσκαλέσῃ τὸν ὕπνον, μὲ τὸ ἀκόλουθον τραγῶδι, ἀλλὰ πολλὰ σιγανά.

Εἰς

Εἰς ὅ,τι κἰ αὖ ζερήθηκα, ζὸν τόπον ἔβαι ἄλλο,
Σ' αὐτὸ πᾶ πώρα δ' ἔχασα, δὲν ἔχω τί νὰ βάλω.
Ἔχασα τ' ὅ,τι δὲν μπορῶ ποτέμε ν' ἀποκτήσω,
Καὶ πέτεμε εἰς τὸ ἔξης, πῶς ἠμπορῶ νὰ ζήσω;
Ὁ Ἥλιός με ἔλειψε, δὲν αὐατέλλει πλέον,
Τὸ νὰ ποθαίνω τ' ὤνοιωσα, πῶς εἶναι ἀναγκαῖον.
Κἰ αὐτὴ πᾶ ζῶ δὲν εἶν' ζωή, εἶν' θάνατος τεπαῖλι,
Κ' αὖ ὁμιλῶ ὄχ' ἡ καρδιά, μόνον λαλᾶν τὰ χείλη.

Καὶ παύωντας ὀλίγον, πάλιν ἄρχισε κατὰ τὸν ἑπόμενον ζόπον.

Ὁ χωρισμὸς κ' ἡ ζέρησις, ζὰ ζῶα καὶ θηρία,
Καὶ ς' ἔμψυχα καὶ ἄψυχα, αὖ τροξενεῖ παιδεία.
Πᾶ ἔμεινον ὁ αὖθρωπος, αὖ ἀπ' τὸ φᾶς χωρίσῃ,
Γιὰ νὰ βασάξῃ κ' νὰ ζῇ, χωρὶς νὰ ξεψυχήσῃ;
Καθ' ὥρας ἂς τὸ ζοχαθῇ, καὶ ἂς καταδικάσῃ
Ἐμέ, αὖ σφάλω εἰς αὐτὸ, πλιὼ ὄχι καθὼς φθάσα.
Καὶ μάλιζα αὖ δέρεθῇ τινας κυριδυμένος,
Ἀπὸ αὐτὸν, καθὼς ἐγὼ, καὶ ἐξολοθρδυμένος.

Καὶ τοῦτο τελειώσας, τὸν ἐκυρίδισεν ὁ ὕπνος, καὶ ἔτζι οἱ στοχασμοί τε ἐχάθηκαν· τὸ τρωϊ δὲ ἐσηκώθη, καὶ πάλιν, κατὰ τὸ συνηθισμένον τε, ἄρχισε νὰ ζοχάζεται τὰ παλαιὰ καὶ τὰ χθεσινά· τὸν ἐπεριχύκλωσαν οἱ λογισμοὶ ἐκεῖνοι οἱ λυπηροὶ, τὸν ἔθλιβον ἀπὸ κάθε μέρος, ἡσυχίαν δὲν τὸν ἔδιδον, ἀδυναμίαν τῆ ἐτροξενῆσαν, σύγχυσιν, παραχλὼ, κ' πάθε λαίλαπα εἰς τλὼ καρδίαν του ἤγειρον· ἔπειτα δὲ τὸν ἦλθε λογισμὸς καὶ διὰ τὸ χαΐδιον ἐκεῖνο, ὁπού ἔστειλεν ἐχθές· ὅθεν ἠθέλησε νὰ τροετοιμάσῃ τὸ παρὸν ραβασάκι τρὸς τλὼ Χοροφιμαὴ, διὰ στίχων δεκαμέξων, καθὼς καὶ ἄλλο τε ἔκαμε.

Ψυ-

Ψυχή μου καὶ μόνη παρηγοριά μου καὶ κυρία!
Χορωδιμά! προσκυνῶσε.

Ἐ'γὼ πῶς εἶμαι δοῦλος δικός σου,
Θαρρῶ πῶς πλέον νὰ τὸ καταλάβῃς.
Καὶ δὲν ἐλπίζω ποτὲ νὰ εὕρῃς,
Ἄλλον κανένα τόσον πιστόν.
Ὅπου γιὰ σένα καὶ τὴν ζωή του,
Νὰ θυσιάζῃ καὶ τὴν ψυχή του.
Καὶ νὰ λαβαίνῃ τὸ πρόσωπόν σου,
Μὲ τέτοιον χόπον ξεχωριστόν.
Ἄχ! σὲ ὀμνύω πῶς ποτὲ γνώμην,
Νὰ μὴν ἀλλάξω ἐν ὅσῳ ζήσω,
Μήτε ποτέμου ναί, νὰ γυρίσω,
Ἄλλο καρδίαν νὰ κοκαθῶ.
Κὶ ὁ θάνατος μου ἂς μὲ παιδεύσῃ,
Μὲ κεφαλιόν του ἂς μὲ φονεύσῃ.
Ἂν καὶ ἠμπόρεσ' ἀφ' ἑαυτὸν νὰ φανταθῶ.
Ἐξεναντίας θέλω προσθήσω,
Ὅτι δὲν πρέπει κἂν νὰ τολμήσω,
Τὴν ὀπλαγχνίαν σου νὰ ἐλπίσω,
Καὶ νοιώθω φῶς μου πῶς ἀναλῶ.
Ἄχ! δὲν κοιμᾶμαι μόν' συλλογᾶμαι,
Παντοτε κλαίω κὶ ὅλο λυπᾶμαι.
Μισῶ εἰς ἄκρον τὸ νὰ γλεντίζω,
Ξέχασα πλέον καὶ νὰ γελῶ.

Ὅλος Σὸς Α.

Ὅσον ἦν φρόνιμος, καὶ ὅσον στοχαστικὸς ἄνθρωπος ἦτον ὁ τζελεπῆ Ἀνδρέας, τόσον ἄφρονα καὶ ἀνόητον τὸν ἔδειξε τοῦτο τὸ περιστατικόν. Ἀλήθεια μὲν εἶναι ὅτι ὁ Ἔρως ἔχει μεγάλην δυνάμιν, ὑποδουλώνει καὶ ὑπεραρχειοῖ

κά-

κάθε ἄνθρωπον ἁπλῶς, ὄχι ὅμως καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀνταποκρίσεως δὲν ἐπιτυχαίνει· ἐπειδὴ τοῦτο τὸ νὰ ἀγαπᾷ τινὰς, καὶ νὰ μὴν ἀνταγαπᾶται, εἶναι μία τρέλλα ἐναργεστάτη. αὐτὸς ἔβλεπε πρῶτον πῶς δὲν ἀνταγαπᾶται, καὶ ἀνταπόκρισιν δὲν λαμβαίνει· ἤξιζε πρὸς τούτοις, ὅτι καὶ ἂν ἀνταγαπᾶτο δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀπολαύσῃ ἐκείνην τὴν ὡραιότητα, διὰ τὸ δεισιδαίμον τῆς παρθένας καὶ τῆς μητρός της· ὅθεν ἂν ἦτον φρόνιμος ἔπρεπεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ μὴν ἀφεθῇ νὰ κυριευθῇ ἀπὸ τὸν Ἔρωτα. Πᾶς οὖν ἐραστὴς εἶναι ἄφρων καὶ ἀνόητος καὶ ἀδυνάτων ἐρᾷ, ἴσως τὰ ἀκόλουθα ὑστερῆται, δηλαδὴ πρῶτον μὲν, ἂν στερῆται χρημάτων, διὰ ὧν ἤθελε δυνηθῇ νὰ κυβερνήσῃ ἑαυτὸν καὶ τὴν σύζυγόν του, ἢ ἂν αὐτὸ δὲν εἶναι, κἂν τέχνην τινά· δεύτερον δὲ, ἂν ἐρᾷ, καὶ δὲν ἀντερᾶται· καὶ τρίτον δὲ, ἂν τὸ ἐρωμένον ὑποκείμενον τὸ μέρος, ἢ καὶ αὐτὸς τὸ ἐρῶντος, δηλαδὴ οἱ γονεῖς εἶναι εἰς αὐτὸ σύμφωνοι, καὶ ἂν εἶναι κατ' ἀξίαν. Ὅποιος λοιπὸν αὐτὰ δὲν τὰ φυλάττει, πίπτει βεβαιότατα εἰς πολλὰ ἄτοπα, καθὼς ἡ πεῖρα αὐτὸ τὸ μαρτυρεῖ· ἐπειδὴ ἢ αὐτόχειρ τις γίνεται, ἢ καταφρονητὴς τῆς τιμῆς του καὶ τοῦ ἀξιώματός του, ἢ σκανδάλων καὶ διχονοιῶν πρόξενος· ὅθεν ἐκεῖνος ὁ γλυκύτερος καὶ χαρίεις Ἔρως μεταβέπεται εἰς πικροτάτην λύπην καὶ στενοχωρίαν· ὕστερον δὲ διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς, ἄρχισε σιωπηθῶς νὰ ζαγρεύσῃ τὸ ἀπόλυτον.

Μέσα εἰς θάλασσα πλατιὰ, ὁπού ἀφρίζει δυνατά,
Ἐγὼ πού παρακολιθῶμαι, ἐδῶ κ' ἐκεῖ πλανοῦμαι.
Κύματα ὄρη βομβερά, ὅλα γεμάτ' ἀπὸ νερά,

Ὡ-

Ω'σαν βγαλ φθάσμόνα; σὰ νέφη συχωμόνα:
Μ'αν'έμας κι ἄπαντας πνοάς, κὴ μὲ ξομακτικὰς βοάς,
Μ' ἔξαφναις ὁλομπόρας, ὁπ' ἔρχοντ' ὥρας ὥρας.
Μήτε βασᾷ ποσῶς πανί, κι ἀκόμι γῆ πᾶ νὰ φανῇ,
Καὶ τὸ κακὸν αὐξαίνει, κὴ εἰς φροθήκλω φθαίνει.
Κ' ἀθὺς μιὰ νύκτα σκοτεινή, ἄχια κὴ χειμερινή,
Μ' ἔκοψε τλὼ ἐλπίδα; πᾶ βρίσκομαν δαὶ εἶδα;
Ο' νᾶς, ναί, πᾶ τὰ κυβερνᾷ, ἀλλ' ὄφελος δαὶ φροξενᾷ,
Σάϊσε δαὶ γνωρίζει, πνιγμὸν μὲ φοβερίζει.
Τί ἄλλο πιὰ νὰ καρτερῶ, εἰς τέτοιον φοβερὸν καιρόν;
Χωρὶς καραβοκύρη; μπορῶ νὰ ἰδῶ χαίρι;
Μὰ ὅσο κι αὖ ἀπελπιθῶ, δαὶ φρέπει ν' ἀποφατιθῶ,
Ἴσως ἡ τύχη θέλει, καλὰ νὰ δώσῃ πέλη.

Τέλος πάντων ἦλθε κὴ τὸ γραΐδιον ἐκεῖνο, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν διηγηθῇ τὸν τρόπον ὁποῦ ἐπῆγε καὶ ὡμίλησε μὲ αὐτλὼ, δηλαδὴ ὅτι δύω μανδύλια κεντημένα εἶχεν εἰς τὰ χέρια διὰ πώλημα, καὶ μὲ αὐτὰ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸν ὀντᾶν τῆς κοκωνίτζας Χοροψιμᾶς· πῶς τλὼ ἔδωκε τὸ ῥαβασάκι, πῶς τλὼ εἶπε τλὼ κατάσασίν τε, τλὼ ἀῤῥωσίαν του δι' αὐτλὼ, καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ πῶς ἴδε τλὼ Χοροψιμαὴ ὅτι ἀπὸ αὐτὰ μετεβλήθη, ἠλλοιώθη ἡ ὄψις της, πῶς ἀναστενάζει ἀπὸ καρδίας, καὶ τὰ παρόμοια· πῶς τλὼ εἶπεν ὕστερον κὴ δύω λόγια δι' αὐτὸν, δηλαδὴ καὶ ἐγὼ ἤθελα τὸν ἀγαπήσει, μητέρα μὲ, αὖ ἤξιρα πῶς ὁ πατέρας μου μὲ ἀφίνει. Αὐτὸ ὅμως ἠξιρω ὅτι δαὶ γίνεται· ἐπειδὴ ἴσως σᾶς εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ πατήρ μου διὰ αὐτὸ καὶ μόνον μὲ ἔκλεισε, καὶ μὲ ὑστέρησε τῆς συναναστροφῆς τε· ἐπειδὴ προτήτερα πολλάκις ἐσύχναζεν εἰς ἡμᾶς. Ἀφ' οὗ λοιπὸν τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας, ἀγάζει ἀθὺς

θὺς

θὺς καὶ φιλοδωρεῖ ἐλευθερίως τὸ γυάλινον, καὶ ὕστερον τὴν δίδει ἀπόμι σὺ ῥαβασάκι λέγοντας, μητέρα μου, δός την ἀπόμι αὐτὸ, κὴ εἰπέ την καὶ ἐκ στόματος, πῶς αὐτὴ, αὖ θέλῃ, ἠμπορεῖ νὰ μὲ σώσῃ, ἢ νὰ μὲ θανατώσῃ· αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ τὸν πατέρα της νὰ θελήσῃ μὲ κάθε τρόπον· ὕστερον δὲ προσκυνήσασα ἀνεχώρησεν, ὑποχομένη τὰ πάντα· αὐτὸ δὲ περιεῖχε τὰ ἀπόλυθα μέλη.

Περιπόθητέ μοι καὶ εὐγενεστάτη κυρία
Χορεψιμὰ προσκυνῶ σε.

Μ' ὅλον ὁπὰ δυσκομαι χεδὸν νεκρωμένος,
Ἀπὸ τὰ ἄπειρα δεινὰ, πᾶμαι τρελλυσμένος.
Ἡ νεωσί σου ἔδησις, μὲ κάμνει ν' ἀναζήσω,
Καὶ τῆς κακῶν ἀνακωχὴ, ὀλίγω νὰ ζητήσω.
Ἂν ὅμως ἦμουν βέβαιος, πὼς τῆς δυσπλαγχνίας,
Ὁπὰ ἡ χαρὰ μοὶ ἔφερε, κὶ ἄκρας παρηγορίας.
Ἐνὼς ὀλίγο ἀληθῶς, ἀλλοῖος ἐφαινόμην,
Κ' ἐδίωκα τ' αὐιαρὰ, πὰ μὲ καταπλακώνην.
Δὶ ὃ καλὴ κυρία μου, θερμῶς παρακαλῶσε,
Βεβαίωσε τὸν λόγον σου, κὶ ἀναψυχὴ μοὶ δόσε.
Ὥσε ὁπὰ να κυφιδῶ, πὰ βάρος τῆς παθῶν μου,
Καὶ σὲ νὰ ἐπιχάρωμαι, λύτιν τῆς συμφορῶν μου.

Ὁ εὐτελέστατος κὴ πιστ. δοῦλός σου Α.

Ἐπειδὴ ὅμως κὴ δὲν ἔδωκε πίστιν τελείαν, εἰς ἐκείνης τῆς χαίας τὰς λόγους, ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ ἄλλην τινα, διὰ νὰ εἰδοποιηθῇ ἀληθεύουν, ἢ ὄχι, τὰ ὅσα τὰ διηγήθη, διὰ τὴν Χορεψιμάν· ὅθεν προστάζει πάλιν τὸν δοῦλόν

του,

του, νὰ τὸ φέρῃ ἄλλῳ χαίαν Ἀρμενίαν, ὡς πρότερον.

Ἕως ἂν νὰ προφθάσῃ ὁ δοῦλος, νὰ τὸ φέρῃ τοὺ ἄλλην χαίαν, αὐτὸς ἐσύνθεσε, καὶ ἑτοίμασε, χωρὶς ἀργοποιίας, τὸ ἀκόλουθον γραμμάτιον, διὰ νὰ τῆς τὸ πέμψῃ, ὁὐθὺς ὁποῦ φθάσει.

Χοροψιμὰ κυρία μου!

Τ'περμεβοῦσιν οἱ συναγμοί μου, καὶ πλημμυροῦσι τὰ δάκρυά μου,
Καὶ δὲν μοὶ μένει παρηγοριά μου, εἰμὴ ἡ μόνη σου ζωγραφιά.
Ὁπὸ φυλάγω ἐν τῇ καρδιᾷ μου, ὁπὲρ αὐξαίνει τὸν Ἔρωτά μου,
Καὶ χρησιμεύει διὰ τροφή μου, μόνη ἡ ἄχαρη σου ὁμορφιά.
Σ'ἐσένα κρέμεται ἡ αἰτία, κὶ αὖ ἀποθαίνω τοὺ ἁμαρτία,
Θὲ νἄχῃς μόνη, ὡς παραυτία, μ'αὐτὴν τὴν ἄχαρη σου ἀπονιά.
Κὶ ὁ κόσμος ὅλος, θὰ σὲ φωνάζει, κὶ ἂς διακόπως θυμασκράζῃ,
Τὸ πιστεύτε, καὶ νὰ νομάζῃ, μὰ μισημένη δούλη φονιά.

Ὁ δυστυχὴς, ἀλλὰ παύπιστος δοῦλός σου Α.

Τοῦτο ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσε καὶ τὸ ἀνέγνωσε δυὸ τὸν ἄρεσεν, ὅθεν ἐσυλλάβισε καὶ τὸ ἀκόλουθον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐφαίνη μᾶλλον ἐνεργητικόν.

Ἐρασμιωτάτη κυρία μου!

Γυνάφι κάμε ἄπονη μεταβαλὲ σὸν ἦθος,
Δὲς τί γιαγκίνι ἀνάψες τὸ ἄθλιόν μου στῆθος.
Πῶς ἀναλῶ κάθε στιγμὴ, ποθαίνω κάθε μέρα,
Καὶ μὲ καπνὸς ἀπὸ συναγμῶν, μαυρίζω τὸν ἀέρα
Τὰ δάκρυά μου σαν βροχὴ καπόρθωσες νὰ βέχνω,
Πλιὸ Ἔρωτα νὰ σβύσουσι, τοὺ δυνάμιν δὲν ἔχουν.

Σπὲς

Σὰς πόνες μὲ αὐαχωχλὼ, δὲν μυέα νὰ ἐλπίσω,
Ἂν δὲν φροπτέσ' ὁ δυσυχὴς, γιὰ νὰ σὲ καπατέσω.
Λοιπὸν λυπήσε φρόλαβε, εἰς τλὼ ἀρχλὼ τὸ πάθος,
Περιχᾶ ἡ ρίζαις ἁπλωθᾶν, εἰς τῆς καρδιᾶς τὸ βάθος.
Μ' αὐ ἡ ψυχή σε καρτερῇ, καὶ τλὼ ζωλὼ ν' ἀφήσω,
Μαχαῖρι δός με μόνησε, τὸ αἷμά με νὰ χύσω.
Χωρὶς νὰ βγάλω λαλιαὶ ςὸν πάφεν με πηγαίνω,
Θυσία διὰ λόγε σε, πές με δῦθυς νὰ γενῶ.
Σποχάσε ὅμως αὖ χαθῇ, σὰς πᾶ σὲ λαβύει,
Τὸ κρίμα τε ἐν ὅσῳ ζῇς, μπορεῖ νὰ σὲ παιδύῃ.

Ὁ πιςότατός της Α.

Ἔπειτα δὲ βλέπωνταις ὅτι ὁ δοῦλος ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ μὲ τλὼ γυναῖκα, καὶ βαρυνόμενος νὰ εἶναι μόνος κείμενος εἰς τλὼ κλίνλω, ἠθέλησε νὰ ξαγῳδήσῃ τὸ ἀκόλυθον, κατὰ τὸ εἰωθός τε.

Εἶν' δύμορφιὰ μεγάλη, πᾶ δὲν τλὼ ἔχει ἄλλη,
Αὐτὸ πᾶ δὲν γνωρίζεις, τὰ ἐδικά σε κάλλη.
Καὶ εἶσαι λανθασμενὴ, κάθε καρδία μυέα,
Ἀπὸ τλὼ δύμορφιά σε, ἀφύκτως νικημενὴ.

Ἤξυρε ὅτι νέα, τόσον πολλὰ ὡραία,
Μόνη ςὸν κόσμον εἶσαι, τρώτη καὶ τελυταία.
Καὶ μόνη πᾶ δὲν θέλει, καθόλε νὰ τλὼ μέλῃ,
Τί κάμνεν ςαῖς καρδίαις, τὰ ἐδικά της βέλη.

Μὰ εἶναι ἁμαρτία, ν' ἄχῃς τότλω κακία,
Δὲν τρέπ' εἰς τέτοιον σῶμα, νὰ εἶν' τέτοια καρδία.
Δὲν θέλει παρὰ μόνον, ν' ἄχῃς ὀλίγον πόνον,
Μήπως τὸν ἐρασλώσε, τὸν τροξενήσῃς φόνον.

Ἄχ! τὰ παράπονά τε, δὲς καὶ τὰ δάκρυά τε,
Καὶ παρηγόρησέ τον, μὴ σκαύῃς τλὼ καρδιά τε.
Δὲν εἶν' πῶς θ' ἀποθαύῃ, λυπεῖται πῶς σὲ χαύει,
Κὶ αὐτὸ δὲν τὸν ἀφίνει, ςιγμλὼ νὰ ἀνασαύῃ.

Ἔτι δὲ τραγῳδῶντάς το, ἰδοὺ καὶ ἔρχεται καὶ ὁ δᾶλος, συμβοφιασμένος μὲ τὴν γυναῖκα λέγωντας, αὐθεντη αὐτὴ εἶναι ἐκείνη ἡ γυναῖκα, διὰ τὴν ὁποίαν μ' ἐσκίλατε. ἄργησα δὲ ὀλίγον, ἐπειδὴ δὲν ἦτον εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἔφερε νὰ ἀκαρτερέσω ἕως ὅ νὰ ἔλθῃ. Ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας λέγει τὴν γυναῖκα, μητέρα μου, ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσωτι, κὴ αὖ μὲ τὸ κάμῃς, ἤθελες βέβαια μὲ ὑποχρεώσει κατὰ πολλά. Ἡ γυνὴ τὸν ἀποκρίνεται λέγουσα, τζελεπὴ, αὖ εἶναι τὶ, ὁποῦ νὰ ἀπερνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου, φροσάξετε μόνον, καὶ ἐγὼ θέλω βέβαια ἐπιμεληθῇ νὰ σᾶς δουλεύσω. Τότε τὴν λέγει ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας· μητέρα μου, μὲ βλέπεις, ὅτι κείτομαι εἰς τὸ κρεββάτι ξεῖς ἡμέρας σήμερον, καὶ ἡ ἀῤῥωσία μου εἶναι ἡ ἀγάπη· τὸ αὐτικείμενον δὲ αὐτῆς, ἤ καλλίτερα νὰ εἰπῶ, ἡ αἰτία αὐτῆς εἶναι ἡ κόρη τοῦ τζελεπὴ Στεπάναγα, ἡ κοκωνίτζα Χοροψιμὰ, (λέγωντας τοῦτο τὸ ὄνομα ἀναστενάξεν ἀπὸ βάθος τῆς καρδίας του, κὴ ἔδειξεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἔμελλε νὰ εἰπῇ) ἀπὸ τὴν ὁποίαν μὲ ἐξεχώρισαν, καὶ μὲ ὑστέρησαν τῆς συναναστροφῆς της, κὴ χεδὸν μὲ ἀπήλπισαν. αὐτῷ δὲ τῷ ξεχωρισμῷ ἐστάθη ἀφορμὴ καὶ ἡ ἐξαδέλφητης Μειρέμ, καθὼς ἤκουσα, διὰ τοῦτο καὶ ἔλαβον σὰν μῖσος ὑπερβολικὸν πρὸς αὐτήν. θέλω λοιπὸν νὰ ὑπάγῃς νὰ τὴν δώκῃς τοῦτο τὸ ῥαβασάκι, ὅμως μὲ ξόπον κρυφόν. Αὐτὴ δὲ φροσκυνήσασα καὶ ὑποσχεθεῖσα νὰ τὸν φέρῃ αὔριον ἀπόκρισιν, ἀνεχώρησε μὲ λαμπρὸν φιλοδώρημα. Διὰ νὰ καταλάβῃ δὲ τινὰς τὰ ὅσα ἔπειτα συνέβησαν, πρέπει νὰ ἠ-

ξεύ-

ξδίρη ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦτον πολλὰ γνωστὴ τῆς Μεϊρέμ, καὶ τὴν ἀγαποῦσε κατὰ πολλὰ, ὅθεν δὲν θὺς ὁπῶ ἤκουσε νὰ λέγῃ κατὰ τῆς Μεϊρέμ τι, ἐδαιμονίσθη, καὶ ἄρχισε νὰ ἐπιβελδυθῇ καὶ τὴν Χορουμιὰν, καὶ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἀφ' ἧς λοιπὸν ἀνεχώρησεν ἐκεῖνο τὸ περπονημδυμένον γυάλιον ἀπὸ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, ἐκίνησεν ἴσια πρὸς τὴν Χορουμιὰν, ὡσὰν ὁπῶ ἦτον εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι γνωστὴ, ἐκτύπησε τὴν πόρταν, τῆς ἄνοιξαν, ἀνέβη ἐπάνω, ἐμβαίνει εἰς τὸν ὀντᾶν, καὶ δείσκει τὴν Χορουμιὰν μόνην, τὴν χαιρετᾷ, τὴν ἐξετάζει περὶ διαφόρων πραγμάτων, ἕως ἧς ἔφθασε καὶ εἰς τὸ προκείμενον. Τότε ἀνοίγει τὸ αἱμοβόρον της καὶ θανατηφόρον στόμα λέγουσα, ἂν ἐρωτᾷς, κόρημου, πόθεν ἔρχομαι, καὶ διὰ τί, θέλω σὲ εἰπῇ παρδιθύς. ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν τὸν ἀγαπητικόν σου, ὁ ὁποῖος μὲ ἔπραξε σήμερον διὰ μέσου τοῦ δούλου του, καὶ μοὶ ἔδωκε τοῦτο τὸ ραβασάκι (τὴν δίδει τὸ ραβασάκι) καὶ μέ εἶπε νὰ σοὶ εἰπῶ καὶ ἐκ στόματος, πῶς εἰς τὴν ὄξουσίαν σου στέκει νὰ τὸν σώσῃς, ἢ νὰ τὸν θανατώσῃς· ὅτι εἶναι ἄρρωστος, καὶ κεῖται εἰς τὸ κραββάτι, καὶ ἡ αἰτία εἶναι ἡ Χορουμιὰ, καὶ ὅτι ἂν δὲν λάβῃ ὀλίγωρα ἰατρείαν, βέβαια μέλλετε ν' ἀκούσετε τὸν ἐπιτάφιόν του, καὶ ἀφ' οὗ εἶπεν αὐτὰ ἔπαυσεν —— ὕστερον δὲ βλέπωντας τὴν Χορουμιὰν δακρύουσαν καὶ ἀναστενάζουσαν, λέγει· καὶ τὶ πιστεύεις, κόρη μου, αὐτὰ, ὁπῶ σὲ εἶπα, ὅτι εἶναι ἔτζι; καὶ πῶς, τὴν ἀποκρίνεται, ἡ Χορουμιὰ, εἶναι ψεύδη;

ἐκεῖ-

ἐκεῖνος ὑποκρίνεται τὸν ἄρρωστον, προσποιεῖται τὸν ἐρῶντα, ἀφ' οὗ ἠγάπησε καὶ ξαναγάπησε πλέον τόσας καὶ τόσας, τὰς ὁποίας ἐγὼ τὰς ἠξεύρω, καὶ καθὼς ἐκείνας ἠπάτησεν, ἔτζι καὶ ἐσένα, κόρη μου, θέλει νὰ σὲ ἀπατήσῃ. λέγει πῶς εἶναι ἄρρωστος διὰ ἐσένα, ὅμως ποῖος ἠξεύρει διὰ τί ἠθελήσε; διὰ τοῦτο σὲ λέγω νὰ φυλαχθῇς, κόρη μου, νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἐνξοπιαθῇς. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὸ δόλιον ἐκεῖνο χαΐδιον ἐψύχραινε τὴν καρδίαν τῆς Χορεμᾶς, ὁπὸ εἶχεν ἀρχίσει νὰ θερμαίνεται, δύρωσα αὐτὴν ἀπλῶ, ὡς τῇ ἀληθείᾳ παρθένον. δὲν ἠξεύρε δηλαδὴ ὅτι ὁ Ἔρως καρδίαν ἀσελγῆ δὲν διαλαγωγεῖ, ἀλλ' ἁγνεύτε καὶ παρθένον, καθαρόν τε καὶ ἄσπιλον, καὶ τοῦτο αὖ ἦτον φρονιμη, ἠμπορῶσε νὰ τὸ γνωρίσῃ ἀπὸ τὴν ὁμιλίαν τε, ἀπὸ τὸ ἐντροπαλόν τε πρόσωπον, ἀπὸ τὰ σεμνά τε ῥαβάσια, καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος, ὁπὸ φανερότερα ἔδειχνε πρὸς τὴν Μειρέμ. Καὶ ἔτζι λοιπὸν ἐψυχράνθη ἀπὸ τὰ λόγια τῆς χαρᾶς, ὁπὸ ἀπέβαλλε πλέον καὶ τὸν σκοπόν της, ὁπὸ εἶχεν εἰς τὸ νὰ τὸν χάψῃ νὰ ἀνταμωθῶν μίαν φορὰν νὰ ὁμιλήσουν τί τὸ φαντέον, περὶ τοῦ πατρός της καὶ μητρός της. Ἀνεχώρησε τέλος πάντων, ἡ γραῖα ἀφήσασα τὴν Χορεμὰν εἰς ἄκραν σύγχυσιν καὶ ἀθυμίαν, καὶ ὑπῆγε πάλιν τὰ ἴσια πρὸς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, καὶ ἐμβαίνουσα μέσα εἰς τὸν ὀντᾶν του, τὸν λέγει, τζελεπὴ, νὰ ὁποῦ ἔρχομαι τὰ ἴσια ἀπὸ τὴν κοκωνίτζαν Χορεμάν, τὴν ὁποίαν ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ὀντᾶν, τὴν ηὗρα ὁποῦ ὡμιλοῦσε πολλὰ γλυκὰ καὶ ἐρωτικὰ, μὲ ἕνα νέον μοναχὴ, ἡ ὁποία

ποία βλέπασά με ἐσυγχίθη ὀλίγον, ὡσαὺ νὰ ἤξδρε πῶς εἶμαι σαλμσύη, ἀπὸ τὴν δ'γσνείαν σου· τλὼ πράζω εἰς τὸν ἄλλον ὀντᾶν, τλὼ ἔδωπα τὶ ῥαβασάπι σας, τλὼ εἶπα ὅλλω τλὼ πατάσασίν σας· αὐτὴ δὲ ἐπαύω εἰς αὐτὰ ἐγέλασε, καὺ δ'θὺς ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν νέον ἐκεῖνον· ὅθσν τλὼ πεῤίπαιξιν ἐκείνλω, μὲ ἔδωκε διὰ ἀπόκεισιν· δ'γαίνωντας δὲ ἀπὸ τλὼ πόρταν, ἐρώτησα τλὼ δάλλω ὁποῦ μὲ ἀκολούθησε νὰ κλείσῃ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ ἡ κοκωνίτζα; αὐτὴ δὲ μὲ εἶπεν, ὅτι εἶναι γὸς σνὸς πλουσίου Ἀρμσύου Χαλεπλῆ, ὁ ὁποῖος θέλει τλὼ σεφανωθῇ μετ' ὀλίγον. Ἀκούωντας δὲ αὐτὰ ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας, ἔτζι τὰ ἐπίσδσε καθὼς κὴ ἡ Χοροψιμὰ τὰ ἐναντία, καὺ ἐσοχάθη τὰ ἐχθεσινὰ λόγια τῆς ἄλλης γυναικὸς διὰ ψδδῆ. ὅθσν ἔμεινε παύτη ἄφωνος καὺ λειποθυμησμένος. βλέπωντας δὲ ἡ γραῖα ὅτι τὰ λόγιά της ἐνήργησαν εἰς ἑκάτερον τὸ μέρος, καὺ ἔλαβον πίστιν, κὴ θεωρῶντας κὴ τὸν τζελεπὴ ἤδη λειποψυχῶντα, ἀνεχώρησε, καὺ ἐπῆγε τὰ ἴσια φρὸς τλὼ Μεϊρέμ· καὺ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ἐντᾶν της τλὼ πῦρε καὺ αὐτλὼ ἤδη κυεδμσύλω ἀπὸ λύπλω καὺ στενοχωρίαν, καὺ κειμσύλω ἐπὶ τῆς κλίνης ἀπὸ τλὼ ἀπελπισίαν της· τλὼ ἐρωτᾷ, τί ἔχεις, κόρη μου, καὺ εἶσαι εἰς τὸ κρεββάτι κειμσύη; ἡ Μεϊρὲμ δὲ τλὼ εἶπεν ὅλλω τλὼ ἱστορίαν της. τότε καὺ τὸ γραΐδιον τλὼ ἐφανέρωσε τὸ μῖσος, ὁπὄ ἔχει ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας ἐναντίον της διὰ τλὼ ξεχώρισιν τῆς Χοροψιμᾶς, (ἐφρόθεσε κὴ ἄλλα τινὰ) καὺ ὅτι αὖ χάσῃ τλὼ Χορο-

ροφιμαν, θέλει ἀγαπήσει αὐτὶν, τὶν ἐδιηγή-θη ὕστερον, καὶ τὸν δόλον της καὶ ἀπάτιν, οπὲ ἐκείνιν τὶν ἡμέραν ἐμηχανεύθη, ἀποβλέποντα πρὸς ὄφελός της, καὶ τὰ λοιπά. Τότε διγάζει καὶ τὶν φιλοδωρεῖ ἡ Μεϊρὲμ δι' αὐτὸ τὸ μιλούμα πολλὰ ἐλεύθερα· ἔπειτα δὲ ἀνέλαβεν ὀλίγον, καὶ σπωθεῖσα τὶν λέγει, δὲν εἶναι τρόπος νὰ σὲ δώσω σ'α ῥαβάσι νὰ τὸν δώσης; ἡ χαΐα τὶν ἀπεκρίθη, δὲν γίνεται αὐτὸ κόρη μου, κατ' οὐδένα τρόπον· ἐπειδὴ αὖ ἐγὼ δώκω ἐκ μέρος σου αὐτὸ τὸ χάμμα, τότε θέλομεν χαλάσει ἐκεῖνο ὁπὲ φκοδομήσαμεν. Ἐκαπάλαβε τότε καὶ ἡ Μεϊρὲμ, ὅτι δὲν γίνεται, ὅθεν ἐσιώπησεν. Ὕστερον τὶν συμβουλεύει ἡ χαΐα λέγεσα· αὖ δὲ θέλης νὰ σείλης τὸ ῥαβασάκι αὐτὸ, πρέπει νὰ τὸ σείλης μὲ ἄλλιν, ὄχι ὅμως σήμερον, ἀλλ' ἄυριον, διὰ νὰ μὴ ἐννοηθῇ τὸ πρᾶγμα· ἠμπορεῖς νὰ πράξης τὶν γειτόνισσάν σου, κόρη μου, τὶν Αἰκατερίναν, ἡ ὁποία δουλεύει ἐκεῖ εἰς τὸ Σαράγι, καὶ αὐτὴ θέλει τὸ δώσει, χωρὶς ἀμφιβολίαν. Ἤρεσεν αὐτὴ ἡ συμβουλὴ τῆς Μεϊρὲμ, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ καθὼς τὶν ἐνουθέτησεν ἡ χαΐα ἐκείνη· σπωθεῖσα δὲ ἡ χαΐα ἀνεχώρησεν δίχομόνη τῇ Μεϊρὲμ ὅλα τὰ αὐτῆς ἐπιθυμητὰ καταθύμια.

Ἡ Μεϊρὲμ δὲ δίθυς ὁπὲ ἡ χαΐα ἀνεχώρησεν, ἡτοίμασε τὸ ἀκόλουθον ῥαβασάκι πρὸς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέα, τὸν νομιζόμενον ἐρασθύ της.

Ψυ-

Ψυχή μου Κυρ. Ἀνδρέα!

Ἂν δὲν πονῇς καϑόλα, λυπήσου κἂν μόνα,
πὲς θὰ σὲ σερνϑῶ.
Καὶ δὲν ἔχ' ἄλλον φίλον, πιστὸν καϑώς σοι δῆλον,
νὰ ξεμυσηριϑῶ.
Ἢ κἂν τὸν ἑαυτόν σου, λυπήσου μοναχός σου,
πὲς θὰ μὲ χωριϑῇς,
Καὶ δὲν ἔχεις καϑόλα, πιστὸν ὡσὰν ἐμόνα,
νὰ παρηγορηϑῇς.
Μὴ γίνεσαι αἰτία, μιὰ καθαρὰ φιλία
νὰ ἀπομακρωϑῇ.
Γιατὶ ἀποτυγχάνεις, σὸν τόπον ὅποιαν βάνεις,
καὶ θέλεις λυπηϑῇ.
Αὐτὸ σοχάσου μόνον, πῶς τῆς ζωῆς τὸν χρόνον,
ὅλον εἰς τὸ ἐξῆς,
Ἔχω νὰ τὸν περάσω, ἐγὼ ὅταν σὲ χάσω,
μὲ σοναγμὸς ὀξεῖς.
Ἀνίσως καὶ γνωρίζεις, ὅτι τὸ ναγιαντίζεις,
μετὰ χαρᾶς κ' ἐγώ,
Λέγω τὸ πεπρωμένον, ἔτζ' ἦτον γεγραμμένον.
νὰ πάγω νὰ πνιγῶ.

Ἡ πιστή σου Μ.

Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἐτελείωσε, τὸ ἐβούλωσε καὶ ἔτζι ἀνεπαύθη ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ κλίνος ὅλος τὸ νύκτα· τὸ δὲ πρωΐ δ' ϑὺς κράζει, διὰ τῆς βυζάστρας της, τὸ γειτόνισσαν, καὶ τὸ λέγει, παρακαλῶ, μητέρα μου, ϑέλω σὲ μείνῃ ὑπόχρεως, ἂν μὲ κάμῃς αὐτὸ, ὅπου θὰ σὲ εἰπῶ. Πές με, κόρη μου, τῆς ἀποκρίνεται ἡ γειτόνισσα, πές με. Ἡ Μαϊρὲμ ὃν τὸν λέγει, ἐγὼ

πὼς-

ἤκουσα ὅτι συχνάζεις εἰς τὸ σαράγι τῦ φρέσβεως τῆς Βενετίας, κὴ δεν ἀμφιβάλλω νὰ μιλῶ ἠξεύρῃς κὴ τὸν Δραγομάνον τε κὺρ Ἀνδρέαν. Ἡ γειτόνισσα τῆς ἀποκρίνεται, μάλιστα, τὸν γνωρίζω πολλὰ καλά. Λοιπὸν ἀγαποῦσα νὰ τὸν δώκῃς αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι, κὴ ὕστερον νὰ μὲ φέρῃς ἀπόκρισιν. Ἡ γειτόνισσα τὴν λέγει, διατὶ κόρη μου ὄχι· αὐτὸ εἶναι πολλὰ εὔκολον· καὶ ἔτζι ἐπῆρε τὸ ῥαβασάκι, κὴ ἀνεχώρησε, φιλοδωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς Μεϊρὲμ μεγάλως ἐξ ἀνάγκης.

Ἐλθοῦσα δὲ ἡ γειτόνισσα παραχρῆμα εἰς τὸν τζελεπὴ Ἀνδρέαν, τὸν ἔδωκε τὸ ῥαβασάκι, καὶ ἐκουντοστάθηκεν· αὐτὸς δὲ πέρνωντας τὸ ῥαβασάκι καὶ ἀναγινώσκωντάς το ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενος, ἔγινεν ὡς ἂν δαιμονισμένος ἀπὸ τὸν ἄκρον τε θυμὸν, ἐξ ἀφορόπτε, βλέπωντας πῶς εἶναι ἀπὸ τὸν Μεϊρέμ· ὅθεν τὸ ἐξέχισε παρευθὺς λέγωντας τὸν γειτόνισσάν της, νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰς τὸν ὀντᾶν τε, κὴ τοῦ ἀναφέρῃ διὰ ἐκεῖνον, ἡ ὁποία ἔγινε φρωτη αἰτία τοῦ χωρισμῦ του ἀπὸ τὸν Χοροψιμὰν, καὶ τῆς σερήσεως τῆς ζωῆς τε. Εὐθὺς δὲ ὁπῦ ἴδε κὴ ἤκουσεν αὐτὰ ἡ γειτόνισσα, ἔτρεξε καὶ τὰ ἀνέφερεν ὅλα τὸν Μεϊρὲμ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν λύπην κὴ ἀπελπισίαν της τὸν πολλὸν ὠλιγοθύμησεν, ἀδυνάτησεν, ἐνευρώθη, ἔχασε τὰς αἰσθήσεις της ὡσὰν ἐκείνη, ὁποῦ πίπτει εἰς ἀποπληξίαν. τρέχει εὐθὺς ἡ βυζάστρατης τὸ λοιπὸν, τὸν ζυβει, τὸν παράζει, τὸν βρέχει μὲ ξύδι, καὶ ἔτζι ἦλθεν ὀλίγον εἰς τὸν ἑαυτόν της, κὴ ἄρχισε νὰ τραγῳδήσῃ τὸ ἀκόλουθον, μὲ μίαν φωνὴν τόσον σιγανὴν, ὁπῦ μόλις ἠκούετο.

Τά-

Τάχ' ἀνθρωπος ἐσάθη, ἄλλος χάνεις νὰ πάθῃ.
Τὰ πόσα βάσανά μου, νέα καὶ παλαιά μου;
Διάσημα δὲν δίδεν, συχνὰ μὲ παραδίδεν.
Τὰ φρῶτα δὲν τελειώνεν, κ' ἔνθυς νέα φυτρώνεν.
Ὅλαις ἡ δυσυχίαις, πᾶναι ταῖς ἰσορίαις,
Σὲ μόνα ἐγαπῆκαν, ἐμφράκτως καὶ φανῆκαν.
Τὰ μυθολογημένα, ἀληθίνσαν σὲ μένα,
Νιόβη καὶ Ἑκάβη, ὅποιος μὲ πῇ δὲν βλάβα.
Μὰ τί νὰ σωτυχαίνω, πᾶ μόλις ἀνασαίνω,
Κὶ αὐτὸ διὰ παιδείαν, νὰ ζῶ μὲ τυραννίαν.
Ὅμως, ὦ σκληροπάτη, τύχη θυμᾶ γεμάτη,
Δεῖξε κἂν ἀπλαγχνίαν, νιῶ εἰς ἐμὲ τελείαν.
Κὶ ἀφ' ἧς μὲ βασανίζῃς, ζωλῶ τί μὲ χαρίζεις;
Καχία κ' ἀπλαγχνία, δὲν ἔχεν συμφωνία.
Μίαν ζωλῶ ἀθλία, δὲν θέλω ἀληθεία.
Ὥστε κὶ ἂν ἀποθανῶ, τί ἄδικον δὲν καμῶ.

Τελειώνωντας δὲ αὐτὰ τὰ λόγια πάλιν ἐνεκρώθη, περισσότερον ἀπὸ τὸ φρῶτον, καὶ λέγωντας δύω φοραῖς τὸ ἆχ, μὲ ἀνασπαγμὸν ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδίας, ἔγινε θυσία εἰς τὸν ἔρωτα ἐλεεινὴ, παραδῶσα τὸ σῶμά της, τῇ μητρίτης γῇ, διὰ τλὼ ἀσόχασον καὶ χωρὶς ἀνταπόκρισιν ἀγάπλω της. Τλὼ ἐρχομένω δὲ ἡμέραν ἔρχεται ὁ δοῦλος τοῦ κὺρ Ἀνδρέα ἀπ' ἔξω, καὶ τὸν λέγει ἀυθένπα, ἀπέρασα ἀπὸ τὸ σπῆτι τᾶ τζελεπὴ Στεπανάγα, κὶ ἤκουσα διάφορα μυσικὰ ὄργανα, ὡσὰν νὰ ἦναι κανένας γάμος. Δὲν ἀπετελείωσε τὸν λόγον ὁ δοῦλος, κὶ ἔνθυς ἔπεσεν ὁ τζελεπὴ Ἀνδρέας εἰς λειποψυχίαν· ἐνεκρώθη ὅλος ἀπὸ τλὼ ἀπελπισίαν τε, σοχαζόμενος ὅτι πλέον ἡ Χοροψιμά του ἀπέταξεν. Ὁ δοῦλος δὲ τρέχει, τὸν τείβει, τὸν σηκώνει, τὸν βρέχει, κὶ μόλις ἐδυνήθη νὰ ἔλθῃ ὀλίγον

εἰς

εἰς τὸν ἑαυτόν του· καὶ μετ' ἔπειτα ἄρχισε νὰ ξαγρυπνήσῃ, ἢ κάλλιον νὰ εἰπῶ νὰ μουρμυρίσῃ τὸ ἀκόλουθον.

Τό ἀγγελικόν σε ἦθος, μ' ἐκατλώτσεν εἰς βῦθος.
Καὶ ὅς σε ἀγαπῶν τὸ πλῆθος με ἠφάνισε τὸ σῆθος.
Ἡ ζωή με ἔναι μῦθος κ' αὐαισθητῶ ὡς λίθος.
Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! — — — — — — — — — — — —
Παύτα τὸ χορμίρ' παράζει, ἀπὸ κάθε μικρὸν νάζι.
Καὶ ὁ Ἔρως μὲ ξομάζει, θανάτων λῦθυς μὲ πάζει.
Κάθε σε ματιὰ μὲ σφάζει, τὴν καρδίαν με ἁρπάζει
Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! — — — — — — — — — — — —
Τὴν ψυχήν με τὴν καϊμένη, ῥώτσαί την τί παθαίνει;
Αὐτὴ ἔν' ἀπελπισμένη, κι' ἀπ' τὸν Ἔρωτα χαμένη,
Δὲν ἠξεύρει τί νὰ γένῃ, τὸ κερέμι σε φροσμένει.
Ἄχ! Ἄχ! Ἄχ! — — — — — — — — — — — —

Καὶ ἀφ' ἧς τὸ ἐτελείωσεν, ἔπεσε πάλιν εἰς λειποθυμίαν, καὶ μὴ ὄντος τοῦ δούλου ἐκεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ, κατέλυσε τὸν βίον του ἐλεεινῶς, μήτε τῇ Ἀφροδίτῃ, μήτε τῷ ὑῷ της θυσίαν φροσενεγκών.

Τὴν ἐρχομένην δὲ ἡμέραν τὸ ἔμαθε καὶ ὁ τζελεπὴ Στεπάναγας, καὶ ἡ κόρη τε, καὶ μετενόησαν ὁπὦ δὲν ἐφρόλαβον τὸ φᾶγμα· ἡ Χορομὴ δὲ, καταπολλὰ ἐλυπεῖτο δακρύουσα· ἀλλ' εἰς μάτιν, ἐπειδὴ νὰ τὸν βοηθήσῃ πλέον δὲν ἠμπορῦσεν· εἰς ἀνταμοιβὴν δὲ τῆς πιστῆς του ἀγάπης, ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ καὶ αὐτὴ πιστὴ ἄχρι θανάτου, ἀποφεύγουσα κάθε ἔρωτα· καὶ ἔτζι καὶ τὰ ξία ὑποκείμενα, ὑστερήθηκαν πάσης χαρᾶς καὶ εὐφροσυνης, καὶ πάσης ἡδονῆς, διὰ τὸν πιστὸν ἔρωτα, ὁποῦ εἶχον, καὶ ἔγιναν

πα-

παράδειγμα μιᾶς καθαρᾶς μὲν ἀγάπης, εἰς τὰς υἱὰς καὶ θυγατέρας, τῆς μεταγενεστέρων γενεῶν, καινοῦ δὲ φερσίματος τῶν γονέων, οἱ ὁποῖοι προεῖνον τὸν θάνατον τῆς υἱῶν τους, διὰ νὰ σεβεώσιν ταῖς δεισιδαιμονίαις των (α).

ΕΡΩ-

(α) Ὄντως αὐόπτος ὁ λόγος τοῦτος, καὶ εἰς τὸ ἄκρον ἐναντίος ὄχι μόνον εἰς τὰς ἱερὰς νόμους καὶ ἐγκάφους καὶ ἀγκάφους, ὁποῦ κατὰ διαφόρους καιρούς, καὶ ἀπὸ διαφόρους ἁγίους καὶ θεοφόρους καὶ ἅμα σημειοφόρους ἄνδρας, ἡ ἁγιωτάτη Ἀποστολικὴ Ἀνατολικὴ καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία παρέλαβε, καὶ φυλάττει, αὐόπτως, παρακειβῶς· ἀλλ' ἀκόμι καὶ εἰς τοὺς πολιτικοὺς θεσμούς, δὲν λέγω τῆς πεφωτισμένων γενῶν, ἀμὴ καὶ τῆς ἰδίων τῆς βαρβάρων καὶ κακοπίσων, κτ. ἀλλὰ τί εἶπα αὐτά; τί εἶπα αὐτά; μήτε τὰ ἴδια τὰ ζῶα τὰ ἄλογα δὲν κάμνειν ποτὲ μίξιν ἔξω ἀπὸ τὸ εἶδός των· δι' ὅ, τι ποτὲ δὲν ἠκούθη σωστὰ χοίρα μὲ ὄνου, ἢ λέοντος μὲ καμήλου, ἢ ὄφεως μετὰ τροβάτου· καὶ ὅμως τοῦτος ὁ φρόνιμος ξαγωδοποιὸς νομοθετεῖ, ξόπου τινα, τῆς ἀλόγων πολὺ ἀλογώτερα· ἀλλ' αὖ ἦναι τόσον λιμπερτῖνος, καὶ θέλει τὰ παῦτα κοινά, ἂς μάθῃ ὁ καλότυχος ὅτι, μ' ὅλον ὁποῦ ἡ ἀνθρωπότης εἶναι μία, ἡ θρησκεία, ὡς εἶδος ἄλλο, ἔχει τοὺς ἑαυτῆς ἀληθεῖς θρησκυτάς, ἐμποδίζουσα παντὶ ξόπῳ αὐτοῖς τὰ ζῳώδη ταῦτα καὶ ἄλογα σωοικέσια.

ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΤΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

Διάφορα ἐρωτικὰ περιστατικὰ τινὸς Ζαγωραίου εὐγενοῦς, ἢ πρῶτον

Περὶ τῆς ἐν Ῥωσσίᾳ κώμης Πουλτάβας.

Ἡ Πουλτάβα εἶναι μία πόλις τῆς Μικρᾶς Ῥωσσίας καταπολλὰ ἔνδοξός τε καὶ περίφημος διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἀποτελεσθείσας κατὰ τῶν ἐχθρῶν νίκας. Ἡ τοποθεσία της εἶναι πολλὰ θαυμάσιος· ἐπειδὴ περιέχει τέσσαρας λόφους, καὶ ἐπάνω μὲν εἰς τὸν ὑψηλότερον κεῖται τὸ φρούριον, περιτειχισμένον μὲ τεῖχος γήϊνον ἰσχυρότερον τοῦ πετρίνου· τὰ προάστεια δὲ εἶναι διεσπαρμένα ἐπάνω εἰς τοὺς δύω λόφους τοὺς μικροτέρους, τὰ ὁποῖα στολίζονται καὶ μὲ διαφόρους μπαχτζέδες, καὶ δάση· εἰς δὲ τὸν τέταρτον οἰκοδόμηται ἐκεῖνο τὸ θαυμάσιον Μοναστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος, εἰς τὸ ὁποῖον κατοικεῖ καὶ

ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτῆς τῆς Ἐπαρχίας. Εἶναι δὲ παράδοξον, ὅτι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος οἱ λόφοι δὲν φαίνονται ὅτι ὑψόχουν, ἀλλ' εἶναι ἴσοι μὲ τὰς πεδιάδας, ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος μόνον φαίνονται ὑψόχοντες καταπολλὰ, ὥστε ὁπού καὶ ἀπὸ μακρόθεν ἠμπορεῖ τινὰς νὰ τὸς ἰδῇ. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος λοιπὸν ἀπερνᾷ καὶ ὁ ποταμὸς Βόρσκλα, ἀπέχων τῆς Πολιτείας Βερσίων Ῥωσικῶν πέντε, δηλαδὴ μιᾶς ὥρας, καὶ χώνεται εἰς τὸν ποταμὸν Νίπρον, ὁ ὁποῖος εἰσρέει εἰς τὸν Μαύρον Θάλασσαν διὰ τῆς Ὀζοῦ καὶ Κιλμπουρνῦ. Αὐτὸς λέγω ὁ ποταμὸς Βόρσκλα ἐστάθη περίφημος διὰ τὸν περὶ αὐτὸν γενομένον νίκον ὑπὸ τὸν μεγάλον ἐκείνον Πέτρον, κατὰ τῶν Σβενῶν· ἐπειδὴ ὄχι μόνον αἷμα στρατιωτικὸν εἰς αὐτὸν ἔρρεσεν, ἀλλ' ἀκόμι καὶ βασιλικόν. Ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲ μέρος εἶναι αἱ πεδιάδες, εἰς τὰς ὁποίας ἐστρατοπεδεύσατο ὅ, τε βασιλεὺς Πέτρος, καὶ ὁ τῶν Σβενῶν Κάρολος, τῶν ὁποίων Σβενῶν μαρτύριον εἰσέτι εἶναι τὰ χαρακώματα, καὶ τὰ μνήματα ὁπού εἶναι γεμάτα ἀπὸ τὸς φονευθέντας νεκροὺς αὐτῶν, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡς λόφοι, καὶ ἕως τὸν σήμερον ὀνομάζεται Ῥωσιστὶ Σβέτσκαγια μογίλα· δι' αὐτὸν λέγω τὸν νίκον, ἠθέλησε καὶ ἡ βασίλισσα Αἰκατερίνα ἡ Β'. εἰς τὸν καιρὸν τῆς περιηγήσεως ὁπού ἔκαμεν εἰς τὸ βασίλειόν της, νὰ τὸν τιμήσῃ μὲ τὸν ἐπισκέπτην της, καὶ νὰ τὸν δοξάσῃ καὶ μὲ ἕνα ἐπίπλαστον πόλεμον. Εἰς αὐτὸν δὲ τὸν Πουλτάβαν ἐπισκόπτε καὶ ὁ Εὐγένιος ἐκεῖνος ὁ παῦο, ὡσαύτως καὶ ὁ Θεοτόκης, ὁ αὐτὸν ἀξίως διαδεξάμενος, αὐθρες τῶν ὄντι σοφώτα-

πατοι, κὴ τῇ ἀρετῇ ἀκρόπατοι· ἑκάτερος δὲ Κερκυραῖος τὼ παῖδα, αὐτῇ τε κλέος κὴ δόξα, κὴ ἅμα παντὸς τῶ Ἑλλήνων Γενὸς ἀθάνατον.

Αὐτὴ ἦν ἡ Πουλτάβα ἑστάθη καταφύγιον κὴ εἰς τὸν Μολδαβίας ἀυθέντω τὸν Μαυροκορδάτον, λέγω ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τροϊδῶν τὸ κλῆρόν τε κὴ βάρβαρον, ἐχ ἧττον δὲ κὴ τὸ ἄδικον τῆς κατ' αὐτῶ ψήφου ὑπὸ τῶ Σελτάνε, ἔφυγε νυκτὸς μὲ ὀλίγους τινὰς δέλους τε, ἀφεὶς τὸν θρόνον. Μεταξὺ δὲ αὐτῷ ἦτον καί τις γραμματικὸς τῶ Καμαράση Ἀντώνιος καλέμενος Ζαγωραῖος ὄχι τόσον ὡραῖος, ὅσον ἀγχίνους κὴ σοφὸς, κὴ εἰδήμων πολλῶν γλωσσῶν. Ἀφ' ἕ λοιπὸν ὅλοι ὁμοῦ δ' τυχῶς ἔφθασαν εἰς τὴ Πουλτάβαν, κὴ κάνενας πλέον ἀπὸ αὐτὸς δεν εἶχεν εἰς τὶ νὰ καταγίνεται· (ἐπειδὴ τὰ κοινὰ καθήκοντα τὰ ἔχασαν) ἄρχισαν ἐπάνω εἰς τὸ τεῖχος τῶ κάστρου νὰ σεργιανίζεν, κατὰ τὼ συνήθειαν τῆς πολιτείας. ἐπάνω δὲ εἰς τὸ τειχόκαστρον σωνηθίζεν νὰ περιδιαβάζουν γυναῖκές τε κὴ ἄνδρες, κόραι τε κὴ παιδία, μικροί τε κὴ μεγάλοι, νέοι τε κὴ γέροντες, διὰ νὰ ἀναπνέεν ἐκεῖνον τὸν καθαρώτατον ἀέρα. Τὸ σωτὶ ἦν, ὅπε τρῶτον ἐκόνδεσεν ὁ ῥηθεὶς ἀυθέντης, ἦτον ενὸς δ'γενῆς, ὅσις εἶχε μίαν κόρλω Βαρβάραν καλεμένω, ὡραίαν μεν, σεμνὼ δὲ εἰς τὸ ἄκρον, κὴ μὲ ὅλον ὁπῶ εἰς τὼ Πουλτάβαν τὰ κοράσια εἶναι πολλὰ ἐλδ'θερα κὴ πολιτικὰ, ὅμως αὐτὴ ὡμοίαζε μὲ μίαν κόρλω τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν σεμνότητα κὴ σοβαρότητα· ἡ σεμνότης γὰρ αὐτῆς ἦτον ἄκρα, ἡ ἀνατροφή της ἀρίστη, ἡ ὁμιλία της ὀλιγίστη μεν,

φρό-

φρόνιμος δὲ κὴ γλυκεῖα· καὶ ἐκεῖ ὁπού ἐσέκετο ἐφαίνετο ὅτι νοῦν ἐκατέβαζεν, ὡς λέγεται· καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον τοιαύτη, ὅτε περὶ τὸ τεῖχος, ὅτε ἐπὶ τοῦ τείχους ἐσεργιανίζε, καθὼς τὰ λοιπὰ κοράσια. Ὁ Ἀντώνιος δὲ δὲν ἠξεύρω ποῦ τρώτην φορὰν τὴν εἶδεν εἰς τὸ σπήτι της, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν ὅλοι κονδυμένοι, ἐτρώθη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τόσον, ὥσε ὁπὸ κὴ καθήκοντα νὰ εἶχεν, ἔφερε νὰ τὰ καταφρονήσῃ, διὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ ὑπηρετῇ τὸν ἔρωτα· ὅμως ἐπειδὴ ἦτον εἰς ἀργίαν ἔφερε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸν ὑπηρετήσῃ· „ ἀχολία γὰρ κὴ ἀργία, αἰτία κὴ ἀφορ- „ μὴ τρωτίσῃ τὸ ἔρωτος “· καθὼς λέγει κὴ ἐκεῖνος ὁ σοφός· „ ἀνὴρ ἀργὸς ἐν ἐπιθυμίαις „ ἐσίν “. Ἡ τύχη ὅμως τοῦ τζελεπῆ Ἀντωνάκι, τὸν ὑσέρησεν ἀπὸ τὴν συχνήν της θεωρίαν, ἐπειδὴ κὴ μετώκησεν εἰς ἄλλο κατάλυμα ὁ αὐθεντής, αὐτὸς ὅμως δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ ἐρθνᾷ μέσα ἐπιτήδεια, εἰς τὸ νὰ ἠμπορῇ νὰ βλέπῃ τὴν κοκωνίτζαν. ἐσύχναζε ταῖς Κυριακαῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν πέζινην, ὅπε καὶ αὐτὴ ἐπήγαινε συντροφιασμένη μὲ τὴν μητέρα της· καὶ ἐπειδὴ τὸ τρᾶγμα ἐπήγαινεν εἰς αὔξησιν, χωρὶς ἐκείνη νὰ ἔχῃ φιλίαν εἴδησιν, ἠθέλησε νὰ τὴν σείλῃ σὲ ῥαβασάκι, κὴ ὡς σιχοποιὸς ὁποῦ ἦτον, τὸ ἐσυνήθεσε διὰ στίχων· αὐτὸ δὲ εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

Βαρ-

Βαρβάρα Ψυχή μου.

Ὁπόταν εἶσαι μοναχή,
Κ' ἐρείσκεις σὸν καθρέπτη,
Τί κάμνει νὰ σωνάζω,
Τί μὲ κοντᾶ παντοτινά,
Τὸ φῶς μου τί τὸ γγίζει,
Κὶ ἀφ' ὃ τὸ πληροφορηθῇς,
Ποτὲ δὲν θέλεις μὲ μεμφθῇς.
Μὰ θὰ μὲ δικαιώσεις,
Ἂν κάτι τί πᾶ μὲ πλανᾷ.
Κὶ ἂν δὲν μὲ ἠμερδύσεις,
Ἀφ' ὃ αὐτὰ βεβαιωθῇς,
Ξέφεις σκληρὰν καρδίαν,
Καρδίαν σου καὶ σιδηρᾶν,
Ποτὲ πῶς δὲν σ' ἀλλάζω.
Πῶς ἄλλο κάλλος μὲ πλανᾷ.
Καὶ ἄλλο ν' ἀγαπήσω.
Ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ἀγαπῶ
Τὸ γνώμην σου μοὶ δόσαι.

Σοχάσου πλιὸ μὲ προσοχή,
Τί τὸ καρδιά μου κλέπτει.
Ὁπόταν σὲ κυπάζω,
Καὶ τί ἀμέσως μὲ πλανᾷ;
Ὁπόταν σ' ἀντικρύζει.
Μὰ θὰ μὲ δικαιώσεις,
Ἂν κάτι τί πᾶ μὲ πλανᾷ.
Κὶ ἂν δὲν μὲ ἠμερδύσεις,
Ἀφ' ὃ αὐτὰ βεβαιωθῇς,
Ξέφεις σκληρὰν καρδίαν,
Καρδίαν σου καὶ σιδηρᾶν,
Ποτὲ πῶς δὲν σ' ἀλλάζω.
Πῶς ἄλλο κάλλος μὲ πλανᾷ.
Καὶ ἄλλο ν' ἀγαπήσω.
Ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ἀγαπῶ
Τὸ γνώμην σου μοὶ δόσαι.

Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἐσιώθεσεν, ἐσοχάθη νὰ τὸ σείλῃ, ὅμως αὐτὴ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, Ῥωμαΐϊκα δὲν καταλαμβαίνει· αὖ Ῥωμαΐϊκα τὸ σείλω δὲν ὠφελεῖ, Ῥωσικὰ καὶ δὲν ἠξούρω· ὅθεν τί φρέπει νὰ κάμω; ἐκεῖ δὲ ὁποῦ ἐσυλλογίζετο, νὰ καὶ ἔρχεται καὶ ὁ διδάσκαλός τε ὁ Ῥῶσος, ὅσις ἐκαλεῖτο Ἰωαννης Λιόμπιτζ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδίδασκε τὴν Ῥωσσικὴν διάλεκτον, μὲ τὸ νὰ ἐκαταλάμβαινεν ὀλίγα Ἑλληνικὰ, ὡσαύτως καὶ ἁπλᾶ· ἦτον φρὸς τούτοις εἰδήμων τῆς Λατινικῆς καὶ Γαλλικῆς διαλέκτου· ὅθεν εὔκολον ἦτον νὰ τὸν διασαφίσῃ. Τὸν λέγει λοιπὸν, εἰς πολλὰ ἁρμόδιον καιρὸν ἦλθες. Ὁ Λιόμπιτζ τὸν ἀπο-

κεί-

κείνεται, διατί; Ἀγαπᾶσα, τὸν λέγει, νὰ μὲ κάμῃς αὐτὰς τοὺς στίχους Ῥωσικὰς, ὅμως νὰ φυλάξῃς τὸ ἴδιον νόημα, καὶ νὰ ἔχῃ καὶ τὴν ἰδίαν ἔμφασιν, ὁπὰ οἱ Ῥωμαῖοι ἔχουν. Τότε ὁ Λιούμπιτζ τὸν ὑπεχέθη· καὶ δι' ὀλίγου τὸν ἐρμήνευσε τὸ νόημα, καὶ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὁπὰ δὲν ἤξευρε, καὶ ἔτζι ἀνεχώρησεν. Ὁ ῥηθεὶς Ἀντωνάκης μας δὲ, τὴν ἄλλην ἡμέραν ἠθέλησε νὰ σωθέσῃ εἰς ῥαβασάκι διὰ στίχων κατ' ἀκροστιχίδα τὰ ὀνόματος αὐτῆς καὶ τὰ παξιόν της Γρηγορίου, (ἔτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ πατήρ της·) καὶ τὸ ἐσύνθεσεν· ἡ δὲ ἀκροστιχίς τε εἶναι αὐτή.

ΒΑΡΒΑΡΑ ΓΡΗΓΟΡΙΕΒΝΑ ΑΧ!

'Αξιολάτρευτή μου Βαρβάρα Γρηγοριέβνα!

Βλέμμα τὸ ἱλαρόν σου, καὶ ἦθος τὸ γλυκύ,
Α'ρπάζει τὴν καρδιά μου, μ' ἕνα ἑλκυσικό.
Ρ'έει σου ἀπὸ ςόμα μέλι ὅταν λαλῇς,
Βαρὺ τὸ σβαρόν σου, ὀλίγα γὰρ μιλᾷς.
Α"ν τύχῃ μέσ' ταῖς ἄλλαις, ἡ σὴ ἡ δύμορφιά,
Ρ'οδοανθῆ κ' ὐφαίνει ὅλην τὴν σωφροσύνη.
Α'νάμεσα εἰς ὅλας ἐσὺ ὑπερτερεῖς,
Γνωρίζω κ' ὑπερέχεις, μὴ λάθος τὸ θαρρῇς.
Ρ'έον οἱ ὀφθαλμοί σου, νέκταρ σαν τὰς κινεῖς
Η'ρέμα τὰς συκώνεις, κ' ἐμὲ ζωογονεῖς.
Γεμάτη ἀπὸ Χάριτες εἶσαι ξεχωρισταῖς,
Ο"λαις σ' ἐσὲ θωρῶνται αὐταῖς ζωγραφισταῖς.
Ρ'ίπτει τὸ ἱλαρόν σου βλέμμα κι' ἑλκυσικόν,
Μ'δίαν φλόγα βγάζει κὴ πῦρ, ναὶ, καυσικόν.
Ε'ν ὅλαις 'Αφροδίτη τὰ κάλλη φυσικά,
Βραβεῖον ἔδωκέ σοι τὰ ὑπερφυσικά.
Ζέμεις κ' ἐσὺ ταῖς Χάριτες, εἰς ὅσους σὲ θωρῶν,
Α"χρως καὶ ἐπαινῶσιν, αὐτὰ κὴ ἀπορῶν.
Α'ξία εἶσαι ὄντως τὸ νὰ σὲ ἐπαινῶ,
Χρέος μου ἂν' μεγάλο, τὸ νὰ σὲ προσκυνῶ.

'Ο πιςός της Α.

'Αφ' ὃ δὲ ἐτελείωσεν αὐτὸ, ἦλθε κὴ ὁ διδάσκαλός του ὁ Λιούμπιτζ, καὶ τὸν ἔφερε τοὺς Ρ'ωσικοὺς ςίχους, καὶ ἐπειδὴ δὲν τοῦ ἄρεσαν ἐκεῖνοι, διὰ τοῦτο τὸν ἔδωκε νὰ μεταφράσῃ τούτους. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν φρὸς τὸ δειλινὸν τοὺς ἔφερε μὲν μεταφρασμένους διὰ στίχων, ὄχι ὅ-

μως

μως κὴ κατὰ ἀκροσιχίδα. ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ σείλῃ τὲς δύω ὁμᾶ, κὴ τοὺς Ῥωμαίϊκους, διὰ τὴν ἀκροσιχίδα, κὴ τὲς Ῥωσικὲς, διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα· κὴ τοῦτο εὔκολα τὸ ἐκατώρθωσεν, ὡσὰν ὁποῦ εἰς τὸ κονάκι τοῦ Αὐθεντη ἦτον μία γυναῖκα γνωστὴ εἰς τὸ σπῆτι τῆς Βαρβάρας Γρηγοριέβνας, ὅθεν τὴν ἔκραξεν δὲ-θὲς, κὴ λέγωντάς της δύω λόγια Ῥωσικὰ κυτζὰ σραβὰ, καθὼς ἤξερε διὰ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, κὴ χαϊζωντάς της κὴ μερικὰ καπίκια, ὑπήκουσε, κὴ ὑπῆγε παραχρῆμα, κὴ κατὰ τύχην εὗρεσα τὴν κόρην μοναχὴν, τῆς τὸ ἐγχείρισε λέγουσα, τοῦτο τὸ ῥαβασάκι, κυρά μου, μὲ τὸ ἔδωκεν σένας Γραῖκος ἀπὸ τὸν Αὐθεντην νὰ τῆς τὸ δώσω· ἐκείνη δὲ λαβοῦσα τὸ ῥαβασάκι, κὴ ἀναγνῶσα τὴν εἶπε καλά· κὴ οὖσα ἀσυνήθιστη ἀπὸ αὐτὰ, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἡ καρδία της ἁπλῆ, κὴ τῶν τοιούτων ἄμοιρος, διὰ τοῦτο σύγχυσιν κἀμμίαν δὲν αἰσθάνθη. Καὶ κατὰ ἀλήθειαν μεγάλος θησαυρὸς εἶναι ἡ ἁπλῆ καρδία. Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν ἡ γυναῖκα ἐρωτήθη ἀπὸ τὸν τζελεπὴ Ἀντωνάκη διὰ τὸ ῥαβάσι, κὴ μαθὼν ὅτι τῆς τὸ ἔδωκεν, ἐχάρηκε κατὰ πολλά. Τὸ δειλινὸν δὲ δύγηκεν ὁ Αὐθεντης ἔξω κατὰ τὴν συνήθειαν του νὰ σεργιανίσῃ εἰς τὸν μπαχτζὲν μὲ τὸ ἁμάξι, ἀφίνωντας τὲς ἄλλους μονάχους. Δὲν ἔχασε λοιπὸν καιρὸν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, ἀλλὰ σπωθεὶς παρακινεῖ τὸν Καφετζίμπασιν, τὸν Τζιμπουκτζίμπασιν, κὴ τὸν Στόλνικον, ὡσαύτως κὴ τὸν δεύτερον Καφετζῆν (ὁ Καμαράσης δὲ ὁ αὐθεντης τὸν ἐπήγαινε παντοτε μὲ τὸν Αὐθεντην) διὰ νὰ ὑπάγουν κὴ αὐτοὶ

τοὶ εἰς τὸν πλησίον μπαχτζεὶ, ὁπᾶ νὰ ἠμπορέσουω νὰ ἐπιστρέψουω ὀγλιγωρότερα ἀπὸ τὸν Αὐθεντίτω. Εἰς αὐτὼ δὲ τὼ παρακίνησιν ὑπήκουσαν ὅλοι· ὅθεν ἐκίνησαν διὰ τὸν μπαχτζεί· ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν, καὶ ὀλίγον δὰθύμησαν, ἄρχισαν νὰ ξαγῳδήσεν καθ' ἕνας ἐκεῖνο, ὁπᾶ ἤξέρε· κὴ ὁ μεὶ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, ἄρχισε νὰ ξαγῳδήσῃ τὸ ἀκόλεθον, διὰ σίχων.

Ποτὲ δεὶ ἐδοκίμασα, τᾶ Ἔρωτος τὰ πάθη,
Αὐτὸς δὲ καθὼς φαίνεται, θέλει νὰ μὲ τὰ μάθῃ.
Κάθεται καὶ ἐπινεᾶ, πλάττει ἕνα ὡραῖον,
Πελάκι σόϊ ἀγνάρικο, νερλάδικον κὴ νέον.
Καὶ μὲ τ' αὐτὸ ἐβάλθηκε, πλέον νὰ μὲ δελώσῃ,
Καὶ κατὰ τὸ κοπάσιτον, θὲ νὰ τὸ καταρθώσῃ.
Καὶ βόπες ἤυρε θαυμασιὰς, εἰς τὸ νὰ μὲ πληγώνῃ,
Κὶ αὖ τὸ σερδίσῃ ἔτζ' αὐτὸ, βέβαια μὲ σκοπώνῃ.
Μὲ λέγει δὲ νὰ σιωπῶ, τὸ ἄχ νὰ μὴ φωνάζω,
Καὶ εἰς τὰ πάθη τὰ δεινὰ, νὰ μὴν ἀνασπάζω.
Τῆς σιωπῆς παράδειγμα, τὸν πέρβανὲ μὲ φέρει,
Πᾶ καίεται μέσ' τὴν φωτιὰ, κὴ ὅλως ὑποφέρει.
Καίεται ὁ παλαίπωρος, κὴ λαλιαὶ δεὶ βγαίνει,
Δείχνει τὴν ζέσιν τε αὐτὸ, μὲ ὅλον πᾶν' χαϊβαίνει.
Ἔτζι μὲ λέγει κὴ αὐτὸς, φωτιαῖς αὖ ὑπομείνῃς,
Βέβαια τὸ ποθάμενον, τέλος πάντων κερδαίνεις.
Μὰ αὖ τὰ χελιδόνια, μιμάμενος φωνάζῃς,
Δεὶ καταρθώνεις τίποτες, μόνον θ' ἀνασπάζεις,
Δί, ὅτι τᾶτα τὸν γοντζὲ, τὸν βλέπεν κὴ τζιείζεν,
Καὶ θέλεν νὰ τὸν μυερωθῆν, πλὴν δεὶ τὸ μπασαρδίζεν.
Κὶ ἀπ' ταῖς φωναῖς των ταῖς πολλαῖς, τ' ἀγκάθια τᾶς ἔχεν
Πᾶ μ' αὐσηρὰ κανεῴματα, ὅλα τὰ καταβέχεν.
Λοιπὸν ἐγ' ἀπεφάσισα, πλέον νὰ μὴ φωνάζω,
Μήτε τὸ ἄχ πλέον νὰ πῶ, μήτε ν' ἀνασπάζω.
Νὰ ὑπομείνω μοναχὰ, τᾶ Ἔρωτος τὰ βέλη,
Κὶ ἴσως μυερίσω τὸν γοντζὲ, κὶ αὖ θέλῃ, κὶ αὖ δεὶ θέλῃ.

Ὁ μὲν ἓν Καφετζίμπασης ἐξαγώδησε τὸ ἑπόμενον, ὡς ὁρᾶται.

Καλῶς τὰ μάτια σε τὰ δυώ, πᾶ ἐπεθύμην νὰ ἰδῶ,
Ὅτι αὐτὰ ὦ φῶς με, εἶναι ὁ θησαυρός με.
Καλῶς τὸ τζεβαέρι με, ψυχὴ μ' κὴ ντζιέρι με,
Καλῶς ἦλθες πολί με, γλυκειὰ ἀπαυδοχή με,
Πολὶ μὲ ςῆθος ἀνοικτό, σὲ φρόσμενα νὰ σὲ δεχτῶ.
Μὲ ἀνοικταῖς ἀγκάλαις, κὴ μὲ χαραῖς μεγάλαις,
Σ' ἐφρόσμενα τόσον καιρό, νὰ σ' ἀπολαύσω νὰ χαρῶ.
Καλῶς ἦλθες πολί με, ζωὴ κι' ἀναπνοή με
Ἐφθασα νὰ σὲ ξαναδῶ, ἂς χαίρω κὴ ἂς ξαγωδῶ.
Ἐσεῖσαι ἡ χαρά με, ψυχὴ κὴ ἡ καρδιά με,
Πλέον νὰ μοῦ τ' ἀξιωθῶ, ἄλλο τε νὰ σὲ ζερηθῶ,
Οὔτε νὰ μοῦ τὸ φθάσω, πολί με νὰ σὲ χάσω.
Μὰ ὥσε ζῶ νὰ σὲ θωρῶ, νὰ εὐθυμῶ κὴ νὰ χαρῶ,
Νἆμαι παύτα κοντά σε, κὴ ςὰ φροσάγματά σε.

Ὁ δεύτερος δὲ Καφετζὴς, οὕτω μετ' ἔπειτα ἐξαγώδησε.

Δεῦ ξεύρω φῶς με τί θηλοῖ, τὸ ἀγιρλίκι τὸ πολύ,
Ὁ' ἄχιος βαδές σε, κὴ ὁ σκληρὸς τζεχρές σε.
Τὸ βλέμμα σε τὸ ἐχθρικόν, πάρζι τὸ ἡγεμονικόν,
Ἡ' τόσ' ἀψηφησία, κὴ ἡ πολλὴ κακία.
Τὸ ἦθος τὸ φροχθεσινόν, μὲ κάμνει ὅλον σκοτεινόν.
Καὶ πῶς νὰ τὸ βασάξη, ὁ νοῦς νὰ μὴ πεπάξη;
Ὅταν τὸ καλονθυμηθῶ, μὲ ἔρχεται νὰ ξελαθῶ,
Χωρὶς κἀμμιαν αἰτίαν, κὴ δικαιολογίαν,
Τί σ' ἔκαμα κὴ δεῦ μπορεῖς, καθόλε νὰ μὲ θεωρῆς;
Τί σ' ἔπταιξα χρυσό με, κ' εἶσαι αὐτίδικό με;
Δεῦ μὲ λυπεῖσαι παντελῶς, πᾶ ἔγινα ὡσαὶ ξελός,
Πῶς κὴ τί πλάγχνα ἔχεις, ἐμὲ νὰ καταξέχης;
Πῶς ὑποφέρεις, ὦ ψυχὴ, νὰ μ' ἔχης μῖσος μοναχὴ,
Καὶ ὅλον νὰ παχίζης, γιὰ νὰ μὲ βασανίζης;

Ὁ

Ὁ δὲ Στόλνικος ἐτραγῴδησε τὸ ἀπόλυθον μετὰ τοῦτον.

Μόλις ἡ τύχημ' ἄρχισε, μασαετὲ νὰ δείξῃ,
Κὶ ἀπτὰ πολλά μυ βάσανα, τὸ χέρι νὰ ξαβίξῃ,
Νὰ δείξῃ πῶς εἰς τὸ ἔξῆς, θέλει μὲ βοηθήσει,
Μ' οὖα χρυσὸ κερέμι της, νὰ μὲ χαροποιήσῃ.
Κ' εὐθὺς ὁ φθόνος μὲ πλοκὰς, κὴ μὲ χαρεκακίαν,
Μετέβαλλε τὴν τύχην μυ, εἰς ἄκραν δυσυχίαν.
Καὶ δαν' τὴν ἄφησε μικρὸν, ὁπᾶ νὰ βαζιεσίσῃ,
Καὶ τυραννίαις ταῖς πολλαῖς, ὀλίγον νὰ ἀφήσῃ.
Ἀλλὰ ἐκεῖ πᾶ ἤλπιζα, σὰ πάθη πλέον τέρη
Εὐθὺς αὐτὸς μὲ ἔφερε, σῶν συμφορῶν τὰ νέφη.
Ὦ φθόνε πονηρόπατε, ἄλλο καλὸν δαν κάμνεις,
Εἰς τὴν γαλήνην μοναχὰ, τὰ κύματα νὰ βγάνῃς.
Μὰ ὅποιος τὸ φαρμάκι σου, εἰς τὴν καρδιάν του ἔχει,
Τὸν ἑαυτόν του μάλιστα, φθείρει, κὴ καταξέχει.
Τύχη μυ κὴ παλαγχνίσου με, ὡς πότε μὲ παιδεύεις,
Λυπήσου με κὴ ἄρχισε, γιὰ νὰ μὲ θεραπεύῃς!

Ὁ δὲ Τζιμπεντζίμπασης ἐμελῴδησεν ὕστερον, ὡς κὴ οἱ λοιποί.

Δυὸ γνώμαις τ' νὰ συμφωνᾶν, κὴ μὲ ἀγάπην νὰ πονᾶν,
Εἶναι μεγάλη τύχη, σ' ὅποιον τ' ἐπιτύχῃ.
Νὰ ἔχαν τὴν αὐτὴν βελὴν, χωρὶς κἀμμιὰν ἐπιβολὴν,
Ψυχὴν, καρδίαν μίαν μ' ἀπόφασιν τελείαν.
Νὰ δείχναν κλίσιν περγιασὴν, μὲ μίαν πίστιν θαυμασὴν.
Αὐτὸ εἶναι νοβλέτι κὴ τυχηρὸν χικμέτι.
Τέτοιο δὲ τύχημα σωστὸν, εἶναι πολλὰ ὀλιγοστὸν,
Καὶ δύσκολα συμβαίνει, παρόμοιον νὰ γενῇ.
Κὶ αὐίσως κὴ ἀποχτηθῇ, ἀκολουθεῖ νὰ συγχισθῇ,
Κὶ ἀπὸ μικρὰν αἰτίαν, νὰ ἔλθ' εἰς δυσυχίαν.
Μόνον ἡ τύχ ἂς βοηθῇ, ἴσως κὴ νὰ μὴ φοβηθῇ,
Κάνεις τὸν σερεμόν του, κὴ ἀποχωρισμόν του.
Τέτοιο καλὸ δαν ἠμπορεῖ, τοσῶς νὰ μὲ πληροφορῇ.

Ἐν

Ἐν ὅσῳ δεν ἠξέρω, τί τέλος θὲ νὰ ἔῦρω.
Γιατί αὐτὰ τὰ τυχηρά, κατόπι ἔχυν λυπηρά,
Καὶ πανία τυχαίνει, τύχη δὲν τυχισμένη.

Ὁ Δβόρνικος δὲ, ὁπὄ ἠμὴ αὐτὸς μετέπειτα ἦλθεν, ἔψαλε τὸ ἑπόμενον, πολλὰ ἁρμονικά.

Η' Ἀφροδίτη βλέπει, ἐκεῖνο πὄ δεν κρίνει,
ὁ Ἔρωτας συχνά.
Αὐτὴ ἀποφασίζει, ἠμὴ δείχνει πῶς φρονεύνει,
ὡς πλάσμα σ' ἐπαινῆ,
Καὶ λέγει τὸν ὑόντης, νὰ μὴν ἀργήσῃ πλέον
νὰ δώσῃ παρθυς,
Τὰ τόξα, ἠμὴ τὰ βέλη, ἠμὴ τὼ σκλαβιαν ἀπὸ νέων
ἠ δόξαν πὄ ποθεῖς.
Ὅταν ἐσὺ θελήσῃς, μὲ νόσιμαις, ἠ νέαις
νὰ παρέῤῥητιαθῇς,
Λαμβάνεις τὰ φρωτεῖα, ἀπ' ὅλαις ταῖς ὡραίαις
χωρὶς νὰ δὺφρανθῇς,
Καὶ κάθε ἄλλο κάλλος, γιὰ νὰ τὸ παραβάλῃ
καθ' σὲας ἠμπορεῖ
Μαζῆσε ἠ νὰ εὕρῃ, ὑπερβολὴ μεγάλη,
πὄ λόγος δεν χωρεῖ.
Τὸ ἐδικόν σε λέγαν, ὅλοι κοινῶς θαυμάζυν
ἠ μὼν σαν νεκροὶ,
Α'πόκρισιν δεν ἔχυν, ἐκστατικοὶ κυτάζυν
μεγάλοι ἠ μικροί.
Καὶ τὸ γλυκόν σε βλέμμα, ἠ ἄμεῤῥόν σε νάζι
κ' ἡ χάρις ἡ πολλὴ,
Πὄ σ' ἔδωκεν ἡ φύσις, εἰς ἄλλω δεν περιάζει
ὦ παγχρυσον πτηλί.
Τὰ κόκκινά σε χείλη, μὲ τί νὰναι βαμμένα
νὰ πῶ δεν ἠμπορῶ,
Καὶ τ' ἄσπρον σε τὸ ῥῆθος, αὐτὰ μ' ἔχκν κ' ἐμένα
σκλάβον τόσον καιρό.

Εἰς

Εἰς τὼ βασίλισσά μου, πᾶ ἔχει τὸ σεφάι
τὸ δῶρον τῆς Θεᾶς,
Εἶμαι ὑποταγμένος, καὶ σέκομαι διβάι
Προσμένω προσαγάς.

Καὶ ὁ δεύτερος Πορτάρης, ὁπᾶ ἠκολούθησε τὸν Δβόρνικον ἐξαγώδησεν ἔπω.

Σποχάζομαι καὶ ἀπορῶ, τὼ πομνὼ φιλίαν,
Ὁπᾶ σὸ σόμα σέχεται, καὶ ὄχι σὼ καρδίαν.
Υ'πόχεσες βλέπει τινὰς μυρίας τῆς φιλίας,
Καὶ πλῆθος λόγων ἀληθῶς, ὅμως μὲ πανουργίας.
Ταξίματα νὰ μένουσιν, οἱ φίλοι ὡς τὸ τέλος,
Ἀχώριστοι τέτοιας λογῆς, ὡσαὶ νὰ εἶν' οἱ μέλος.
Νὰ δῆ τινὰς μὲ προσοχὼ, τί ὄρκους φρικτὰς κάμνουν,
Ἰφράτι μὲ ὑπερβολὼ, κὴ τὼ ψυχὼ τους χαίρουν.
Τοιοῦτοι εἶναι ἀληθῶς, οἱ πομνοὶ οἱ φίλοι,
Ὡς ζάχαρ' εἶν' τὰ λόγια τους, πᾶ ἔχουν εἰς τὰ χείλη.
Ὅταν αὐτὰ ὁ φρόνιμος, πρέπει νὰ τὰ κυτάζῃ,
Μὲ δοκιμὼ κάθε καρδιὰ ἀνθρώπου νὰ ξετάζῃ.
Ἀ'νίσως ὅντως συμφωνεῖ, κατὰ τὼ θέλησίντου,
Ὕστερον νὰ τὸν ἀγαπᾷ, μὲ ὅλω τὼ ψυχώ του.
Ἂν δὲ τὼ συμβολὼ αὐτὼ, κἀνεὶς δὲν τὼ ψηφίσῃ
Ἐξ ἅπαντος ἀνωφελῶς θέλει μετανοήσει.

Ἔπειτα δὲ ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης νὰ ξαγωδήσῃ ἐν δεύτερα, ἔπω.

Τὰ κάλλη σου ψυχή μου, τὰ τόσα θαυμαστὰ,
Σύγκρισιν δὲν λαμβάνουν, ἀλλ' εἶναι χωρισά.
Λάμπουν ὡσαὶ τὸν Ἥλιον, ὅπου κὶ ἂν εὑρεθοῦν,
Κοντά σου ὅλα τ' ἄστρα, πρέπει ν' ἀφανισθοῦν.
Εὐθὺς πᾶ ἀνατέλλεις, σὲ κάθε σωρροφιὰ,
Δὲν ἔχει ἰχτικπάσια, τὶς ἄλλη εὐμορφιά.
Ἁρπάζεις κάθε βλέμμα, εἰς τὸ νὰ σὲ θωρῇ,
Κὶ ἂν θέλῃ νὰ κυτάξῃ, κὶ ἀλλοῦ δὲν ἠμπορεῖ.

Για-

Γιατί ἡ χάρες φῶς μου, πᾶ ἔχεις φυσικά,
Τὸ νᾶρι κ᾽ τὸ πνεῦμα, κι᾽ ἄλλα ἐλκυσικά,
Εἶν᾽ ἐλκτικὸς μαγνίτης, ἐς κάθε μιὰ καρδιά,
Καὶ ὄντως ἔτζι εἶναι, δὲν θέλω λακυρδιά.
Λάθος σ᾽ αὐτὸ δὲν ἔχω, μὲ τ᾽ νὰ συμφωνᾶν,
Μαζή μου κι᾽ ἄλλαις γνώμαις, ὁπᾶ σὲ ἐπαινᾶν.
Προτίμησιν ἀπ᾽ ὅλας, ἔχεις παντοτινή,
Καὶ ἂς μὴ εἶναι φῶς μου, κ᾽ ἡ κλίσις σου κοινή.

Ὁ δὲ Καφετζὴ μπασης ὡσαύτως, μιμηθεὶς δηλαδὴ τὸν Ἀντωνάκη, ἄρχησε καὶ αὐτὸς νὰ δευτερώσῃ τὸ ξαγῶδί του, ὡς ἔπεται.

Ἂν σὲ ἔκαμεν ἡ φύσις, διὰ νὰ μὲ τυραννήσῃς,
Θέλει κάμῃ κ᾽ χάνσα, γιὰ νὰ τυραννῇ κ᾽ ἐσσᾶ.
Ἂν σὲ φαίνεται παιγνίδι, πῶς ἡ τύχη ἀποδίδει,
Γλίγωρα τὸ δοκιμάζεις, κ᾽ τὸ πῶς θὲ νὰ θαυμάζῃς.
Ὅσα πῶρα σὺ μὲ κάμνεις, ἤξευρε πῶς δὲν πὶ χαίνεις,
Κ᾽ ἂν θαρρῇς πῶς δὲν εἶν᾽ χείσις, εἶν᾽ καιρὸς νὰ τὸ γνωρίσῃς.
Ἡ ἐκδίκησις θὰ γείνῃ, δὲν εἶν᾽ ξόπος ν᾽ ἀπομείνῃ,
Κὶ ἂν ἀργῇ μὴ συμπεραίνῃς, πῶς ἀπληρωτ᾽ ἀπομένει.
Πληρωμὴ σὸ κάθε σᾶ, θέλεις λάβ᾽ ἀπὸ χάνσα,
Κὶ ὅταν πάρῃς τὸν μισόν σου, ἔρχεσαι σὸν ἑαυτόν σου.
Τότε θέλεις τὸ γνωρίσει, πῶς ἡ τύχη κάμνει χείσι,
Καὶ καθ᾽ σᾶ τὸν πληρώνει, ὡς ἐκεῖ ὁπᾶ σηκώνει.
Ἂν νομίζῃς ὅτι ὅλον, μὲ τὸν ἔμφυτόν σου δόλον,
Καὶ αὐτῶ τῶ θεία δίκη, θέλεις κάμῃ νὰ σ᾽ ἀφήκῃ.
Εἶναι πείραξις διαβόλου, κ᾽ δὲν γίνεται καθ᾽ ὅλου.
Κὶ ἂν ποιὸν τὸ νομίζεις, ἴσως νᾶν δὲν χαλανδρίζεις.
Ἀλλ᾽ ἀναιθητᾶς δὶ ὅλου, σὲ τὸ λέγω χωρὶς δόλου.

Ὁ δεύτερος Καφετζὴς παρομοίως εἶπε τὸ ἑπόμενον.

Σὰν δὲν ἤθελες φιλίαν, τί μὲ ἔδιδες αἰτίαν,
Ἐγὼ εἶχ᾽ ἀποφασίσω ὡς καλόγηρος νὰ ζήσω.

Κὶ

Κὶ ὅλα πλέον πὰ τ̃ κόσμ, νὰ πὰ βγάλω ἀπ' ἐμπρός μ,
Μὰ σὺ μ' ἔδωκες αἰτία, κ̀ λοιπὸν γιατὶ κακία;
Τ' ποψίαν ἔχας φῶς μ, μὰ σὺ εἶσαι ἐδικός μ,
Κὶ αὖ σὲ ἔδωκα αἰτία, ζέκομαι ζὼ συμφωνία.
Ὅσα σ' ἔπαξα ὡς πώρα, θέλω πὰ φυλάξω ὅλα.
Ἀ'π' τ̀ν κόσμον βαζγεσίζω, μ' ἀπτὸν λόγον μ' δν̀ γυρίζω.
Τέτοιας μαπαιολογίας, λέγ' ὁτ' ἤκουσά μυρίας,
Ἄλλα λέγας ὅμως πώρα, κὶ ἄλλα κάμνας σὲ μίαν ὥρα.
Ἄλλα σήμερον μὲ πίζας, κὶ αὔριον λύθυς τ' ἀλλάζας.
Εἶσαι σαὶ τὸ Μαπεῖνι, πᾶ εἰς δύω μέρη κλίνα.
Νικημένος λέγα φῶς μ, εἶσ' ἀπτ' ἄδικα τ̃ κόσμ,
Πλὼ ἐγὼ εἶμαι δικήσ, φθαίνει σ' ὡς ἐδῶ λυπήσ.
Ἄφες τὼ φιλονεικία, δν̀ μπορῶ τ̃ ἀληθείᾳ
Νὰ ἀκόω φλυαρίας, κὶ ὅμοιας μωρολογίας.

Τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ Στόλνικος ἐποίησεν, ᾄσας τὸ παρόν.

Τώρα πλέον ἐγνωρίσθη, τώρα εἶναι φανερὸν
Ἡ φιλία σ ἡ τόση, ὅτι ἦτον καρὸς καιρόν.
Καὶ τὼ γνώμω σ τὼ εἶδα, κ̀ τὸ πάρζι ἀντ' αὐτῷ,
Καὶ ἐγὼ νὰ τὸ βασάζω, πᾶτο δν̀ εἶν' δυνατό.
Τὰ σημερινά σ λόγια, παντελῶς δν̀ συμφωνοῦν,
Μὲ πὰ αὐριν̀ά σ ἔργα, ὁπᾶ ἔχας κατὰ νοῦν,
Ὅσα σήμερον λαλήσας, αὔριον πὰ ἀναιρεῖς,
Τᾶ τ' αὖ τ' ὄχης ζαριφλῆκι, λάθος φῶς μ τ̀ θαρρεῖς.
Δν̀ περγιάζα εἰς ἐσνά, ἀλλ' αὐτ' ἄλλα νὰ λαλῇς,
Τὼ ὑπόληψίν σ χάνας, κ̀ ποσῶς δν̀ ὠφελεῖς.
Τὼ καρδιά σ ἄφησέ τὼ, σ' σνα μέρος νὰ ζαθῇ,
Κὶ ὄχ' ἐδῶ κ̀ κεῖ νὰ βέχῃ, κ̀ ζὸν κόσμον νὰ χαθῇ.
Τᾶτο εἶναι ἐναντίον, εἰς τὼ γνώμω μ πολλά,
Κὶ εἰς ἐσνά πῶς δν̀ πρέπει, τὸ ζοχάζομαι καλά.
Ὅθεν πώρα συλλογίσ, κάμ' ἀπόφασιν σωστὴ,
Σ' σνα μόνον νὰ δαλδῇς, κ̀ νὰ ζέκεσαι πιστή.
Κὶ αὖ ἀποφασίσῃς ἔτζι, μετ' ἐμνα ἠμπορεῖς,
Πιὰ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ζήσῃς, εἰδὲ μὴ μὲ συγχωρῇς.

Συ-

Σιωπηλὸς καὶ ὁ Τζιμπουκτζίμπασης τοῖς ἄλλοις, ἐτραγῴδησε τὸ ἑξῆς.

Ὅλα τὰ πράγματα καιρὸν, πῶς ἔχει εἶναι φανερὸν,
Καὶ ὅλα ἔχουν τάξιν, πρᾶ νὰ βαλθοῦν εἰς πρᾶξιν.
Κὶ ὅταν τινὰς περιπατῇ, μὲ τὸν καιρὸν εἰς κάθε τί,
Ὅσα σαυτὸν ἰδοῦσι, εὔλογα τὰ μεροῦσι.
Εἶναι καιρὸς ὅπου ζητεῖ, μελαγχολίας κὶ ἄλλο τι,
Εἶναι καὶ ὥρα πάλιν, νὰ δείξῃ γνώμην ἄλλην.
Ν' ἀλλάξῃ χρῆμα καὶ σκοπὸν, καὶ κάθε ἦθος σκυθρωπὸν,
Τὴν λύπην νὰ ἀφήσῃ, χαρὰν ν' ἀκολουθήσῃ.
Γιατὶ ὁ βίος ὁ παρὼν, μ' ἄγριον βλέμμα κ' ἱλαρὸ,
Παύτοτε μᾶς κυπάζει, κὶ ὅλο συχνὰ ἀλλάζει.
Κ' ἡ τύχ' αὐτὴ ἡ φθονερὰ, δὲν εἶναι παύτα σταθερὰ,
Τρέχει καὶ καταρέχει, καὶ παίγνιον μᾶς ἔχει.
Μᾶς δίδει γέλοια καὶ καϊμοὺς, κρυσέρια κὶ ἀνασκαγμοὺς,
Πλὴν σ' ὅ,τι κάνεις φθάσει, πρέπει νὰ τὰ περγιάσῃ.
Μόν' ἔχει γιὰ νὰ στοχασθῇ, κὶ ὅσον μπορεῖ νὰ βιασθῇ,
Ὅπου νὰ μεριάζῃ, εἰς ὅ,τι δοκιμάζει.

Ὁ δὲ Δβόρνικος ἔπω.

Θάλασσα ἀχνωμανία μεγαλοσοιχωμανία,
Ὅσοι σὲ περιδιαβάζουν, βέβαια ἀνασκάζουν.
Ταῖς φορτώναις καὶ βοαῖς σου, καὶ ταῖς ἄπαπταις πνοαῖς σου,
Ἔξαφνα, κὶ ἀθύρτα ἐκάμνεις, τὰς πλωτῆράς σου νὰ χαίρῃς.
Φέρεσαι μ' ἀλυπησίαν, καὶ ἀδικαιολογησίαν,
Ἄρμενα πανιὰ ξεχίζεις, κὶ αὖ κάτω τὰ γυρίζεις,
Μ' αὖ ποτε καὶ ἡσυχάσῃς, καὶ τὸ κῦμα κατδυνάσῃς,
Πρόσωπον καθρέπτου δείξῃς, καὶ ταῖς ζάλαις σου ταῖς κρύψῃς,
Κάμνεις πάχα πῶς κοιμᾶσαι, κὶ ἄλλους βόπους συλλογᾶσαι,
Μπόραις ἔξαφναις νὰ δώσῃς, κὶ ὅσους εὕρῃς νὰ βοπόσῃς.
Ἂν τὰς βασιλεῖς ὑβρίζῃς, καὶ κεμπὰς δὲν σαϊντίζῃς,
Πόσον μάλιστα τὰς κρίσεις, εἶναι πλέον νὰ ψηφίσῃς!
Ἔμαθες τὴν ἀδικίαν, δὲν στοχάζεσ' ἁμαρτίαν,
Καὶ κρυσάδες καὶ φονάδες, κὶ ὅ,τ' ἁρπάσεις τὸ χωνεύεις.

Καὶ

Καὶ ὁ δεύτερος Πορτάρης, μὲ ὅλον ὁπού ἦτον μελαγχολικὸς, ἔψαλε τὸ ἀκόλουθον.

Τώρα πλέον ταξιδεύω
δίχως πλιὰ νὰ κινδυνεύω,
Καὶ κοντεύω σὲ λιμένα,
φόβον δὲν ἔχω χαμένα,
Ἔπαυσ' ἡ ἀνεμοζάλη,
κ' ἡ φορτοῦνα ἡ μεγάλη,
Περπατῶ εἰς τὴν γαλήνη,
πάγει ἡ βομάρα κεύνη.
Ὁ γιαλὸς εἶναι σὰν λάδι,
κὶ ὅπως εἶν' καλὸν σημάδι.
Ὁ καιρὸς πῶς θὲ ν' ἀνοίξῃ,
καλοκαῖρ' εὐθὺς θὰ δείξει.
Ἐν ᾧ κύματα χωνεύει,
ὅσον μόνον πᾶ σαλεύει,
Ὠλιγόστυσ' ὁ ἀέρας,
τῆς νυκτὸς κ' τῆς ἡμέρας.
Δὲν φυσᾷ μὲ ἀπαξίαν,
ἔρχεται δὲ μ' ἡσυχίαν.
Καὶ μακρὰν δὲν ἐξορίζει,
μόνον τἄρμενα γεμίζει.
Βλέπ' ὁ νοῦς μου δὲν σασίζει,
ἄρχισε καλὰ γνωρίζει,
Πῶς εἰς τὴν ξηρὰ θὰ φθάξει,
γλίγωρα διὰ ν' ἀράξῃ.
Τί λοιπὸν νὰ συλλογῆται,
μάταια κὰ νὰ φοβῆται,
Ἔχοντας καραβοκύρη,
ὅς τις κάμνει τὸ ταξίδι.
Τὴν ἐλπίδα τ' ἂς μὴ χίξῃ,
ὅσα ὅπως κὶ αὖ βαβίξῃ,
Καὶ τὰ φράγματα γυρίζει,
κ' ἔτζι τὸν καλοκαρδίζει.

Καὶ ἀφ' οὗ ὅλοι ἐτελείωσαν, ἠθέλησεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης νὰ κάμῃ τὸν ἐπίλογον.

Στὴν ἀγάπην ἡ κακία,
εἰς τὰς ὄρκους ἀπιστία,
Εἰς τὰς λόγους ἐναντία,
εὔμορφη αὐτιμιθία.
Εἰς τὸ πλάγχνες ἀπλαγχνία
εἰς ταῖς λύπαις εἰρωνία,
Εἰς τὸ σέβας τυραννία,
πληρωμὴ πολλὰ ἀξία.
Εἰς τὴν ἥμερην καρδία,
μιὰ προαίρεσις ἀχία
Καὶ διάθεσις δολία,
ὦ χαρᾶς τέτοια φιλία!
Εἰς ὑποταγὴν τελείαν
κ' εἰς παντοτινὴν σκλαβείαν,
Τέτοια μιὰ σκληρὴ καρδία,
τί μεγάλ' ἀχαριστία!
Εἰς τὸν πόθον ἀπιστία,
στὴν λακτὰρ αὐερωτία,
Καὶ θυμὸς χωρὶς αἰτία,
ὦ τί δικαιοκρισία!
Στὰς ἐπαίνους δυσφημία,
στὰς τιμαῖς ἡ ἀτιμία,
Εἰς ταῖς χάριτες ζημία,
ὦ τί εὔμορφα σημεῖα;

Δὲν

Δὼ εἶν' πλέον ἀποξία, ἡ δικήμε θεωξία,
Ὅτι φαίνεται βαξεῖα, ωξοξενεῖ ϛνοχωξία.·
Λοιπὸν ωξέπει ἐξοξία, καὶ διάϛασις τελεία
Ἀ'πὸ τέτοια φιλία, ἀληθέϛατα, ἐν βίᾳ.
Ὅ"τι ἡ πολυκαιξία, παύτα φέξει τ' αὐαντία,
Ἄ"ν τινας κὴ δὼ τολμήϛῃ, τῳ ὁξμῳ της ν' ἀπαντήϛῃ.

Καὶ τοῦτο ἄϛας ἐϛηκώθηκε, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐϛηκώθηϛαν ὅλοι, καὶ ἀνεχώρηϛαν φοβούμενοι μήπως ἔλθῃ ὁ Αὐθεντης, κὴ δεν τὲς εὕρῃ, καὶ τοιϛτοξόπως ἐτελείωϛεν ἐκείνη ἡ δυθυμία.

Τῳ ἄλλῳ δὲ ἡμέραν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ἠθέλησε νὰ περιδιαβάϛῃ ὁλόγυρα τὸ τεῖχος, μαζῆ μὲ τὸν διδάϛκαλόν τε τὸν Λιὲμπητζ, κὴ ἐκεῖ ὁπᾶ ἐϛεργιαν́ιζαν, νὰ καὶ ἀπαντᾶν τῳ Βαρβάραν Γρηγοριέβναν, μὲ τῳ μητέρα της καὶ μὲ τὸν πατέρα της, τὲς ὁποίους ἐωροϛκωύηϛαν, κὴ αὐτεωροϛκωυήθηϛαν· ὁ τζελεπὴ δὲ Ἀντωνάκης τὸ ἐϛτοχάϛθη αὐτὸ διὰ οἰωνόν τινα, ὅθεν ἐχάρηκε καπαπολλά· ἐπειδὴ ἀκόμι τὰ ἤθη τῆς Πουλτάβας ἠγνοᾶϛεν, ὅτι εἶναι τοιαῦτα. Ἀπὸ αὐτῳ τῳ αἰτίαν ἐπαρακινήθη νὰ χεάψῃ ἀκόμι εἰ ῥαβαϛάκι, διὰ νὰ τῆς τὸ ϛτείλῃ· ὅταν δὲ ἐπέϛρεψαν εἰς τὰ ὀπίϛω, καὶ ὁ Λιὲμπητζ νὰ αὐαχωρήϛῃ ἤθελε, τότε τὸν λέγει νὰ ἔλθῃ αὔριον ὀλίγον τί ὀγλιγωρότερα ἀπὸ τῳ διωεισμένῳ ὥραν, καὶ ἔτζι ωροϛκωυήϛας αὐεχώρηϛε. Τὸ βράδυ δὲ, ἐϛύνθεϛεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης τὸ ἀκόλαθον ὡδάριον.

Ἀξιέ-

Α'ξιέρασή μου Κυρία Βαρβάρα Γρηγοριέβνα!

Ε'χει ὄνπως κἀποια χάρι,
Α'ξιον νὰ ἐπαινῆται,
Ο'μως ὄχι πὰ φρωτεῖα,
Καὶ φροσκωύησιν νὰ ἔχῃ,
Γιατὶ ἔχει τὼ τιμώ του,
Κ' εἰς καιρὸν πᾶ εἶναι σκόπος,
Κὶ ὅταν δὲν εἶναι κἀμμία,
Βέβαια κὴ χρησιμεύει
Εὐθὺς ὅμως ὁπᾶ σείλῃ,
Ο' φωσὴρ ὁπᾶ λαμφρωύει,
Πᾶ ἀπέμεινε τὸ φῶς του;
Ταῖς ἀκτίναις του μαζώνει,
Κ' ἔτζ' ἂς μὴ παραπονᾶται,
Μόνον χάρες ἂς γυρεύῃ,
Πρέπει νὰ παραχωρίζῃ,
Πλὴν καθὼς κὴ τ' ἄρρα πάλιν,

κὶ δύμορφιὰ κὴ τὸ φεγγάρι,
κὴ λαμφρὸν ν' ἀποκαλῆται.
νὰ ζητῇ μὲ δωασεία,
πάχατες πῶς ὑπερέχει.
ὅταν φρέπει τὼ δικώ του,
ὁ παγές του εἶναι φρῶτος.
πάποτες φωτοχυσία,
κὴ τὸ σκόπος θεραπεύει.
ταῖς ἀκτίναις κὶ αὐτείλῃ,
πᾶ ἀπέμειν' ἡ Σελήνη;
ὅλο χαίετ' ἀπ' ὁμφρός του.
κ' ἀπ' τὴν λάμψιν του θαμπώνει.
πῶς ὁ Ἥλιος φροτιμᾶται.
κὶ ὄχι πλιὰ νὰ τὸν ζηλεύῃ.
δίχως νὰ κακοκαρδίζῃ,
κλίνον εἰς αὐτὼ κεφάλι.

Ὁ πιστός σου Α.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἤρεσεν, ἠθέλησε νὰ συνθέσῃ τὸ ἀκόλουθον, μὲ τίτλον Ῥωσικὸν, ἐπειδὴ πλέον ὁ Ἔρως τὸν ἐβίασε νὰ μάθῃ τινὰ λόγια Ῥωσικά.

Λιουπέζνεπσσαγια σουδάροινια Βαρβάρα Γρηγορεέβνα!

Γιὰ τὼ ἄκραν σ' δύμορφίαν,
Η' θεὰ ἡ Ἀφροδίτη,
Πλὴν γιατ' εἶσαι κληρονόμος,
Πρέπει νἄχῃς δύπλαγχνία,
Πῶς ὁ Ἔρωτας συγχίζει,

σ' ἄφησε κληρονομίαν,
τὸν ἐλκυσικὸν μαγνίτη.
νὰ σκοπώνῃς δὲν εἶν' νόμος,
μάλιζα αὐτὶ κακία.
ὅταν αὐοιξις μυρίζῃ.

Δὲν

Δὲν εἶναι κἀνένα νέον,
Ὅ'θεν δὲν εἶν' ἀπορία,
Τὸ τί ἔχω νὰ ξεπάζῃς,
Ἔλεγες πῶς ὁ χειμῶνας,
Τώρα ἦλθε καλοκαῖρι,
Ἀπὸ τὰς πολλὰς φοφάσεις,
Ἔρως λές σὸ κρῦο βλάπτει,
Καὶ λοιπὸν πότε συμφέρει,
Δὲν μπορῶ νὰ συμπεραίνω,
Μήτ' ἀκάθηκεν ἀκόμι,
Πᾶ σὲ ζέσω κὴ σὸ κρῦον,
ξδύρεται ἀπ' ὅλας πλέον,
μήτε εἶναι κἀμμιὰ χρεία.
εἰς καιρὸν πᾶ μὲ κυπάζεις.
δὲν εἶν' Ἔρωτος αἰῶνας,
τί θὰ μ' εὕρῃ ποιὸς τὸ ξδύρει,
κινδυνεύεις νὰ μὲ χάσῃς,
κὴ σὲ ζέσω πάλ' ἀνάπτει.
ἄνθρωπος νὰ κάμῃ τέχνη;
μήτε τὸ καταλαμβάνω,
νὰ ἐσάθη τέτοια γνώμη,
νἄχῃ Ἔρωτος σημεῖον.

Ὁ πιστότατος δοῦλος Α.

Τὸ πρωὶ ἦλθεν ὁ Λιούμπιτζ, κατὰ τὴν παραγγελίαν, κὴ αὐτὶ νὰ μάθῃ Ῥωσικὰ ἀπὸ αὐτὸν, τὸν ἐξηγοῦσε τὰ ῥαβασάκια, λέγωντάς τον νὰ κάμῃ τὸ σὺ ἀπὸ τὰ δύω Ῥωσικὸν, ὅποιον γίνεται καλίτερα· κὴ μὲ τὴν ἐξήγησιν τῶν ῥαβασίων τῶν Ἐρωτικῶν ἀπέρασεν ἡ ὥρα τοῦ μαθήματος. Ὁ Λιούμπιτζ δὲ λαβὼν τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν ἀνεχώρησεν. Ὁ Τζελεπὴ δὲ Ἀντωνάκης, ἐπειδὴ καὶ ἔμεινε μόνος, καὶ ἔξω νὰ εὔγῃ δὲν ἠμποροῦσεν, ἐπειδὴ εἶχε βρέξῃ, καὶ εἰς τὴν Πελτάβαν, ὅταν βρέχῃ γίνεται μία ὑπερβολικὴ λάσπη, μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁ τόπος πηλώδης, κὴ τὰ παπούτζια κολνοῦν· ὅθεν ἀπεφάσισεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ τὴν ἀπεράσῃ εἰς τὸν οἶκόν του· κὴ διὰ νὰ μὴ βαρύνεται, κὴ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς λογισμούς του, καὶ διὰ νὰ ἀπεράσῃ ὁ καιρὸς ἀνεπαισθήτως, ἠθέλησε νὰ ξαγωδήσῃ. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ξαγωδῇ τὸ ἀκόλουθον, πολλὰ ἁρμονικὰ, κατὰ τὸν λεγόμενον πρωτόβαρον.

Μέ-

Μόλις τὸ ἀξιώθηκα, μὲ κόπους μὲ μινέτια,
Κὶ ἀπόκτησα ὥα πολί, μὲ τόσα ἐ'ζιέτια,
Ε'κεῖνο εἶχα ἐγλεντζέ, μεγάλω σωφοφίαν,
Εἰς τλὼ μελαγχολίαν μου, ἄκραν παρηγορίαν.
Κὶ ὅταν τὸ ἐκαμάρωνα, πετᾶσ' ἀπτλὼ χαρά μου,
Καὶ παύτα ὅταν τὄβλεπα, ἀνοιγεν ἡ καρδιά μου.
Ὅμως ἡ τύχ' ἐφθόνησε, κ' ἐβάλθηκε μαζῆ μου,
Κὶ ἄσπλαγχνα μ' ἀποχώρισεν, ἀπὸ χρυτὸ πολί μου.
Μ' ἔκαμε κὶ ἀλησμόνησα, τὰ ζδύκια, τὲς σεφάδες,
Κ' ἔπεσα εἰς σὲ συλλογαῖς, σὲ δέρτια σὲ σεβδάδες.
Αὐτὸ μὲ ἐκατάσησε, πιὰ νὰ κλειδοζομιάσω,
Καὶ τὰ σωσθισμούα μου, ὅλα νὰ τὰ ξεχάσω.
Πλλὼ εἰς τλὼ τύχω τλὼ σκληρὰ, θὲ νὰ ξαναφροσπέσω,
Τὸ ἓλ αἰμὰ φωνάζωντας, νὰ τλὼ παρακαλέσω.
Ὢ τύχη, τύχη, φθονερά, ὡς πότε μὲ συγχίζεις,
Ἀπὸ αὐτλὼ πιὰ τλὼ ὀργλώ, ποσῶς δὲν βαζγεσίζεις!
Μετάβαλε τλὼ γνώμλω σου, φέρε μου τὸ πολί μου,
Καὶ θέλω σὲ δὲχαρισῶ, εἰς ὅλλω τλὼ ζωή μου.

Ἔπειτα δὲ, τοῦτο τελειώσας, ἄρχισε νὰ ξαγῳδήσῃ ἄλλο, ἤγουν τ' ἀκόλουθον.

Τὰ αὐθη ἦν φροσωπινά,
Δὲν ζέκονται παντοτινά,
Α'κόμι δὲν αὐθίζουν,
κ' δύθυς καὶ κυβινίζουν.
Μὰ μ' ὅλον τοῦτο λημπιζῆ,
εἰς ὅλους καὶ λαχταριζῆ,
Εἶναι ἡ μυρωδιάτες,
καὶ νόσιμ' ἡ θωρεάτες.
Τὸ ἔαρος ἡ δύμορφιά,
εἶναι σαὶ μία ζωγραφιά,
Καὶ τίς νὰ μὴ θαυμάσῃ,
τὰ χρώματα νὰ δάσῃ;
Ἔχει πολλὼ διαφοραὶ,
ἀπ' τὸ χειμῶνος τλὼ φθοραὶ,
Π' ὅλα αὐτὰ λαμβάουν,
καὶ τλὼ θωριαὶ τὲς χαίουν.
Καὶ ζὸν καιρὸν τες τὰ ποθοῦν,
ὅλοι νὰ τὰ ἀξιωθοῦν,
Χωρὶς νὰ ζοχαθοῦσι,
πῶς τοῦτα θὰ χαθοῦσι.
Ἔτζ' εἶναι κὶ ὁ ἀγαπητὸς,
εἰς ὅλους ἐπιθυμητὸς,
Ἡ' ἄκρα ὡραιότης,
καὶ νόσιμη νεότης.
Καὶ δίχως νὰ συλλογιθῆ,
κἀνεὶς αὖ πῆ πως θὰ βελθῆ,
Γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ,
προκρίνει νὰ μὴ ζήσῃ.

Λοι-

Λοιπὸν ἂς μὴ τὸ ἀποῤῥᾶν, αὐτὸ κ᾽ τὸ κατηγοῤῥᾶν,
Ἀπ᾽ τότω τω ἀγάπη, ἡ γῆ εἶναι γεμάτη.

Καὶ μετ᾽ ὀλίγον τὸ παρόν.

Στὸ Κιόσκ᾽ αὐτὸ ὁ Ἔρωτας, μὲ τω θεαὶ κονβέα,
Κ᾽ δύθυς ὑποδαλώνεται, ἐκεῖνος πᾶ ἀνέβη.
Ἔχει σεκρέτο μυσικὸ, μαγνίτην πᾶ βαβάγει,
Κάθε καρδιὰ φροσκωνητῶς, σὲς ὁρισμὲς νὰ πάγῃ.
Ἔχει σολῶ μὲ φυσικῶ, δύγκειαν κ᾽ χάος,
Τῶ Δύσιν κ᾽ Ἀνατολῶ, σὰν βγαίνῃ τὸ Φεγγάρι.
Πωσέλλωος ἂς σοχαθῇ, κάθε καρδιὰ ἀφέρει,
Μὲ γλῶσα τῆς Ῥητορικῆς, ἂν γίνεται τὰ φέρει.
Τὸ μαντζέσέζη ἀῤῥ δανδρῶν, τω Θάλασαν τὸ ῥέμμα,
Νὰ συμπαθᾶναι μιὰ ψυχὴ, μὲ ὅρασιν μὲ βλέμμα.

Πρὸς τὸ γεῦμα δὲ, ἠθέλησε νὰ μελῳδήσῃ τὸ ἑπόμενον ξαγῳδάριον.

Στω σράπαν τῆς δύνοίας σα, μαντζῆλ ἐπιθυμίας,
Σαρδίζωνας δὺ ἔτυχα, κονάκι δύπλαγχνίας.
Καὶ μένω μ᾽ ἀθλιότητα, μέσα σὲς πάντε δρόμους,
Τῆς ἄκρας ἀπλαγχνίας σα, μὲ φόβας κ᾽ μὲ ξόμους.
Μὲ πιάνναι κακοκαιριαῖς, τῆς σοβαρότητός σα,
Σφοδρὸν χαμῶνα φροξανεῖ, τῷ ὄντι ὁ θυμός σα.
Σωέφιασμα ἰδέας σα, ἀπὸ παντᾶ ποτίζει,
Μὲ δόλους τῆς ἀπάτης σα, πᾶ κάθε νᾶν σαγίζει,
Ὅλο βρονταῖς, κ᾽ ἀγραπαῖς, ῥίπτων τὰ βλέμματά σα,
Βροχαῖς κ᾽ σέλια φοβερὰ, τὰ ζαρλατήσματά σα.
Σκληρὸν χαλάζι αὖθις δὲ, ἡ ἀχριότητάις σα,
Τυφάνια χιόνια ξομερὰ, ἡ ἔχθραις ἡ δικαῖς σα.
Κὶ ἀέρες τῆς ἀψηφισιᾶς, δὺ λείπων νὰ φυσᾶναι,
Πᾶ μὲ ψυχρότητα πολλῶ, μέσ᾽ τω καρδιὰ περνᾶναι.
Καὶ ἔᾶχα τῆς ὑπομονῆς, χάλασαν πιὰ δὺ ἔχω,
Κἀνένα ὑποχάμισον, ἐλπίδος ν᾽ ἀπαντέχω.

Σὲ τέτοιο χάλι ἔφθασα γιὰ τοῦτο περιπαίζω,
Κονάκι δ' ἀπλαγχνίασα, παρακαλῶ τζιερίζω.
Μιὰ ζέσα τῆς ἀναψυχῆς, νάλθω σὰ λογικά μου,
Καὶ κόλπον ἡμερότητος, νὰ συσάθ' ἡ καρδιά μου.

Καὶ τοῦτο τελειώσας, ἐσηκώθη ἰὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γεῦμα· γδυματίσας δὲ, κ' ἐλθὼν πάλιν εἰς τὸν ὀντᾶ του, ἠθέλησε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

Τίς νὰ εἶναι πάχα πάλιν ἡ αἰτία τῆς ὀργῆς,
Ἀγαπῶσα νὰ τὴν μάθω, φῶς μου πές την μὴν ἀργῇς;
Ἂν καὶ τοῦτ' εἶν' ποχμέτι, πῶς σὲ ἀγαπῶ πολύ,
Στὸ ἔξῆς ἂς εἶναι φῶς μου, θέλεις δῆ μεταβολή.
Τὸ μεγάλο μου τὸ σφάλμα, εἶναι πῶς σὲ ἀγαπῶ,
Σὲ δύχαριστῶ, ὡς τόσον, δὲν ἔχ' ἄλλο νὰ σὲ πῶ.
Χάριν ἔπρεπε νὰ μ' ἔχῃς, κὶ ὄχι νὰ μὲ ὀργιαθῇς,
Ὅμως τόκαμες αἰτία, διὰ νὰ μὲ ἀρνηθῇς.
Δὲν ἐγνώρισες γκιϊμέτι, τῆς φιλίας τῆς πιστῆς,
Ἔρχετ' ὅμως μία ὥρα, ὁπὸ νὰ μ' ἐνθυμηθῇς.
Ἀγκαλὰ ὡσαὶ κ' ἐμένα, σὰς ἄνθρωπος μικρός,
Τάχα τί θὰ χρησιμεύσει, ζωντανὸς εἶν', ἢ νεκρός;
Μ' ὅλον τοῦτο ὅτ' ἐχάθη ἡ ἀγάπη μ' σαθερή,
Νὰ τὸ ἀρνηθῇ νομίζω, ἡ ψυχή σου δὲν μπορεῖ.
Κὶ αὖ δὲν εἶναι διὰ ἄλλο, πλὴν γιὰ τοῦτο μόν' θαρρῶ,
Πῶς θὲ νὰ τὸ μετανοιώσῃς, νὰ μὲ κλάψῃς κ' ἔν νεκρό.

Πλὴν κοιμηθῇ δὲ, τὸ ἀπόλεθον.

Ἀξίαν ἔχει δυνατὴ, καὶ δυνάμιν πολλὴ κρατῆ,
Τὸ φῶς μου εἰς ἐμένα δίχως φόβον κἀνένα.
Αὐτὸ ὁρίζει φοβερὰ μὲ ἐξουσίαν σαθερά,
Βέβαια βασιλεύει, αὖ θέλῃ κ' φονεύει.
Τὸ πάχτι ἔχει σὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὀλίγα λακυρδιά,
Ὅ,τι ἀποφασίζει, ὀπίσω δὲν γυρίζει.
Τὸ χομπίτ' δὲν θὺς περνᾷ, ἡ φροσαγή του δὲν γερνᾷ,
Ὁ λόγος του φερμάνι καὶ λακυρδὶ δὲν χάνει.

Εἰς

Εἰς ὅλω μὲ πιὰ τὼ ζωὼ, θἄχω σ' αὐτὸ ὑπακοὼ,
Μεγάλο ἰσπέτι εἰς κάθε τὲ παμπιέτι.
Νὰ σέρνω μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ,
Ὅλες τὲς σκαντζέδες, καημώματα τζεχρέδες.
Καὶ ἔτζι ἴσως δωνηθῶ, ὁπῶ νὰ μὲν ὑσερηθῶ,
Ἀπὸ τὸ χῶς ναζάρι, πῶ τόχω ἰφτιχάρι.
Κ' ἔτζι γιὰ τῶτο αὖ χαθῆ, τζαρὲς δὼ εἶναι νὰ σαθῆ,
Τελείως ἡ ψυχή μὲ, σώνεται δ' ἡ ζωή μὲ.

Καὶ τῶτο ξαγῳδήσας ἀπεκοιμήθη· κοιμηθεὶς δὲ ὀλίγον, ἐξύπνησε πάλιν, καὶ νιφθεὶς, ἄρχισε νὰ ξαγῳδῇ, κατὰ τὸν ἀπόλυθον ξόπον.

Κραφῶτας τῆς ἀγάπης μὲ τὸν θησαυρόν μαζῆ μὲ,
Εἰς τὼ ὁδοιπορίαν μὲ τῆς πωρινῆς ζωῆς μὲ,
Παντοτινὰ ἐπρόβλεπα τ' ἀκόλυθα τῶ δρόμὲ,
Μήπως καινούα κίνδωνον φέρῃ τὸ ξοιζικόν μὲ.
Καὶ ἔτζι ἐξοχάθηκα διὰ συγυρειτάν μὲ,
Στὸ θησαυροφυλάκιον νὰ βάλλω τὼ καρδιάν μὲ.
Μὲ σκέπασμα τῆς σιωπῆς κρυμμόνον πῶ εἰς τόσο,
Εἰσὲ καινούαν δὶ αὐτὸ ἰδέαν νὰ μὴ δώσω.
Δὼ ἔλαψ' ὅμως ἡ κακὴ τῶ φθόνὲ προδοσία,
Στὸ κρύψιμον τῶ θησαυρῶ νὰ δώσῃ ὑποψία.
Κ' οὕθὺς ἐξιγυρίθηκα μὲ κλέπταις φῶς ἐχθρῶν μὲ,
Μὲ πρόφασιν νὰ κλέψωνε τὸν τέτοιον θησαυρόν μὲ.
Ἄλλος χωρὶς νὰ φαίνεται μέσ' ἀπὸ μετερίζι,
Τῆς ὑποκρίσεως κτυπᾷ, κὶ ἄλλος μπροσὰ σκορδίζει.

Πρὸς τὸ βράδυ δὲ, ἐξαγῴδησε τῶτο.

Ζωχάφοι ὅτε ποιηταὶ, κονδίλι δὼ ἐγγίζὲν,
Καὶ ὅσοι πάλιν σὲ θεωρῶν, ὅλοι ὁμῶ σασίζὲν.
Ὦ κάλλος πολυθαύμασον, ματιῶν πληροφορίαν,
Ὅσοι εἶν' ὁπῶ σὲ θῶρῶν μείνὲν εἰς ἀπορίαν.
Ἡ φυσικαῖς σὲ δύμορφιαῖς, τὼ τέχνω ὑπερβαίνὲν,
Κ' ἐκεῖνοι πῶ ταῖς βλέπὲσι, ποτὲ δὼ ταῖς χορταίνὲν.

Ταῖς

Ταῖς βλέπειν ἀναρίθμητοι, ὀλίγοι ταῖς γνωρίζειν,
Οἱ πλεῖστοι τὸ ἐναντίον, θαυμάζειν καὶ σαρίζειν.
Ζωχάρα τέχνη δὲν μπορεῖ, ἀνθρώπε νοῦς δὲν φθάνει,
Δίχως νὰ δῇς τὰ ὄμματα, τίς νὰ καταλαμβάνῃ.
Ἀπὸ ταῖς τόσαις σε αὐταῖς, μιὰ νέα ὐμορφία,
Βγαίνει ξαναζολίζεται, πᾶν' θαῦμα κὶ ἀπορία.
Οὐ μόνον ἀπτὸ ὄνομα γίνεσαι γνωρισμένη,
Ἀμὴ κὶ ἀπὸ τὴν ὐμορφιὰ παντοῦ ξακουσμένη.
Μόνη σ' ἐγκωμιάζεσαι, τὸ κάκε σωτυχαίνω,
Πῶς ἄρχισα μετανοῶ, τελειώνω σιωπαίνω.

Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἡμέρα ἀπέρασεν ὅλη εἰς ψαλσίματα, καὶ εἰς ὁμιλίας· τὴν δὲ ἄλλην μὲ τὸ νὰ μὴν ἤλθεν ὁ διδάσκαλός τε ὁ Λιόμπιτζ νὰ τὸν φέρῃ τὰ ῥαβασάκια, καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον ὁ Αὐθεντης καλεσμένος εἰς σῦα ἄρχοντα εἰς τὸ γεῦμα, ἠθέλησαν καὶ αὐτοὶ νὰ συμφάγουν ὅλοι ὁμοῦ, εἰς τὴν σάλαν τοῦ Αὐθεντε. Ἦσαν λοιπὸν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, ὁ Τζιμπικτζήμπασης, ὁ πρῶτος Καφφετζὴς, καὶ ὁ δεύτερος ὁ Στόλνικος, ὁ Δβόρνικος ὁ δεύτερος, καὶ ὁ δεύτερος Πορτάρης· ἦτον πρὸς τούτοις καὶ ὁ Ποσέλνικος, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ ἀξίωμα Ῥωσσικὸν Μαγιόρε, ὅσις ἐσιωχόφθυσε τὸν Αὐθεντην ὡς ὁδηγὸς, καὶ ὡς εἰδήμων πολλῶν γλωσσῶν. Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ, ἀφ' οὗ δὲν θύμησαν ἀρκετὰ, ἄρχισαν νὰ χαγῶδῶν· διότι τὰ χαγῶδια εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ σημεῖον χαρᾶς. Πρῶτος λοιπὸν, ἦτον ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, ὁ πολλάκις ῥηθείς.

Φῶς με χαροποίησε, μ' ἔφερες σὲ βολῶ σε,
Φῶς με πλιὰ βεβαιώτε, πῶς εἶμαι ἐδικός σε.
Μὲ ἔχης ὑποψία, μήτε ἀμφιβολία,
Πῶς εἶμαι ὁ καϊμένος, σ' ἐσὲ παραδομένος.

Νὰ ζήσῃς ὦ πολί μου, ψυχή, ζωή, δική μου.
Μ' ἔχεις ἀφανισμένον, πολλὰ βασανισμένον,
Καὶ πλέον τὴν καρδιά μου, φῶς τῆς παρηγοριά μου
Ποσῶς δὲν τὴν ὀρίζω, ὅτε τὴν ἐγνωρίζω.
Ποτὲ δὲν τὸ θαῤῥοῦσα, μηδὲ τὸ καρτεροῦσα,
Πολί μ' ἀγαπημένον, ὁποῦ ἐμὲ τὸν ξενόν,
Ὅλον νὰ καθελκύσῃς, καὶ νὰ μὲ ἀφανίσῃς.
Σαν περβανὲς νὰ ἔχω, σὲς δρόμους καὶ νὰ σέκω,
Μ' ἔκαμες νὰ φροσμένω, κὶ ὅλον νὰ ἐπιμένω,
Νὰ δῶ τὸ ἱλαρόν σου, κὶ ὡραῖον φρόσωπόν σου,
Δὲν ἄλλαξες ἀκόμη, τὴν ἔχθραν καὶ τὴν γνώμη,
Ὁποῦχες νύκτα μέρα, ἐπανώ εἰς ἐμένα;
Καὶ μὲ τζεχρὲ κυπάζεις, κὶ ὅλον με κατασφάζεις.
Μὴ πίσθιε ἂν φῶς μου, τὰ σκανδαλα τοῦ κόσμου,
Πῶ ἐρθυνοῦν κὴ πάχου, γνώμην νὰ μᾶς ἀλλάσου.

Δεύτερος ὁ Ποσέλνικος, ὁποῦ εἴπαμεν, ἢ καλλίτερον νὰ εἰπῶ, ὁ Μαγιόρος.

Ποιὰ ἄλλη σαν ἐσένα, φῶς μου φαίνηκε ποτὲ
Νἄχῃ τόσην ὐμορφίαν; δὲν ἠκούσθηκε ποτέ.
Γιατὶ τόσην φήμην ἔχεις, πῶ σὸ ὄνειρον ποτὲ,
Ἄλλη δὲν τὴν ἠξιώθη, μήτε θὰ τὴν δῇ ποτέ.
Λέγω ἄλλη σὰν ἐσένα, δὲν ζοχάσθηκα ποτὲ,
Σῶμα ἔχεις ζολισμένον, πῶ χεδὸν ποτὲ ποτὲ,
Δὲν ἐφαίνη σὸν αἰῶνα, ὅτε θὰ φανεῖ ποτὲ,
Ἔχεις καὶ ψυχὴν ὡραίαν, βέβαια ὁπῶ ποτὲ,
Δὲν ἐλπίζω κἀμμιὰ ἄλλη, νὰ τὴν ἔλαβε ποτέ.
Ὥσε ἔχεις τὸ φρωτεῖον, κὶ ἄλλη δὲν θαῤῥεῖ ποτὲ,
Τοῦτο πῶς αὐτὴ τὸ ἔχει, ἢ τὸ καρτερεῖ ποτέ.
Μὴν θαῤῥῇς σὲ κολακεύω, γιατ' ἐγὼ ψυχή μ' ποτὲ,
Τοῦτο δὲν τὸ σωιεθίζω, ὅτε τ' ἀγαπῶ ποτέ.
Μόνον λέγω τὴν ἀλήθεια, ἀγκαλὰ κ' ἐγὼ ποτὲ,
Νὰ σὲ ἐπαινέσω φῶς μου, δὲν εἶμ' ἄξιος ποτέ.

Τεί-

Τρίτος δὲ, ὁ πρῶτος Καφφετζής.

Τὸν ἐχθρόν σε ἄχ! πιστεύεις, κὶ ὅποιον ἀγαπᾷς παιδεύεις,
Δικὴ ἤλπιζα δίδυς, δίδυς, ἔτζ' ἄδικα νὰ μ' ἐχθρεύθῃς.
Ἔφερε νὰ ξεπαίξῃς, κὴ αὖ πταίω νὰ μὲ σφάξῃς,
Ἂν εἶν' κὴ σ' ἔσφαλα ἐγώ, τζέργω πᾶ μόνη νὰ σφαγῶ.
Εἰδὲ μὴ κ' ἐγὼ δὲν πταίω, γιατὶ ἄδικα νὰ κλαίω;
Τύχη θαυμάζω κὶ ἀπορῶ, τὴν γνώμην σε ὅταν θωρῶ.
Τὸν νοῦν με ἐγὼ χαίνω, δὲν σὲ καταλαμβάνω.
Νὰ σὲ γνωρίσω δὲν μπορῶ, κὴ διὰ τοῦτο ἀπορῶ.
Κάθε σιγμὴν ἀλλάζεις, σὰν ἄνεμος ὁμοιάζεις.
Ποτὲ δὲν εἶσαι σταθερός, ἀλλ' ἄπλαγχνός τε κὴ σκληρός.
Μὲ πᾶσα τὰ σημεῖα, δείχνεις διπροσωπία.
Ἐκεῖ πᾶ δίδεις μιὰν χαρὰ, φέρεις δίδυς τὴν συμφορά.
Παῦσε ὦ φῶς μου ἀπ' ἀυπὰ, τὰ ἀνυπόφερτα κακά.
Λᾶψε νὰ ἡσυχάσω, τὸν νοῦν μου νὰ μὴν χάσω.
Καὶ αὖ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ, κὴ κινδυνεύω νὰ χαθῶ,
Ἔχεις τὴν ἁμαρτίαν, μὲ δικαιοκρισίαν.
Ὅτι ὅσος ὁ σκέρεμός, μ' εἶν' ἀνυπόφερτος καϊμός,
Ὅθεν κὴ μὴν ἀργήσῃς, ζωὴν νὰ μὲ χαρίσῃς.
Τρέμω, πολλὰ κὶ ἐπιθυμῶ, τὸν ἐδικόν σε ἐρχομό.
Ἔλα κὴ σὲ προσμένω, κὶ ἂν δὲν ἐλθῇς πεθαίνω.

Τέταρτος δὲ, ὁ δεύτερος Καφφετζής.

Ἂν τὸ νὰ μὲ βλέπῃς μόνον, σύγχυσιν σὲ προξενεῖ,
Τὸ κορμί μου ἐμπροσάσε, πλέον δὲν θέλει φανῇ.
Κι' ἂν ὅταν ἀκούσῃς τοῦτο, λυπηρὸν θὰ σὲ φανῇ,
Ἀπὸ σόμα μου σὲ πάζω, νὰ μὴν εὔγῃ πιὰ φωνή.
Τέλος πάντων κὴ σὸν κόσμον, τὸ νὰ ἐμ' ἂν σὲ λυπῇ,
Δός μοι τὸ μυαλὸ κὴ μάθε, ἢ ζωήμ' πῶς θὰ κοπῇ.
Ἀξιώνεσαι ἐκεῖνο, πᾶ ποθᾶσες πρὸ πολλᾶ,
Νὰ γλυτώσῃς ἀπ' ἐμένα, νὰ παραδοθῇς ἀλλᾶ.
Ὄντως γνώμη καθὼς πρέπει, παμπιέτ' εὐγενικό,
Κὶ αὐτὸ πῶς σὲ ἀγαπᾶσα, φύλαξε τὸ μυσικό.

Κ' ἔχε πλέον πάντα κέφι, ἔχε πάντοτε χαρὰν,
Ἔχε διὰ καύχημά σε, τὼ δική με συμφοράν.
Νόμιζέ το μαραφέτι, πῶς φιλία δὲν κρατεῖς,
Καὶ σκοπώνεις ὥα σῶμα, μὲ τὸ νὰ τὸ ἀπατῇς.
Κὶ ἂν ὁ χωρισμός σ' ὀφραίνῃ, δός τε τέλος μὴν ἀργῇς,
Ἐγὼ ἴσως ἀποθάνω, μὰ σὺ πάντα δὲν θὰ ζῇς.

Πέμπτος δὲ, ὁ Στόλνικος.

Τάχατες νἆν' ἄλλη καρμιὰ, σὰν τὼ δικὸ μὲ τὼ καρδιὰ,
Ἔτζι βασανισμένη, χὴ καταπληγωμένη;
Τὸ ῥοϊζικό με τὸ σκληρὸ, αὖ τὄχῃ κὶ ἄλλος νὰ χαρῶ,
Ὅμως καθὼς γνωρίζω, ἄλλος δὲν τὄχ' ἐλπίζω.
Κὶ αὖ ἡ ψυχή με νταγιαντᾷ, νὰ ὑποφέρῃ δὼ κατά,
Τὰ τόσα βάσανά με πῶ καίνεν τὼ καρδιά με.
Ὁ νοῦς με πλέον δὲν χωρεῖ, μήτε ἡ γλῶσσά μ' ἠμπορεῖ,
Ὅλα νὰ τ' ἐξηγήσῃ χὴ νὰ τὰ παρασήσῃ.
Εἶναι ἀμέτρητ' οἱ καϊμοὶ, πολλοὶ οἱ ἀνασναγμοί.
Τί πάθη χὴ τί πόνος, πῶ πέρνω τόσος χρόνος;
Κ' ἐκεῖνο ὁπῶ λαχταρῶ, νὰ τ' ἀπολαύσω δὲν μπορῶ.
Σ' ὅποιον καταλαμβάνει, εἶπα πολλὰ χὴ φθάνει.

Ἕκτος δὲ, ὁ δεύτερος Δβόρνικος, μιμούμενος τὰς ἀνωτέρω, ἐξαγώδησε τοῦτο τὸ δεκάμετρον, μὲ ἄκραν δυθυμίαν, δι' ὀλιγωρίσιν τῆς τῶν συμφίλων συνεδρίας τε, καθὼς χὴ οἱ λοιποί.

Ἂν ἦτον ξόπος κὶ αὖ ἠμπορῶσα,
Εἰς τὼ καρδιά με νὰ σὲ βασῶσα,
Πρᾶ νὰ χάμω, χὴ νὰ πεπάξω,
Νὰ ἔλθω φῶς με νὰ σὲ κυτάξω.
Μ' αὐτὸ νὰ γενῇ δὲν εἶναι τρόπος,
Γιὰ μιὰ φῶς με δὲν εἶναι τόπος.
Μόν' τὼ καρδιά με νὰ πῶ σὲ ζέλω,
Τί νὰ τὼ κάνω δὲν τὼ ἐθέλω.

Τί

Τί νὰ τὠ καύω δεν τὠ ὀρίζω,
Ἰδὲ λοιπὸν πᾶ σὲ τὠ χαρίζω.
Ἐσυνα θέλει καὶ κάμνει χάζι,
Στὸ ςῆθος' πλέον θέλ' ἠσυχάζῃ.
Διατ' ἐσυνα καίγομαι κι' αὐάπτει,
Δεν θέλει πλέον νὰ γυνῇ ζάπτι.
Ὅθεν χαφιὼ μὲ ἀφ' ἃ σὺ λάβῃς,
Δι' ἃς ψυχὼ μὲ θὰ καταλάβῃς,
Μὴν τὠ ξεχίσῃς μὴ τὠ ἐκάψῃς,
Μὴ τὠ γκιϊδίζῃς, μὴ, νὰ μὲ θάψῃς.
Κύπαξαι φῶς μὲ νὰ τὠ ἐγιανῇς,
Κι' αὖ ἠμπορέσῃς νὰ τὠ θερμανῇς.
Κι' αὖ σ' ἔπταιξέ τι, μὴν τὠ παιδνῇς,
Ἀλλ' ὡς καρδιάσε νὰ τὠ χαϊδνῇς.
Καὶ μὴ θαυμάζῃς αὖ κάμῃ λάθη,
Ὅτι γιὰ σένα αὐτ' ἐβγαλάθη.
Μὴ τὠ μαλώνῃς, ἐρμιὼσέ τω,
Λυπήσε φῶς μὲ, κὴ γιάβασέ τω.
Κι' αὖ τὠ ἐθέλῃς, κι' αὖ σὲ συμβάλλῃ,
Σὲ τὠ χαρίζω κι' ἂς εἶν' χαλάλι.
Κι' αὖ μὲ ῥωτήσαν ὦ ξένε νέε!
Πᾶν' ἡ καρδιάσε δυσυχισμένε;
Τότε τὰ χείλη δίχως ν' ἀνοίξαν,
Ἐσυνα φῶς μὲ φρέπει νὰ δείξαν.

Ἕβδομος δὲ, ὁ Τζιμπικτζήμπασης ὡς ἀσεῖος, ἐτραγώδησεν ἕνα πολλὰ ἀστεῖον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἐφεξῆς ὀκτώμερον.

Φίλοι σωπλικιῶται,
Νὰ, καιρὸς νὰ πανδρευθῆτε
Πιὰ δεν ἔχετε αἰτίας,
Πᾶσαι τόσον βομασμένοι,
Ἐσυκώθη ἀπ' τὠ μέση,
Εἰς τὸ γένος, τόσας χρόνας,
Τράχωμα τὸ ὠργισμένο,
τί φροσμένετε; ὡς πότε;
δίχως τί νὰ φοβηθῆτε.
φρόφασες κὴ ὑποψίας,
κι' ἀπὸν γάμον μακρυσμένοι.
ὅ, τι βλάβη εἶχε πέσῃ,
φρόξενος εἰς τόσας πόνας,
κὴ κακοσωνευθισμένο,

Ἡ πηγὴ ἦβ συμφορῶν μας, σ' ὅλον τὸν τόπον τὸν καιρόν μας
Αὐτὴ ἦτον ἡ αἰτία, εἰς τὼ τόσ' ἀνυπανδρειά.
Ὅπου φόβον προξενοῦσαν, ἄτοπα πολλὰ θαῤῥοῦσαν.
Νέοι ὅλον νὰ ξομάζουν τὰς ὑπανδρους νὰ κυτάζουν.
Κὶ ὅλως τους τὼ ἡλικίαν νὰ περνοῦν μὲ μοναξίαν.
Ἄσπρα ὅλοι ἐζητοῦσαν, καὶ γὶ αὐτὸ ἀργοποροῦσαν.
Ὅμως ἔτζι δὲν εἶν' πώρα, ἀφορμὴ δὲν ἔχει χώρα.
Προίκαις αὖ δὲν ἦν ϛὴν μέση, πέρνομ' ὅποια μᾶς ἀρέσει.

Ὄγδοος δὲ, καὶ τελευταῖος, ὁ δεύτερος Πορτάρης, εἶπε τὸ ἑξῆς.

Ποιὰ καρδιὰ νὰ ὑπαγιατίσῃ καὶ νὰ μοῦ ἀδυνατίσῃ,
Εἰς ταῖς τόσαις τυραννίαις, πίκραις καὶ μελαγχολίαις;
Ἀπορῶ πῶς ὑποφέρω, πῶς βαστῶ, καὶ ζῶ δὲν ξεύρω!
Μέσα ϛὰς καϊμὰς καὶ ζάλαις, ϛαῖς φορτέναις ταῖς μεγάλαις.
Πόνοι μὲ περικυκλώνουν, βάσανα μὲ θανατώνουν.
Συμφοραῖς μὲ βιγυρίζουν, πάθη μὲ καταφλογίζουν.
Κὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ μυσυμπέτια, τ' αὐτόφερτα τὰ δέρτια,
Τάχω ἀπὸ τὸ παλίμυ τὸ δύγωνικὸ κορμίμυ.
Σ' ὅλα του λόγον δὲν ἔχει, μὰ πολλὰ μὲ καταβέχει.
Γκερτζεκτένια μὲ γκιϋντίζει, ὅλο σούα γιυρντίζει.
Ἂν τὸ κάμῃ ἀπὸ πάθος, γιὰ κυσυρεύτου καὶ λάθος,
Τὸ παρακαλῶ νὰ λείψῃ, καὶ μὲ φθαίει τόση θλίψι.
Κὶ ὄχι γιὰ νὰ δοκιμάζῃ, τὼ ἀγάπω του νὰ σφάζῃ.
Ἀρκεταῖς δοκιμασίαις, ἔχει καὶ πληροφορίαις.
Τὼ καρδιαὶ αὖ δὲν λυπῆται, φρέπει κἆν νὰ συλλογῆται,
Πῶς παιδεύει παραλόγως, μιαὶ ψυχὼ ἀναμφιβόλως.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελείωσαν, ἠθέλησαν πάλιν νὰ δευτερώσουν τὸ φαΐγμα· ὅθεν φωτον μὲν, ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ἔτω.

Μιὰ λεπτὴ δροσιὰ μὲ ἡδονὴ μὲ νάζι,
Μέσ' τὰ φιλοκάρδια μ' σάζει,
Πότ' ἀφραίνει, πότε σφάζει.

Δύω

Δύω ἐν αὐτῇ τὰς ἐνεργείας ἔχει,
Πό' ὐφαίνωντας μὲ ξέχει,
Πότε πάγες πόνες βρέχει.

Δείχνει σὠ ἀρχὴν πολλὰ χαρᾶς σημεῖα
Κ' ὕςερον χωρὶς αἰτίαν,
Μεταβάλετ' εἰς κακίαν.

Κἰ αὖ καμμιὰ φορὰ τύχῃ ν' ἀποφασίσῃ,
Μιὰ ςιγμὴ νὰ μὲ δροσίσῃ,
Πρέπει νὰ μετανοήσῃ.

Κ' ἐν τ' αὐτῷ ὐθὺς φλογὸς ἀνυθῆρας πλῆθος,
Μ' οὐ ἠχιωμένον ἦθος
Ῥίπτει ςὸ πωχόν μου ςῆθος.

Καὶ μὲ καπαντᾷ τὸ ἄχιον ἐκεῖνο,
Ἦθος δίχως νᾶν νὰ μείνω.
Πλέον νὰ μὴν διακρίνω.

Ἀπορῶ πῶς ζῶ μὲ μιὰ ἐλπίδα μόνη,
Ἐγὼ ἔγινα ἀμόνι,
Πᾶ ποτὲ δὼ λέγει σώνει.

Μεθυκαῖς φοραῖς μόνος μου συλλογᾶμαι,
Ἕως πότε νὰ γελοιᾶμαι;
Καὶ ματαίως νὰ λυπᾶμαι;

Ὅμως πάλ' ὐθὺς ὁ νᾶς μου μ' ἐρμωσύνη,
Ὅποιος Ἔρωτα δαλύνει,
Τὴν ἐλπίδα τ' ἂς γυρνύῃ.

Δεύτερον δὲ, ὁ Ποςέλινος, τὸ ἑπόμενον, διὰ νὰ μὴ φανῇ τᾶ Ἀντωνάκη ὑποδεέςερος.

Στὸ ἐδικόνου τὸ κορμί, Ἔρωτας βασιλύνει,
Μοιάζει πῶς τὸ καπίκηςε, διὰ νὰ μὲ παιδύνῃ.

Αὐ-

Αὐτὸ τὸ ὡραιότατον, πόχε αὐτὴν τὴν μέση,
Ῥητορικὴν χρειάζεται, διὰ νὰ τὸ παινέσῃ.
Ἀξιοθαύμαστον κορμί, αὐτὸ μὲ κάθε χάρι,
Γεννήθη εἰς τὸν κόσμ' αὐτὸν, τὸν νέον μας γιὰ νὰ πάρῃ.
Δὲν εἶδα τέτοιαν ὄμορφιὰν, μὲ τόσω ἁρμονία,
Ἀκόμ' ἀφ' ἧς γεννήθηκα, ποτὲ τῇ ἀληθείᾳ.
Ψυχήμ' ἦλθε σὰ χείλη μας, φῶς μας, καὶ ἀπαντέχει,
Ὑπομονὴν νὰ ἔχῃ πιὰ, ἢ πλέον νὰ μὴν ἔχῃ;
Χρυσὸ παλάκιμ' ἄφησε, τὴν τόσω ἀπονιάσα,
Ἡ πές με νὰ ποθάνω πιὰ, κι' ἂς εἶν' μὲ τὴν ὑγειάσα.
Τὸ ἄχτισα ἦτον αὐτὸ, γιὰ νὰ μὲ θανατώσῃς,
Ζωὴν γλυκυιὰν μὲ ὑσερεῖς, μὰ θὰ τὸ μετανοιώσεις.
Αὐτὴν μόν' τὴν ἐκδίκησιν, μπορῶ γιὰ νὰ σὲ κάνω,
Μέσα νὰ σ' ἔχω σὴν καρδιὰν φῶς μας κι' ἀφ' ἧς ποθάνω.

Τεῖτον δὲ, ὁ Καφφετζίμπασης, τὸ ἀπόλυθον.

Ὡς πῶρα ἦτον χορατᾶς,
Κ' ἔχεις καὶ φαντασίαν.
Κ' ἐν δύκολίᾳ μὲ γελᾷς,
Μὲ' κάμνεις νὰ πιςδύω,
Πλὴν δὲν τὸ γνώρισες καλὰ,
Θαῤῥεῖς πῶς μὲ κοιμίζεις,
Ἂν κάμνῃς σὺα κάμνω δυὼ,
Μὴ σφάλλῃς νὰ μὴ σφάλλω,
Πλέον γιατὶ δὲν σὲ λαλῶ,
Νομίζεις πῶς δὲν νοιώθω,
Ἐγ' ὅμως φέρω ἐξ ἀρχῆς,
Τὰ πάθη κεκρυμμένα,
Γελοιέσαι μάλιςα θαῤῥῶ,
Γελᾶσες, ἢ γελάσαν,
Καὶ τότε πλέον καθαρὰ,
Πῶς δύω διὰ σὺα,
πλὴν πῶρα πιὰ μὲ ἀπατᾷς,
πῶς ἔχ' ἀναιθησίαν.
μὲ μηχανάς σα πὰς πολλὰς,
χωρεῖς νὰ ὑποπτεύω.
σφάλλεις σ' αὐτὸ καπολλὰ,
μὰ λάθος τὸ νομίζεις.
ὡς πᾶ θὰ πάν' αὐτὰ νὰ ἰδῶ,
κι' ἂν κάμῃς κάμνω κι' ἄλλο.
θαῤῥεῖς πῶς σὲ παρακαλῶ;
γιὰ τῦτο σ' ἔχω πόθο;
τῆς ἐδικῆς σα τῆς ψυχῆς,
δὲν μὲ γελᾷς ἐμένα.
καὶ τὸ γνωρίζεις μὲ καιρὸ,
ἐς ὅσα ἐκαυχᾶσαν.
καπανοεῖς καὶ φανερὰ,
ἐπῆρες ἀπ' ἐμένα.

Τέ-

Τέταρτον, ὁ δεύτερος Καφετζὴς, τὸ ἐφεξῆς.

Ἐκεῖ ὁπᾶ βρίσκομαν, εἰς σὲ μελαγχολίαν,
Καὶ λύπην ὑπερβολικὴν, καὶ εἰς ἀναισθησίαν,
Μὲ τὸ νὰ ὑστερήθηκα, ὅπως αὐτὸ τὸ φῶς μου,
Καὶ ἔξαφνα τὸ ἔχασα καὶ πάγει ἀπ' ἐμπρός μου.
Σχεδὸν ἀπὸ τὸ ζῆθός μου, εὐγῆκεν ἡ καρδιά μου,
Καὶ πάγει δυὸ ἠξεύρω πᾶ, χωρὶς τὸ θέλημά μου.
Βγαίνω μὲ μαῦρα δάκρυα, στὲς δρόμους καὶ ξεπάζω,
Δυὸ ἴδετε καμμιὰ καρδιὰ, ἄνθρωποι καὶ φωνάζω.
Μὲ λυὸ πῶς ἴδαν μιὰ καρδιὰ, πλὴν μαυροφορεμένη,
Κ' ἔβρεχεν ὑπερβολικὰ, μὲ λύπην ἡ καϊμένη.
Τὲς ἐρωτῶ τί ἔλεγε, καὶ τί σᾶς ἐρωτᾶσε;
Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, πῶς πᾶπο ἐλαλᾶσε.
Χαρά μου εὔγα νὰ σὲ δῶ, πᾶ εἶσαι πᾶ, χαρά μου;
Γιατ' ἔφυγες καὶ μ' ἄφησες, μόνη παρηγοριά μου;
Τώρα τί φρῶπα, τ' ὕστερα νὰ κλάψω δυὸ ἠξεύρω;
Ἄχ φῶς μου, ἄχ καρδίτζα μου, πᾶ εἶσαι! νὰ σὲ εὕρω;

Πέμπτον δὲ, ὁ Στόλνικος, καθὼς φαίνεται.

Τὸ φῶς μου πάλιν μὲ ὁρμὴ,
Μὲ πάθος μὲ κακίαν,
Κὶ ἂν πῶ ὦ ἀπλαγχνη ψυχὴ,
Λεῖψε μή με γκεϊδίζῃς,
Μὲ λέγεις πῶς νὰ λυπηθῶ,
Μὲ τᾶπο γὼ γλυντίζω,
Καὶ πῶς ψυχή μου ὁ σκοντζὲς,
Καὶ τὸ κρατ' ἡ καρδιά σου,
Ὅταν σὺ λέγεις πῶς πονῇς,
Ἐγὼ καλοκαρδίζω,
Τέτοια καὶ ἄλλα λακυρδιά,
Ὅλα κακὰ γιὰ μένα,
Τζαρὲς δυὸ εἶναι νὰ γραφῇ,
Ἀπ' τᾶπον τὸν σκοπόντε,

ἐβάλθη νὰ μὲ πολεμῇ,
μὲ ἄπραν ἀπλαγχνίαν.
λυπήσε κάμε ἀποχή,
φθάνει μὴ μὲ φλογίζῃς.
κὶ ἀπὸ γλυντζὸ νὰ ἀφεθῶ;
ὅπαν σὲ βασανίζω.
μπορεῖ νὰ γένῃ ἐγλυντζές;
νὰ φθέρωμαι μαρσάσε;
πὰ πάθησε κὴ ξεφωνῇς,
καὶ τότε ἐγλυντίζω.
μὲ λέγει μέσ' ἀπτὴν καρδιά,
μὲ ἀπλάγχν' ἀχιδυμένα,
καθὼς θωρῶ καὶ ν' ἀφεθῇ.
τὸν ἄλογον θυμόντε.

Μό-

Μόν' θὰ βαζάζῃ ὁ σκαντζές, καὶ τὸ φῶς εἶν' ὁ νιτιζές.
Καὶ πλιὰ ἂς ἐγλαντίζῃ, κέφι ἂς γετισίζῃ.

Ἕκτον δὲ, ὁ δεύτερος Δβόρνικος ἀκολούθως.

Μὲ δυσυχίας πολεμῶ, ζὰ βάσανα ὡς τὸν λαιμό,
Εἶμαι καὶ κινδυνεύω, καὶ νὰ χαθῶ κοντεύω.
Στὸ πέλαγος ἀφ' συμφορῶν, μὲ ἐπικίνδυνον καιρόν!
Μ' ἀνέμους ἀναντίους, σφοδροὺς καὶ ὀλεθρίους.
Μὲ κύματα πολλῶν καϊμῶν, τοφάνια ἀνασταγμῶν.
Θάλασσαν φασκωμονίω, πολλὰ ἀχνωμονίω.
Ὅπου ἀφρίζει καὶ φυσᾷ, μὲ σαγανάκια περιστά.
Νέφη ἐσκοτισμένα, καὶ καπασυγχισμένα.
Καὶ νὰ φανῇ μιὰ ξασεριά, νὰ δῶν τὰ μάτια μου σερνά,
Ῥιχὰ νερὰ νὰ εὕρω, πάχω κ' δὲν ἠξεύρω.
Ν' ἀράξω κ' δὲν ἠμπορῶ, γιατὶ λιμένα δὲν θωρῶ.
Μ' ἀπελπισίαν ἔχω, μὲ τ' ἄρμενα πῦ ἔχω.
Πῦ μὲ αὐτὰ κἂν νὰ πνιγῶ, ἢ σελαμέτι νὰ δύγω,
Καὶ τοῦτα ἂν βασάξουν, μπορεῖν νὰ μὲ φυλάξουν.

Ἕβδομον δὲ, ὁ Τζιμπουκτζίμπασης, ὡς ἀσεῖος, ἀσεῖον πάλιν κ' ἐξαγώθησε.

Νέους ὅλους νὰ χαρῆτε, ὅλους σας θὰ πανδρευθῆτε.
Στὸ ἑξῆς δὲν καρτερᾶμεν, γέλοι ν' κ' σᾶς ζητᾶμεν.
Ἡμεῖς ὅλοι θενὰ δᾶμεν, κόρες νέους νὰ δύρᾶμεν,
Καὶ καμμιὰ δὲν θ' ἀποτύχῃ, ὅποιας τάξεως κι' ἂν τύχῃ.
Τώρα σὺ νεότητά μας, θὲ ν' αὐθήσ' ἡ πανδρειά μας,
Καὶ τὸν κόσμον νὰ χαρᾶμεν' δίχως νὰ συλλογιθᾶμεν.
Τώρα ἀφ' ἀνδρῶν τὸ τάγμα, εἶναι ὄνομα καὶ φᾶγμα,
Κεφαλὴ κι' ὄχι ποδάρια, εἶναι πιὰ τὰ παλικάρια.
Αὐτοὶ δὲν εἶν' γεννημένοι γιὰ νὰ ἦναι σβλωμένοι,
Ζᾶναι μὲ ἐλευθερίαν, ἔχον κάθε ἐξουσίαν.
Τί μεγάλη ἡσυχία, σ' ὅλους μας κ' εὐτυχία!
Νέοι γέροντες μητέρες, χαίρεσθε κ' θυγατέρες.
Πέρασ' ὁ πικρὸς χειμῶνας, ἔφθασ' ὁ χρυσὸς αἰῶνας.

Κι' ὅλοι θαύχαριςηθῆμεν, πέλη ἀγαθά θὰ δῆμεν.
Μόνον φρέπει νὰ εἰπῆμεν, ἐκ ψυχῆς καὶ ναὺχηθῆμεν,
Ἔξω πάσης ἐπηρείας, ὁ δοτὴρ τῆς σωτηρίας.

Καὶ πάλιν, ἀστειότερον ἐξαγῴδησε τὸ ἑξῆς ὁ αὐτὸς, ὁ Τζιμπεκτζίμπασης.

Εἰς περιβόλι εὔμορφον, μπῆκα νὰ σεργιανίσω,
Τὰ ἄνθη τε νὰ ὀσφρανθῶ, καρπὸς τε νὰ ξυγήσω.
Ἄνθη κὴ Ῥόδα δροσερὰ, ὁπὸ μοχομυρίζουν,
Καὶ λεμονάκια ξυφερὰ, ὁπὸ μὲ σκανδαλίζουν.
Κι' ὅταν τὰ ἴδ' ἀληθινὰ, λαχτάρισ' ἡ καρδιάμου,
Καὶ εἶπα μ' ὅλω τὸν ψυχὸν, ἂς ἦτον ἐδικά μου!
Καὶ μέσ' ταῖς τόσαις ὀμορφιαῖς, γλυκόφωνο ἀηδόνι,
Ἤκουσα πὸ νὰ κελαϊδῇ, κὴ μύα νὰ μαλώνῃ.
Καὶ μὲ θυμὸν ἐρωτικὸν, σκληρὰ μὲ φοβερίζει,
Νὰ μὴ ἐγγίξω εἰς αὐτὰ, γιατὶ μὲ ἀφανίζει.
Κι' ὅσον αὐτὸ μ' ἐμπόδιζε, τόσ' ἤκουσα νὰ λέγει,
Μὲ μιαν φωνὴν μελιεδῆ, κὴ τὴν καρδιάμ' νὰ καίγῃ.
Νγίξε, μὴν νγίξε φρόσεχε, εἰς ὅλα ὁπὸ βλέψεις,
Διότι κ' εἰς τὰ δυὼ αὐτὰ, πίκρας θὲ νὰ μεθέξῃς.
Ἐγ' ἄρχισα παρακαλῶ, τ' ἀηδόνι κολακεύω,
Λύπην κὴ σπλάγχνος ἀπ' αὐτὸ, καὶ θέλημα γυρεύω.
Νὰ μὲ ἀφήσῃ μιαν φοραν, μόνον νὰ τὰ μυρίσω,
Καὶ νὰ τὰ νγίξω μοναχὰ, κὴ πάλιν νὰ τ' ἀφήσω.
Καὶ τότε μ' ἀγκαλαγχνίθηκε, καὶ ἄδειαν μὲ δίνει,
Καὶ οἰκοκύρω τέλειον, εἰς ὅλ' αὐτὰ μ' ἀφίνει.
Κι' ἀθὺς μὲ τόλμην καὶ χαρὰν, σὸ λεμονλίκι μπῆκα,
Καὶ κεῖνα πὸ λαχτάρισα, ὅλα ἐκεῖ τὰ βρῆκα.
Καὶ παρακάτω ἀπ' ἐκεῖ, ὁπὸχα ἀπορήσει,
Σπὰ φράγμαν πὸ ἴδα γὼ, ἤθελαν μὲ ἐλκύσει.
Ἴδ' σὰ κάμπον σφαιρικὸν, μὲ χιόνια σκεπασμένον,
Πὸ μοιαζε νὰ τὸν ἔχανε, ἀπὸ κερὶ φθιασμένον.
Καὶ εἰς τὸ κάμπο τὴν ποδιὰ, βουνάκια δυὼ σμιγμένα,
Ἀπὸ μακρόθεν φαίνονταν, νὰ εἶν' τὰ δύω σῶα.
Μὰ ἦτον δύω χωρισά, εὔμορφα περγιασμένα,
Μὲ χορταράκια ξυφερὰ, ἦτον ἐσκεπασμένα.

Κὶ

Κι' αὐάμεσα εἰς τὰ βυνά, ἴδα νὰ αὐαβρύσῃ,
Εἰς δυὼ κολῶνες εὔμορφες, μία ὡραία βρύσι.
Κι' ἀὐθὺς πᾶ ἐπλησίασα, τὰ μέλημ' ἐταράξαν,
Μ' ἐφαίνη πῶς μὲ μάγεσαν, κὴ τωὺ καρδιάμ' ἁρπάξαν.
Καὶ ἄοιωσα τὸ αἷμά μυ, νὰ συγχισθῇ ν' αὐάψῃ,
Ὅπᾶ θαῤῥᾶσα ζωντανόν, πῶς θέλει νὰ μὲ κάψῃ.
Κι' αὐτᾶ ἐγὼ ἠθέλησα, πλέον νὰ ϛαματήσω,
Καὶ τωὺ φωτιαὺ πᾶ μ' ἔκαιε, τελείως νὰ τωὺ σβύσω.
Μὰ ϛαῖς κολώναις μεταξύ, πλησίον εἰς τωὺ βρύσι,
Ἀπ' τὸν θερμόν μυ ἔρωτα, εἶχα λιγοθυμήσει.
Κ' ἀὐθὺς ϛὰ αὐθη ἔπεσα, μὲ πόθον τὰ μυρίζω,
Τὰ λεμονάκια τὰ γλυκά, φιλῶ κὴ πιπιλίζω.
Ἐγὼ ἐνόμιζα ἀὐθὺς, ὁτ' ἐμ' ἀπεθαμένος,
Ἀμὴ ἐγώμυν ζωντανὸς, κὴ ϛὰ βυνὰ χωσμένος.
Σε' κεῖνα τὰ περίφημα, βυνὰ τῆς Ἀφροδίτης,
Εἰς τὰ ὁποῖα κατοικᾷ αὐτὴ, κὴ τὸ παιδίτης.
Ἐκεῖνο τὸ μαργέλικον, κὴ πεπονηρυμένον,
Εἰς πέτοιυς τόπυς εὔμορφυς, τὄχει ἀὐαθρεμμένον.
Καὶ διὰ τᾶτο ἔγινεν, πιπόδειο ϛὸ κωῆγι,
Ὅπᾶ τὰ βέλητε τινάς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ φύγῃ.

Ὄγδοος δὲ κὴ τελευταῖος ὁ δεύτερος Πορτάρης ἐξαγώδησεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν .... τὸ παρὸν οὕτω.

Νὰ σιγῶ δὲν ἠμπορῶ, νὰ λαλῶ κὴ δὲν τολμῶ,
Πρᾶγμα πᾶ νᾶς δὲν χωρεῖ, αὖ τὸ ϛόμα μαρτυρῇ.
Καὶ πῶς ν' ἀποτολμήσω, αὐτὸ νὰ ἐκφωνήσω,
Ποῖος νὰ μοῦ ἀπορήσῃ, ποῖος νὰ τὸ σιωπήσῃ;
Ἀλλ' ἐκεῖνος π' ἀγαπᾷ, δὲν βαϛᾷ νὰ σιωπᾷ,
Μόνον παύτοτε φωνάζει, μὲ τὸ ϛόμα τυ κραυγάζει.
Σαὺ τὰ χείλη τυ κολλήσῃ, πῶς ϛοῦ γοῦ θέλει νὰ ζήσῃ;
(Ἀλλὰ πῶς τὸν ἐννοεῖτε, αὖ ὁ λόγος δὲν ξηγᾶται;)
Τᾶτος εἶν' αὐαντιῤῥήτως, ὅπᾶ λέγει ἀκωλύτως.
Εἰς τὰς παρακάτω ϛίχυς, χωρὶς πόνυς, χωρὶς ἤχυς.
Τὰ θαυμάσιά συ κάλλη, ὧν ἡ ἀρετὴ μεγάλη.

Τὸ

Τὸ πολυύμνητον βλέμμα, σαὶ τὸ πολύτιμον ςέμμα,
Κλέος καύχημα τᾶ κόσμυ, φῶς ἀγάπη τᾶ νοός μυ.
Τὼ καρδιά μυ σὺ ξηραίνεις, τὴν ὐφραίνεις τὴν χλωραίνεις.
Κόρη μυ παυθαυμασή, ὑπὲρ παύτα ἐρασή.
Τὰ χέλη σ' κόκκινον παρτίον, ἑέαν μέλι καὶ κηρίον.
Εὔμορφ' εἶσ' ὡς Σελλώη, κόρημ' ἡμερογαλώη.
Ὤχ πελέα μυ ἀγάπη, λίαν καὶ ὐπαρεπεςάτη!
Σαὶ τὰ ἄςρα πᾶ ςολίζυν, ὐρανὸν καὶ ὐπαρεπίζυν.
Ὅποιος σὲ καταλαμβαίνει, λύπη τοσῶς δὲν λαμβαίνει,
Ἀλλὰ πέρνει τὼ χαρκὼ, καὶ μὲ ὄψιν ἱλαραὼ.
Καὶ καθὼς φῶς μυ ὁρίζει, τὼν πόθον ὐθὺς χαρίζει.
Λυπημυόν δὲν σ' ἀφίνει, ἀλλ' ὐθὺς τὴν δίψαν σβυώνει.
Τώρα πλέον συλλογᾶμαι, ἄμεβα ὐχαεις ᾶμαι,
Καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τἄλλα, ὁπᾶ μ' ἔκαμες μεγάλα.
Λοιπὸν σὺ πᾶ δὲν ἀργεῖς; εἰς τὸν δᾶλον ἐνεργεῖς,
Λάβε τὸν χαιρετισμόν, φῶς μυ εἰς ἐξιλασμόν.

Ἀξιόλογον τῷ ὄντι διὰ σὄα πορτάρω, καθὼς δηλονότι ἦτον ἐκεῖνος ὁπᾶ τὸ ἔψαλε.

Ἀφ' ἃ δὲ ὅλοι ἐτελείωσαν, ἄρχισεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης νὰ κάμῃ τὸν ἐπίλογον τῆς ὐθυμίας, μὲ τὸ ἀκόλυθον ξαγᾶδι, ὡσὰν ὁπού ἐπλησίαζε πλέον ἡ ὥρα νὰ ἔλθῃ ὁ Αὐθέντης.

Εἰς σὶ λειβάδι ἀρεσῆς τέλειον καὶ ὡραῖον,
Τὸ δενδρὸν τῆς ὑπομονῆς, ἦν ωρῶτον, κὶ ἀναγκαῖον.
Καὶ αὖ ἐκ φύσεως ἐκεῖ, δὲν ἤθελε φυβώσει,
Ἂς τὸ φυτδύσῃ κἄν τινὰς, καὶ ἂς τὸ μεγαλώσῃ.
Κὶ ἂς τὸ ωροσέχῃ μὲ ωαδδὺ, καλὰ ὅσον νὰ πιάσῃ,
Μήπως ὐθὺς κὴ ξηρανθῇ, τὲς κόπυς τυ καὶ χάσῃ.
Ὅσὸν μπορεῖ ταῖς κορυφαῖς, πολλὰ ταῖς ὑψωμέναις,
Ἂς ταῖς κλαδδύῃ παύποτε, νὰ εἶν' χαμηλωμέναις.
Ὅπᾶ κ' ἡ δυάμις ὐθὺς, νὰ δίδεται σὰ βάθη,
Καὶ νἄχῃ κὶ ἀπ' τὲς φθονερὲς, αὐέμυς λίγα πάθη.
Καὶ τ' ἄλλα πὰ φυντώματα, ξιγύρω ἂς ταυγάζῃ,
Καὶ σᾶ χειμῶνος τὸν καιρὸν, δὲν ωρέπει νὰ ξομάζῃ.

Κάλ-

Κάλλιον νὰ φαίνεται γυμνόν, καὶ δίχως φρασινάδα,
Κι' ἂς ἔχῃ μόν' ἡ ρίζα τε, τὼ ἀρχετὼ ἰκμάδα.
Κι' ὅταν ἀσύγνεφος καιρός, καλοκαιρὶς γυρίσῃ,
Τότε ἀφθόνως τὲς καρπὲς, πᾶς τις θέλει ξυγήσει.

Καὶ τῦτο ἄσας, ἀνεχώρησεν ἕκαστος εἰς τὸ κατάλυμά μὲ· εἰς τὼ σράταν δὲ ὁπῦ ἐπήγαινεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, συναπάντησε τὸν Λιόμπητζ, ὁ ὁποῖος τὰ ἴσια εἰς αὐτὸν ἤθελε νὰ πηγαίνῃ· τὸν ἐρωτᾷ διὰ τὰ γράμματα, ἂν τὰ ἐτελείωσεν, αὐτὸς δὲ τὸν ἀπεκρίθη, ἀπόμι· ἄγριον ὅμως (τὸν εἶπε) θέλω τῆς τὰ φέρῃ ἀντεγραμμένα· ταῦτα εἰπόντες ἀνεχώρησαν· φθάσας δὲ ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης εἰς τὸ κονάκι τε ἠθέλησε νὰ ψάλλῃ τι πρότερον, κατὰ τὴν συνήθειάν του, καὶ ὕστερον νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον· ἔψαλε λοιπὸν τὸ ἀκόλουθον, ὧν ἐν τῷ αὐτοῦ κλινιδίῳ.

Ἠ χάραις κ' ἡ λαμπρότητες, φῶς μὲ κ' ἡ ὡραιότητες,
Σ' ἐσένα κατοικᾶσι, παντοτε καὶ νικᾶσι.
Τραβᾶσι μὲ ἑλκυσικὸν καὶ μὲ μαγνίτω μυσικὸν,
Καρδιαῖς παῖς πιὰ πεζούαις, σκληραῖς κ' σιδηρούαις.
Τὸ γνώρισα μὲ δοκιμὼ, κι' ἀπόρησα εἰς τὼ ἀκμὼ,
Βλέπωντας τὼ καρδιά μὲ, ὁπῦ δὲν εἶν' κοντά μὲ.
Καρδιά μ' ἐγὼ σὲ προσκυνῶ, γύρισαι σὲ παρακαλῶ,
Καλὰ εἶμαι μὲ λέγει, πλὼ μ' ὅλον τῦτο κλαίγει.
Σκοπὸν δὲν ἔχει νὰ σραφῇ, γυρδύει νὰ μὲ ἀρνηθῇ.
Ζητᾶ νὰ μὲ ἀφήσῃ, δὲν θέλει νὰ γυρίσῃ.
Εἰς τῦτο πλέον ἀπορῶ, νὰ ζήσω κ' πῶς ἠμπορῶ.
Χωρὶς καρδιά, δὲν ἔχω, ζωὼ πλιὰ ν' ἀπαντέχω.
Μὰ ἂν αὐτὴ μὲ ἀρνηθῇ, καὶ φύγῃ καὶ μὲ χωρισθῇ.
Ἐγὼ δὲν τὼ ἀφίνω, ἔτε ἀπομακρυώω.
Ὅπῦ καρδιά μ' κ' ἐγὼ ἐκεῖ, μαζῆ κι' ὁ νῦς μὲ κατοικεῖ,
Γιὰ νὰ μὴ τυραννῆται, μονάχη κι' ἀδικῆται.

Καὶ μισοτραγῳδῶντάς το ἀπεκοιμήθη· ξυπνήσας δὲ μετ' ὀλίγον, καὶ ἐνθυμηθεὶς τὴν κοκωνίτζα Βαρβάρα, ἄρχισε νὰ ξαγῳδήσῃ πολλὰ σιγανὰ τὸ ἀκόλουθον, κατὰ τὸ Χαζάμι.

Τὰ κάλλη ἔχαν φυσικά,
Ἔχαν βαδὲ καὶ πάρζια,
Μὲ χῆμα ἡγεμονικόν,
Φονδάν, θαυματώναν,
Καυχῶνται ὅτι ἠμποροῦν,
Καὶ ὅ,τ' ἀποφασίζαν,
Ἐπαίρονται πῶς τυραννοῦν,
Καὶ πῶς μὲ ζαρκρέτι,
Κοπάσια δάκρυα σοβαρά,
Νὰ σύρουν ὡς ἐθάδες,
Καὶ ὅμως πὰ παρακαλῶ,
Νὰ παύσουν τὴν ὀργήν τως,
Γιὰ τοῦτο ὡς ἐλκυστικόν,
Οἱ στίχοι τοῦ Μαχάμι,

κινήματα ἐρωτικά,
ὑπόκρισαις καὶ νάζια.
μὲ κύταγμα ἐρωτικόν.
γιὰ τοῦτο καμαρώναν.
κι εἰς κάθε νίκην προχωροῦν,
παύτα τὸ μπασαρδίζουν.
μὲ βόπον χωρὶς νὰ φανοῦν,
καρδιαῖς κάμναν νεφέτι.
παγιὰ τὸ ἔχαν καὶ χαρά,
μὲ τὰς πολλὰς δυζάδες.
νὰ ἔλθουν εἰς σκοπόν καλό,
τὴν ἄπλαγχνον βαλίν τως.
μέρος καὶ παρακλητικόν,
ἐμβῆκαν τὸ Χαζάμι.

Καὶ διὰ νὰ μὴ βαρύνεται μοναχὸς, ἕως ἂν νὰ φθάσῃ ὁ καιρὸς τοῦ δείπνου, πάλιν ἐτραγῴδησε τὸ ἑπόμενον, ἀξιόλογον ξαγῳδάριον·

Ἠχὼ πέμπει πάχα ποῖον,
Ὁποῦ ῥίπτει ἐλευθέρως,

(Ἔρως)

Πέμ' ἀλήθεια αὐτὸ ἐκεῖνο,
Ὡς θρανίον τὸν λέγουν,

(λέγουν)

Μὰ δὲν κάμνει κάθε ξαῦμα,
Ὡς ἡ ἀκαυθώδης ῥάμνη,

(κάμνει)

Ἄραγε τί ποζαυεῖται,
Πάντοτε νὰ μᾶς πειράζῃ,

(χάζι)

ἂν ἐκεῖνο τὸ παιδίον,
σαϊτιαῖς εἰς κάθε μέρος;

Ποῦ οἱ μῦθοι τῶν Ἑλλήνων,
μὲ θεοὺς συγκαπαλέγουν;

σαῖς καρδιαῖς ὡς μέγα θαῦμα,
πῶς καθ' ὥρα ἀποκάμνει;

εἰς αὐτὸ ὁποῦ κινεῖται;
καὶ ποτὲ δὲν ἠτυχάζει;

Εἶ-

Εἶναι κι' ἄλλη τυραννία, καὶ χειρότερος παιδεία;
Η' ὡσαν αὐτὴ καμμία, σὲ σκληρότητα ὁμοία;
(μία)

Ποία εἶν' αὐτὴ εἰπέτε μου, παντοῦ φανέρωσέτε μου;
Γιὰ νὰ μάθω τὸν φονέα, πάθος καὶ φθορᾶς γονέα;
(νέα)

Καὶ αὐτὴ σὲ τυραννίαν, λὲς νὰ ἔχῃ σωφροσύνην;
Ὅπου πόλεμος ἂν λάχῃ, νὰ μοῦ πάχῃ κἂν μονάχῃ,
(νἄχῃ)

Καὶ ποιὸν σωφρονισμὸν νὰ ἔχῃ, γιὰ νὰ ἠμπορῇ νὰ ντέχῃ,
Τόσον ὅπου νὰ θαυμάζῃ, ὁ καθ' εἷς ν' ἀνασκάζῃ;
(νάζι)

Τώρα πέμε σὰν σίχον, ὅσα πρότερον μὲ ἦχον,
Ἐλαλοῦσες σὰν πρὸς σένα, εἰς τὸν σίχον τὸν καθ' ἕνα.
(σένα)

Νά, ὁ σίχος ἀπεκρίθη, παρευθὺς ἐσιχαργήθη.
Ἔρως, λέγω, κάμνει χάζι, μίαν νέαν νἄχῃ νάζι.
(νάζι)

Ἔπειτα δὲ, ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγε νὰ δειπνήσῃ, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὥρα τοῦ δείπνου· δειπνήσας δὲ, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ διὰ νὰ μὴ πλαγιάσῃ δ' ἐθύς, ἐσοχάθη νὰ σολατζάρῃ ὀλίγον, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἡ χώνευσις κίνησιν λαβοῦσα, καὶ σεργιανίζωντας ἐξαγωδοῦσε τὰ ἀκόλουθα.

Μὲ ἰδρῶτας μὲ κόπους, καὶ μὲ χιλίους ξόπους,
Ἔφθασα ν' ἀποκτήσω, καὶ μόλις νὰ κερδήσω,
Νὰ βάλω εἰς τὸ χέρι, σὰν ὡραῖον πέρι,
Κἀγὼ εἰς τὸν καιρόν μου, ναὐρῶ τὸ ξοιζικόν μου.
Κι' ὅσον νὰ ἠμπορέσω, εἰς εὔνοιαν νὰ πέσω,
Νὰ μ' ἔχῃ εἰς ναζάρι, πλέον καὶ ἰκτιμάρι.
Ἐξάβιξα μυρία, χωρὶς ἀμφιβολία.
Κ' ὑπομονὴ μεγάλη, γιὰ νἄβγω τὸ κεφάλι.

Ὁ-

Ὅμως τ' ἀπερασμένα, ἂς ἦναι ξεχασμένα,
Πλιὰ δὲν τὰ συλλογᾶμαι, πώρα δὲν χαϱίζομαι.
Αὐτὸ μόνον μὲ καίγει, μιὰ συλλογὴ μὲ λέγει,
Πῶς πέτ' ἡ δύτυχία, δὲν ἔχει ἡσυχία.

Ἄλλως.

Τί νὰ κάμω, τί νὰ γενῶ; δὲν μπορῶ νὰ ὑπομένω,
Εἰς αὐτὰ ὁπού παθαίνω, πού κτικιάζω κὶ ἀποθαίνω.
Εἰς τὴν συμφορὰ κὴ ζάλη, πού μὲ ἦλθε σὸ κεφάλι,
Ἀπ' τὶς λογισμὸς κὴ πόνος, πού δὲν εἶχα τόσος χρόνος,
Ὅλον νὰ ἀνασπάζω, κὴ τὸν θανάτον νὰ κράζω.
Πρέπει νὰ μὲ λυπηθῆτε, φίλοι κὴ νὰ παραχνιαθῆτε.
Δότε μοι παρηγοϱία, νἄχω κἄν, μίαν ἐλπίδα.
Γιὰ νὰ γιαβλιθ' ἡ πληγή μου, νὰ μὴν χάσω τὴν ζωήν μου.
Μὲ καϊμὸς παύτα πλαγιάζω, κλαίω κὴ ἀνασπάζω.
Πού ποτὲ δὲν μ' ἀπολείπει, τὸ ἀνήσυχον χ' ἡ λύπη.
Τὰ καλίτερα σοχπέτια, τἄχω ὅλα ἐζιέτια.
Ἄνθη, δενδϱα, ϕρασινάδες, ὅλα μ' εἶναι ἀνοσάδες.
Φίλους, ζούκια, κὴ σεργιανία, τἄχω ὅλα γιὰ τυραννία.
Δὲν μ' ἀφραίνουν χορταράδες, μήτ' αὐταῖς ἡ ϕρασινάδες.
Τὴν ζωήν μου δὲν σαβτίζω, κὶ ἀπ' τὸν κόσμον βαζχεσίζω.
Μὲ τὸ ἄχ! ἄχ! ἀλαλάζω, κὴ τὸν θανάτον μου κράζω.
Μιὰ ζωὴ πέτοια θλιμμένη, κὴ πολλὰ βασανισμένη,
Τί τὴν θέλω νὰ τὴν ἔχω, πού τὸν θανάτον παντέχω;
Ὅποιος εἶναι ἡ αἰτία, νὰ τὸν κάψῃ ἡ φωτία,
Νὰ καγῇ νὰ γενῇ σάκτα, ναὔγῃ ὅλον μου τὸ ἄχτι.

Ἄλλως.

Πές με καρδιά μ' πῶ εἶσαι, νὰ παρηγοϱηθῶ,
Σὸ στῆθος δὲν σ' διείσκω, κὴ θὲ νὰ ξελαθῶ.
Τὸ χάλι σου δὲν ξούρω, κὴ πῶς ἐσὺ περνᾷς,
Πῶς βείσκεσαι τί καϊμὸς, γιατὶ δὲν μὲ μιλᾷς,
Τὰ πλάγχνα μου κυπάζω, κὴ βλέπ' αὐτὶς καρδιά,
Μία μεγάλη ϕλόγα, κὴ ἄσβεστη ϕωτιά.

Ἀπὸ

Α'πό αὐτά μαντάτα, γιά λόγου σου ζητῶ,
Οἱ φύλακές της εἶδε, πῆν' ἡ καρδιά μ' ἐρωτῶ.
Ρ'ωτήσετε τά παλάγκνα, ἐπέτλω τλώ φωτιά,
Πῦ ἔχομεν καὶ σέκα, αὐτίς διά καρδιά.
Καρδιά σ' ἐμέ δέν σέκα, μόν' φλόγα δωματί,
Πῶς ἔσερξες νά γένῃ, ἡ ἀλλαξιά αὐτή;
Λοιπόν παρηγορήσα, εὔκολα μή ξεχνᾶς,
Ὁ Ἔρωτας τλώ πῆρε καὶ μλώ ἀδημονᾶς.

Καὶ ἀφ' ἧς ἐτραγῴδησεν αὐτά, ἐπλάγιασε γεμάτος ἀπὸ ποικίλας συλλογάς· ἐσυλλογίζετο τὴν Βαρβάραν, ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν ἀρραβωνιασικήν του εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐσοχάζετο καὶ τὴν κατάστασιν, εἰς τλὼ ὁποίαν δλείσκετο ὡς φυγάς, καὶ ταῦτα σοχαζόμενος ἀπεκοιμήθη· ἀποκοιμηθεὶς δὲ, νὰ καὶ βλέπει τὴν ἀρραβωνιασικήν του ἔμφροδόν του, μαζῆ μὲ τλὼ μητέρα της, ἡ ὁποία τὸν ἔλεγχε διὰ τλὼ ἀπισίαν του, ὡσὰν νὰ ἔμαθεν ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλω· ἦτον ὅλη ὀργή, ὅλη ἀγανάκτησις καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της· τὸν ἔλεγε πόσον δυσυχὴς ἦτον ἐκείνη ἡ ὥρα, ὁποῦ οἱ γονεῖς μου μὲ ἀρραβώνιασαν μὲ ἐσένα; ἡ ὁποία μ' ἐκατάσπασε τόσον ἀδλίαν, ὥστε ὁποῦ πρέπει νὰ μείνω, ὄχι μόνον τεθλιμμένη διὰ τλὼ φυγλώσας, ἀλλ' ἀκόμι καὶ ἀπατημένη διὰ τλὼ ἀπισίανσας, καὶ διὰ τὴν ἀτιμίαν ὁπῦ θέλετε νὰ μὲ κάμετε. Εἰς αὐτὰ ἦν τὰ λόγια ἐξύπνησεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, καὶ τόσον τοῦ ἔμειναν τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς ἀρραβωνιασικῆς του εἰς τὸν νοῦν ἐγκεπολαμμένα, ὥσε ὁποῦ ἐφαίνετο νὰ τλὼ βλέπῃ ἔμφροδόν του αἰσθητῶς ἐλέγχουσάν του. Ἀπὸ αὐτλὼ λοιπὸν τλὼ σύγχυσιν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεως, δὲν ἠμποροῦσε

πλέον

πλέον νὰ κοιμηθῇ, ὅθεν ἐξοχάθη, νὰ ἀναπαλέσῃ τὸν ὕπνον μὲ σὰ ξαγδι.

Τὸ ξυγόνι πῶς πονεῖ,
Κὶ ἀπὸ τὰ κινήματά τε,
Καὶ αὖ δὲν τὸ ὠφελᾷ
Χαύνωτας τὸν σωϊξοφόντε,
Ὁπ' αὐτὸ περιπατεῖ,
Δὲν δ' φραίνεται χορτάει,
Ὅπε βλέπει κωνηγόν,
Διὰ νὰ τὸ θανατώσῃ,
Παύτοτε αὐτὸ θρωεῖ,
Παύτως τὸ δικόντε πέει,
Κὶ αὖ ἀπὸ μπαχτζὲ περνᾷ,
Ἀ'πὸ κάθε φρασινάδα,
Τὸ νερὸν φρῶτα θολώνει,
Βρέχωντας κ' τὰ πτερά,
Γιατὶ βγάζει ἡ καρδιάτε,
Αὐτὸ πᾶν' σὰ πηλί,
Καὶ δὲν θέλει τὸ νὰ ζήσῃ,
Μὰ ἐγὼ μὲ λογικό,
Πρέπει πλέον νὰ γελάσω,
φαίνεται ἀπ' τὸ φωνή,
δείχνει ὅλο τὸ καρδιάτε.
πάλ' αὐτὸ μελαγχολᾷ.
ἀπὸ πλάγι τὸ δικόντε.
θανατον παύτα ζητεῖ.
παρὰ τὸ ξηρὸ κλονάει.
ἐκεῖ ξέχει μοναχόν,
ἀπὸν κόσμον νὰ γλυτώσῃ.
ποτὲ δὲν ἀμνημονεῖ.
πτερνό, βράδυ, μεμημέει.
μήτε νὰ ἰδῇ γυρνᾷ.
δὲν λαμβάνει νοσιμάδα.
κὶ ἔπειτα νὰ πιῇ ἁπλώνει.
νὰ τὰ ἔχῃ δροσερά.
πῦρ κ' καίγει τὰ πτεράτε.
θλίβεται πόσον πολύ,
ἔτε νὰ καλοκαρδίσῃ.
κ' μὲ πέτοιο ῥοιζικό,
ὅταν τὸ ἀγάπημ' χάσω;

Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεκοιμήθη· πόσον ἦν ἄδικον ἔκαμεν ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, εὔκολον εἶναι νὰ τὸ καταλάβῃ καθ' σὰς· ἐπειδὴ φρῶτον μὲν, ἀδικᾶσε τὸ ἀῤῥαβωνιασικήν τε. δεύτερον δὲ, τὸ Βαρβάραν, ὅπε δι' αὐτὸν δὲν ἦτον. κ' ξίπον κ' τὸν ἑαυτόν τε· διότι εἰς κατάσασιν δὲν ἦτον νὰ τὸ σεφανωθῇ, ἀλλὰ μόνον ἤθελε νὰ τυραννᾶται ματαίως ἀπὸ τὸν ἔρωτα, κ' χωρὶς κἀμμίαν ἐλπίδα· ἤθελε βέβαια ἀδικήσει κ' τὸ ἀῤῥαβωνιασικό τε· ἐπειδὴ τόσον ἔρωτα ἔλαβε φρὸς τὸν Βαρβάραν, ὥστε ὅ-

πε

πᾶ ἤθελε τὼ στεφανωθῇ, ὡὴ εἶχε κἀνένα ἀξίωμα ἐκεῖ, ἢ αὖ ἦτον δυνατὸν νὰ λάβῃ ἐκεῖ δόλουσιν· καὶ διὰ τᾶτο ἐτυραύνει καὶ τὸν ἑαυτόν τε, ἠδίκει καὶ τὴν Βαρβάραν, ὁπᾶ ἔμελλε σχεδὸν νὰ τὼ θεατείσῃ μὲ τὰ ῥαβάσιά του. Εἰς αὐτὸ λοιπὸν τὸ πεῤῥιστατικὸν ἐφάνη, ὅτι ἀπεῖχεν ἀπὸ τὼ φρόνησιν πολλὰ μακρὰν, καθὼς κάθε νυνεχὴς ἠμπορεῖ νὰ τὸ συμπεραίνῃ.

Τὸ ὡρωΐ δὲ, ἐσηκώθη κὴ ἐνδυόμενος, ἄρχισε νὰ τραγῳδήσῃ τὸ ἀκόλουθον, ἕως οὗ νὰ ἔλθῃ ὁ Λιόμπιτζ νὰ τὸν φέρῃ τὼ μετάφρασιν τῆ γραμμάτων του, καθὼς τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ χθές.

Τὸ πελίμε συλλογᾶμαι,
Παύποτε πῶς μὲ ποιθάνει,
Λέγει παύποτ' ὅτι φρέπει,
Παντελῶς δὼ μὲ πλαγχνᾶται,
Φθάρησαν τὰ λογικά με,
Παντελῶς δὼ εἰρωθάει,
Μὰ ἐγὼ παρακαλῶτο,
Νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ γελάσω,
Γιὰ νὰ λάβω σωτηρίαν,
Χαμαθάτζικομ' δωθράκι,
Τῶν ὠ σκότεισαι φωςῆρας,
Σαὼ ἔχω γὼ μαύρη καρδιά,
Νὰ εἶναι μαραμαύη,
Σὲ παρακαλῶ πελίμε,
Δόσε με ὥα βοπάνι,
καὶ πολλὰ παραπονᾶμαι,
καὶ ποστῶς δὼ εἰρωθάει.
εἰς τὰ πάθη νὰ μὲ βλέπῃ,
τὼ ζωώ με δὼ λυπᾶται,
καπεμαύρησ' ἡ καρδιά με.
νὰ χαρῶ αὐτὸ δὼ θέλει.
ὡσαὼ σκλάβος φρόσκωωτο,
καὶ τὰ πάθη νὰ ξεχάσω,
καὶ μικραὼ παρηγοριάν.
φαντῶτό μ' Κυπαρισσάκι,
καὶ τῶ ἀθανῶν σωτῆρας.
καὶ τί ζωὴ ἐλπίζω πλιά,
σύχνα σύχνα θλιμμαύη.
χάρησέ με τὼ ζωώ με,
τὼ πληγώ με νὰ γιαύῃ.

Θαυμάσιον.

Μετ' ὀλίγον δὲ, ἦλθε κὴ ὁ Λιόμπιτζ καὶ τᾶ ἔφερε τὰ μεταφρασμένα ῥαβάσια, τὰ ὁποῖα λα-

λαβὼν κράζει τὴν ῥηθεῖσαν χαῖραν καὶ τὴν δίδει τὸ σπα νὰ τὸ ὑπάγῃ, ἥτις δὲν ἐκίνησε καὶ ἐπῆγε. Φθάσασα δὲ εἰς τὸ σπῆτι, τὴν εὗρε μόνην καὶ τῆς τὸ ἔδωκεν· ἐκείνη ὅμως τὸ ἀνέγνωσεν, ὡσὰν σπα ξαγδι· ὕστερον δὲ, ἦλθεν ὀπίσω νὰ τὸν δώσῃ τὴν εἴδησιν· καὶ ἐμβαίνουσα ἀκούει ὁποῦ ἐξαγοράζουσιν· ὅθεν ἐσάθη ὀλίγον ἔξω, ἕως ὁποῦ νὰ τελειώσῃ τὸ μέλος του.

Εἰς εὔμορφον κλεβάκι,
Ὅλον μὲ κάθε χάρι,
Ἄσπρη χρυσ' εἶν' θωριά τε,
Καὶ κοιλαδᾶ μὲ πόθο,
Λυπᾶται τὸ καϊμό,
Κὶ ἀπὸ πολὺ καϊμόν τε,
Φωνάζει καὶ τζιρίζει,
Ὦ ῥοιζικόν καϊμό,
Ὡς πότε νὰ ἐλπίζω,
Καὶ τί καλὸν παντέχω,
Καὶ ποιὸ πλ' ὑποφέρει,
Χρυσόν μου καναρίκι,
Γιατ' ὅποιος ὑπομένει
Τὸ τέρι τε δέρεται,

εἶν' σὰ χρυσὸ πλάκι,
ὁλόχρυσον καράρι.
γλυκυτα ἡ λαλιά τε.
καὶ ὅ, τ' ἂν πῇ τὸ νοιώθω.
πᾶ τὸ χὰν σφαλισμό.
μέγα παράπονόν τε,
τὴν τύχην τε βρίζει.
ὡς πότ' νὰ πομείνω;
πλέον δὲν νταγιαντίζω.
τὸ τέρμ' σαν δὲν ἔχω;
νὰ μείνῃ χωρὶς τέρι;
ὑπομονὴ λιγάκι.
ἔτζι δὲν ἀπομένει,
μὲ λύπην πιὸ δὲν μένει.

Καὶ ἀφ' οὗ τὸ ἐτελείωσεν, ἐμβαίνει μέσα καὶ τὸν λέγει, ἀυθεντη τὸ ἔδωκα· τότε ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης δάγάζει καὶ τὴν χαρίζει σπα ῥιβλιον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐχαροποίησε κατὰ πολλὰ, καὶ θροσκυνήσασα ἀνεχώρησεν· ὁ τζελεπὴ δὲ Ἀντωνάκης, ἀφ' οὗ ἔμεινε μόνος, ἔβαλε τὸ ἀκόλουθον, πολλὰ λυπηρὰ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰ λόγιά τε.

Για-

Γιατὶ ὡς πότε μὲ φθονεῖς,
Γιατὶ μὲ καταξέχεις,
Ὡς πότε νᾶσαι βλαβερὴ,
Ὡς πότε ἀναντία
Γιατὶ ποσῶς δὲν μὲ πονεῖς,
Μὲ τόσω ἀπονία,
Κ' ἔχεις τόσω πληροφορειὰ,
Νἄχῃς χαρὰ μεγάλω,
Αὐτ' ἡ δικήμα ὀρφανειὰ,
Καὶ ὁ πολὺς τζελεδές σα,
Τὸ βλέμμα τὸ φαρμακερὸ,
Τὸ πίρζι καὶ νάζι,
Ψυχή μα σὲ παρακαλῶ,
Ἀπτὸν πολιώσα φθόνον,
Κλαίω παραπονᾶμαι,
Πλέον ζωλὼ δὲν ἔχω,

πόσον πολλὰ μὲ πολεμεῖς;
καὶ μερακμέτ' δὲν ἔχεις,
καὶ εἰς ἐμὲ φαρμακερή;
χωρίς τινα αἰτία;
μὰ θέλεις νὰ μὲ τυραννῇς,
μεγάλω ἀπλαγχνία.
ζλὼ ἐδικλώμα τλὼ σκλαβιά.
τλὼ ἐδικλώμα ζάλλω.
εἶναι δική σα ἀπονιὰ,
φαίνεται νᾶν' λεκές σα.
σὲ λόγα μα τὸ ἀπορῶ.
σ' ἐμνά εἶν' μαράζι.
ἰδὲ πῶς ὅλος ἀναλῶ,
πᾶ σέρνω τόσον χρόνον.
καὶ σ' ἐξομολογᾶμαι,
τὸν χάρων' ἀπαντέχω.

Καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν φαίνεται ὁ καιρὸς παλὺς, ἠθέλησε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀπόλυθον.

Καπάλαβε πλίμα,
Κ' ἐσὺ δὲν τὸ γνωρίζεις,
Ποτὲ δὲν τὸ θαρρᾶσα,
Νὰ μ' ἀρνηθῇς μικρή μα,
Νὰ μὲ ἀλησμονήσῃς,
Μλὼ ἀρνηθῇς ἐμνά,
Ποσῶς ἄχ! δὲν λυπᾶσαι,
Στὸν νᾶν σα σᾶν δὲν μ' ἔχεις,
Βραδυάζει, ξημερώνει,
Παύποτε συλλογᾶμαι,
Ὅταν ἔλθῃ ζὸ νᾶν μα,
Τρέχων τὰ δάκρυά μα,
Φῶς μα νὰ σ' ἀπαντέχω,
Καὶ παύπα σιωπαίνω,
Καὶ πῶς νὰ ὑπομείνῃ
Τέτοια μεγάλα ντέρτια,

πῶς χαίνω τλὼ ζωλώ μα.
πῶς θαύαπον μοὶ δίδεις.
ἄτε τὸ καρτερᾶσα,
ψυχή, ζωή, δική μα.
κ' ἔρημον νὰ μ' ἀφήσῃς.
καὶ πᾶς ἀλλᾶ ζὰ ξενά.
ἄτε μὲ συλλογᾶσαι.
τί τάχα ἀπαντέχεις;
ὁ νᾶς μα δὲν μερώνει.
κ' ἐσενά ἐνθυμᾶμαι.
τὸ νᾶρί σα δαδᾶ μα,
φλογίζετ' ἡ καρδιά μα,
τὸν νᾶν μα πλιὰ δὲν ἔχω.
φῶς μα καὶ σὲ φροσμώνω.
καρδίτζα μ' ἡ θλιμμενή.
κὶ ἄμοιρα ἐζιέτια.

Ἀλ-

Ἄλλως.

Ὢ! τί μαχαῖρι κοπερόν, δύσομον καὶ φαρμακερόν!
Πῶς ταῖς καρδιαῖς χωρίζει, τὰ σπλάγχνα ἐκθερίζει!
Τί αἰνυπόφορος καϊμός, ὁπὄν αὐτὸς ὁ χωρισμός.
Καὶ τὸ σκληρὸν ἀφιόνι, πῶ μόνα θανατώνει!
Τί ἀθεόφοβη φωτιά, πῶ εἶν' αὐτὴ ἡ ξενιτιά!
Τί φοβερὸν καμίνι, πῶ μὲ νερὸν δὲν σβυώνει!
Ἡ φλόγα αὐτῆς τῆς ξενιτιᾶς, καίει τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς.
Τὰ σπλάγχνα τὰ θερίζει, καὶ τὸ ψυχὸ μαυρίζει.
Σαὶ ἔχω γὼ μαύρη καρδιά, καὶ τί ζωὸ ἐλπίζω πλιά;
Αὐτ' εἶναι μαραμένη, ὅλως ἀφανισμένη.

Πρὸ δὲ τοῦ γιδύματος, ἔψαλε τὸ δε, πρὸς παραμυθὰν ἀναψυχὸ ἑαυτῶ.

Ἡ καρδιά μ' σὲ χαιρετᾷ, ὅμως δὲν ἀποκοτᾷ.....
Ἡ ψυχή μ' σὲ ὁμιλεῖ, καὶ σὲ ἀγαπᾷ πολύ.
Ὁμιλεῖ καθημερνά, μυσικὰ τόσον γλυκά,
Καὶ θαυμάζω κὶ ἀπορῶ, καὶ σκιρτῶ τὸ μολογῶ,
Γίνομαι ὅλός χαρά, γλυκυπάθη μὲ κυρά.
Ναί, ὅταν σὲ χαιρετῶ, ἀπὸ τὸ χαράμ' πετῶ.
Θωρῶντάς σε τὸ κάλλος, δὲν φραίνομαι μεγάλως.
Περνὸ βράδυ δὲν ἀμελῶ, παντοτε σὲ ἐπιθυμῶ.
Ἐγκώμια σῦ πλέκω, ἀνάπαυσιν δὲν ἔχω.
Μὰ μὲ αὐτὸ τί καίω; μόνον τὸν νῦν μὲ χαίω.
Νὰ σιωπήσω δὲν μπορῶ, καὶ μάτω χαίω τὸν καιρό.
Μὰ πῶ ναὺρῶ σοφίαν; καλλὺ διδασκαλίαν;
Νὰ ἐπαινέσω πασχιὰ, τὰ κάλλη σε τὰ θαυμασά;
Πικὰ ὡραιοπάθη ἄλλη, καθὼς σὺ χρυσὴ μ' φιάλη.
Ἡ χαρὰ καὶ ἀνέσις μὲ, καὶ γλυκεῖα αἴνεσίς μὲ.
Νέκταρ καὶ παρηγοριά, γλυκασμὸς καὶ θυμηδιά.
Εἴσελθε εἰς τὸ ψυχό μὲ, γιὰ νὰ ἔχω τὸ ζωό μὲ.
Ρίζωσε εἰς τὸ καρδιά, γιὰ νὰ ἔχω καπικιά.
Κρατεῖ, φύλαττε τὸ ζόμα, θρόσαζε ὅλο τὸ σῶμα.

Ἔλα

Ἔλα γιὰ νὰ μὲ γυρδίνῃς, τὴν καρδιάμ' νὰ ἰαχδίνῃς.
Ἔλα γιὰ νὰ μὲ δροσίσῃς, κὴ τὴν φλόγα μου νὰ σβύσῃς,
Δός μου τὴν ἐπιθυμία, νέκταρ μου καὶ ἀμβροσία.
Τὸ ζήτημά μου ἀκρυσὸν, κάμετο, καὶ δεκτικόν.

Ἀξιόλογον τῳόντι.

Μετὰ τὸ γεῦμα δὲ, ἦλθεν εἰς τὴν ὀντᾶ του λυπημένος, κὴ ἄρχισε κατὰ τὸ Ῥάσι, ἔπος.

Μαῦρα πιὰ ἀποφάσισα, εἰς τὸ ἑξῆς νὰ βάλλω,
Νὰ κλαίω, νὰ ὀδύρωμαι, παντοτε δίχως ἄλλο.
Μὲ τ' νὰ ἐβαζγέρισα, ν' ἀξάβιξα πιὰ χέρι,
Ἀπὸ χρυσό μου τὸ πκλί, ἀπὸ καλό μου πέρι.
Πρέπει ἐγὼ εἰς τὸ ἑξῆς, νὰ λείπ' ἀπτὰ σοχπέτια.
Καὶ ἀπὸ σωσιασροφαῖς, κὴ νᾴμαι εἰσὲ δέρτια.
Κὶ ἀκόμι περισσότερους, πίκρους θὰ δοκιμάσω.
Μ' ὅλον πᾶ ἦτον αἴτιον, αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ χάσω.
Ὡς τόσον δὲν τὸ μέμφομαι ἐγὼ πιὰ τὸ πκλί μου,
Κὶ ἂς ἔγινε κὴ αἴτιον, νὰ χάσω τὴν ζωήν μου.
Γιατὶ κὶ αὐτὸ ὡς ἄνθρωπος, κατλύπησε νὰ σφάλῃ,
Καὶ ἔφερε τὰ φράγματα, εἰς σᾶα τέτοιο χάλι.
Ἀπὸ πολλὴν τὴν ἄγνοιαν, κὶ ἄκραν ἀσοχασίαν,
Ἢ βέβαια διαβολὴ, κὴ φανερὴ κακίαν.
Καὶ ἔτζι ἐγελάσθηκε, κ' ἐπίστυσε τὰ τέτοια,
Καὶ μ' ἔβγαλε τὸν δυσυχῆ, εἰς τὰ τοιαῦτα δέρτια.

Καὶ τοῦτο τραγῳδήσας ἀπεκοιμήθη. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἐσηκώθη κὴ ἐσυλλογίζετο ὅλα ἐκεῖνα ὁπᾶ εἰς τὸ ὄνειρόν του ἴδεν· ὅμως ὡς εἰδήμων κὴ σοχασικὸς, τὰ ὀνείρατα δὲν τὰ ἔβανε παντελῶς εἰς τὸν νοῦν του· κὴ διὰ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς λογισμούς του, ἄρχισεν εἰς τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὅσα

Ὅσα βλέπω μὲ τὰ μάτια, πλέον μὲ πιςοποιῶσι,
Ὅσ' ἀκούω μὲ τ' ἀφτία, τόσον δὲν πληροφορῶσι.
Ὅλος ὁ κόσμος αὖ μπορῇ, παράδειγμα ἂς πάρῃ,
Ἀπὸ δικόν σε τὸ κορμί, πόχει μεγάλω χάρι.
Ἂν θέλῃς χωρὶς κίνδυνον, ἐμὲ νὰ ὑποτάξῃς,
Φεῦγε ἀπ' ταῖς ὑπερβολαῖς, τὸ μέσον νὰ φυλάξῃς.
Κόραια τὸν ἁρπακτικόν, εὔκολα συγχωροῦσι,
Καὶ περισσέυει τ' ἄκακον, ἄπονα τιμωροῦσι.
Ποτέ σε τὸ μυζήθιον, μὴ λέγῃς εἰς χάνοὐα,
Ὅτι μεγάλοις ἡ σιγὴ, δίδαγμα εἶναι μέγα;
Μὴ ἀποβλέπῃς μάτια μου, εἰς ὅσα σοῦ ἀρέσκουν,
Ἀλλ' εἰς ἐκεῖνα τὰ καλὰ, ὁπού σ' ἐσύρα φρέπουν.
Ἰδ' ὅτι τὸ ἀγάπω μου, ποτὲ δὲν τὸ ἀλάσω,
Ἀλλ' εἶμαι φίλος ζωντανός, φίλος καὶ εἰς τὸν τάφο.
Καθὼς γνωρίζετ' ὁ χρυσὸς μὲ φλόγα τῆς καμίνου,
Οὕτω κἀγὼ ὑπόχομαι σ' ἐμπιςοσύνη φίλου.

Ἀφ' ὅ δὲ τοῦτο ἐτελείωσεν, ἐκίνησε καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν δεῖπνον· ἐμβαίνοντας δὲ μέσα εἰς τὴν σάλαν, ὃν ἦ ἐγδίοντο, δύρισκει τὸν ῥηθέντα Μαγιόρον τὸν πρῶτον Ποσέλνικον μόνον, καὶ ἐπειδὴ ἀκόμι τὸ δεῖπνο ὥρα δὲν ἦτον, ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν· ἐν τῷ ἀναμεταξὺ δὲ τῆς συνομιλίας των, λέγει ὁ Μαγιόρος· ἐχθὲς μὲ ἔτυχε νὰ ἀναγνώσω μίαν Ἱστορίαν Ἐρωτικὴν μὲν, ξαγικὴν δὲ, εἰς Γαλλικὴν γλῶσαν συνθεμένην, καὶ εἰς τὸ Ῥωσικὸν ἰδίωμα μετλωεγμένην. Τότε ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ὤντας περίεργος εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ παρόμοια πράγματα, τὸν λέγει· παρακαλῶ νὰ μὲ τὴν διηγηθῆτε ἐν πειλήφει, ἐν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ δείπνου· ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ κατὰ πολλὰ νὰ τὴν ἀκούσω. Τότε ὁ ἄρχων Μαγιόρος ἄρχισε τὴν διήγησιν τῆς ἱσορίας, κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Εἰς

Εἰς τὸ Παρίσι (ὁπῦ εἶναι ἡ καθέδρα τῆς Γαλλίας καθὼς τῆς εἶναι γνωστὸν, καὶ περίφημον διὰ τὸ πολυανθρωπον, ἅμα τε καὶ ἔνδοξον, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ περιεχομένας τέχνας τε καὶ ἐπιστήμας, ὁπῦ χεδὸν ὑπερτερεῖ ὅλας καθ' ὅλα τὰς βασιλευούσας πόλεις τῆς Εὐρώπης) ἦτον ἕνας δίγενὴς νέος, Φραντζίσκος καλούμενος, χαρακτῆρα πολεμικῦ ἀξιώματος φέρων, δηλαδὴ Ἑκατόνταρχος, υἱὸς δὲ Χιλιάρχυ, ἕτινος τὰ ἤθη, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτζι, ἦσαν κατὰ τὸν παλαιὸν ἐκεῖνον κόσμον, (δυσαρεστεῖται ὁ καλὸς οὗτος τραγῳδιστὴς, εἰς κάθε σχεδὸν λέξιν, ὁπού ἐλέγχει αὐτοῦ τὴν παράνοιαν· ὅθεν διασύρει, τρόπον τινὰ, ὅσας δὲν δείσκει συμφώνους μὲ τὸ ἐπάρατον Libertinaggio τε, ὅ ἐστι, ἐλευθερία) δηλαδὴ δύλαβὴς καταπολλὰ καὶ δεισιδαίμων, καὶ μὲ ἕνα λόγον νὰ εἰπῶ, ἦτον ἕνα γερόντιον διαφέρον ὅλα τῦ Παρισίυ, καὶ κατ' αὐτὰ χεδὸν τὰ φορέματα· Ἐξ ἐναντίας δὲ, ὁ υἱός του Φραγκίσκος ἦτον ἐλεύθερος εἰς παντα, καὶ ὀπαδὸς τῶν νεωτερίζοντων κατὰ παντα. Αὐτὴ ἦν ἡ ἐλευθερία ἡ ὑπερβολικὴ εἰς ὅλα, τὸν παρακινῦσε νὰ συχνάζῃ εἰς ὅλας τὰς συναναστροφὰς, εἰς τὰς ὁποίας ἀπελάμβανε τὰς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἡδονὰς, ἀγαλὰ καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν ὡς πρὸς αὐτὰ δεισιδαίμονα, παντα ἠλέγχετο. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ, ὁπού ἐσύχναζεν εἰς διαφόρυς συναναστροφὰς καὶ ζιαφέτια κοινὰ, δηλαδὴ δημόσια, καὶ εἰδικὰ, τουτέστι φιλικὰ, ἔτυχε νὰ ὑπάγῃ μίαν φορὰν εἰς ἕνα κοινὸν συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀφ' ἑσπέρας ἔφαγε μετὰ τῶν φίλων τε καὶ ἔπιεν, ἐσηκώθη νὰ χορεύσῃ κατὰ

τὴν

τὼ συνήθειαν τᾶ τόπε, ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσει καὶ ἡ μεσικὴ, ἡ πρόδρομος τοῦ χορᾶ, καὶ διεγερτικὴ πάσης ἐπιθυμίας· καὶ ἐπειδὴ ὁ χορὸς συνηθίζει νὰ γίνεται μὲ γυναῖκας, διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ πάρῃ καμμίαν νὰ χορεύσῃ μαζῆ· πλησίον δὲ τῆς τραπέζης των ἦτον μία κόρη πολλὰ ὡραία κατὰ πάντα, καὶ ἐλευθέρα, καθὼς καὶ αὐτός. αὐτὴν λοιπὸν ἠθέλησε νὰ πάρῃ· ὅθεν, κατὰ τὸ πολιτικὸν τὼ προσκυνεῖ μὲ τὸ καπέλλον εἰς τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον εἶναι σημεῖον προσκλήσεως χορᾶ· αὐτὴ δὲ δίχως συνηθισμένα αὐτεπροσκύνησεν. Ὁ Φραντζίσκος λοιπὸν ἐχόρευσε μὲ αὐτὼ πολλὼ ὥραν, καὶ χορεύωντας τόσον ἐπληγώθη ἐρωτικῶς ἀπὸ αὐτὼ, ὥσε ὅπᾶ νὰ παύσῃ δὲν ἠμπορᾶσεν ἀπὸ τὸ νὰ χορεύῃ· τὸ ἴδιον ἔπαθε καὶ ἡ Πολλὼα (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ κόρη) ὅταν δὲ τέλος πάντων ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νὰ χορεύσῃ ἐσυνωμίλησαν ὀλίγον, τὴν ἐρώτησε τὸ, πᾶ κατοικεῖ, καὶ τὰ παρόμοια· καὶ ἔτζι ἔλαβε τὼ ἀρχὼ ἐκεῖνος ὁ φθοροποιὸς ἔρωτας. Μετ' ὀλίγον δὲ πάλιν ἐχόρευσε μετ' αὐτῆς, καὶ ἔτζι ἀπέρασεν ἐκείνη ἡ νύκτα. Τὼ ἄλλω δὲ ἡμέραν ἄρχισεν ὁ φίλος μας νὰ συχνάζῃ εἰς τὼ Πολλώαν, καὶ τὼ ἄλλω ἡμέραν παρομοίως, καὶ ἔτζι καθ' ἑξῆς· ἐν τούτοις δὲ, τὸ ἔμαθε καὶ ὁ δεισιδαιμονέσατος πατήρ τε, ὁ ὁποῖος ἐθυμώθη κατὰ πολλὰ, καὶ δίχως ἐλέγχωντάς τον τὸν ἔκλεισε, καθὼς κλείσν τὰς κόρας εἰς τὴν Τερκίαν, σοχαζόμενος μὲ τοῦτο νὰ τὸν ἀποχωρίσῃ ἀπὸ τὼ συναναστροφὼ τῆς Πολλώας· ἐπειδὴ τόσον τὼ ἀγαπᾶσεν, ὥσε ὅπὰ εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ τὴν

σε-

σεφωνωθῇ, τὸ ὁποῖον ἀπήρεσκε τῷ πατρὶ, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὡρῶτον μὲν ἀπὸ ποταπὸν γένος, κὴ δεύτερον πολλὰ ἐλεύθερα, καὶ κατὰ τὰ ἤθη τοῦ κόσμου, ἤτοι ὁμοιάζοντα τοῖς τῶ ὑοῦ ἑαυτοῦ Φραν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἀπέρασαν δύω ξεῖς ἡμέραις ὁπῶ ὁ Φραντζῖσκος ἦτον κλεισμένος εἰς τὸ ωπῆτι ἀπὸ τὸν πατέρα τω, καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καλλίτερα φυλακωμένος, ἡ Πολιὼα βλέπουσα ὁποῦ δὲν ἤλθε τιὼ μίαν ἡμέραν, οὐδὲ τιὼ ἄλλω, ἄρχισε νὰ σκλετίζηται, νὰ στενοχωρῆται. χίλιαις ἀμφιβολίαις εἶχε, διάφοροι λογισμοὶ τὴν ἐπεριχύκλωναν, καὶ τέλος πάντων διὰ τιὼ μεγάλην στενοχωρίαν, ὁπῶ ἐδοκίμαζε, σέλνει τὴν δούλην της νὰ ἐξετάξῃ εἰς τὸ ωπῆτί τω, τὸ τὶ τὸν ἐσωέβη, κὴ ὲν ὅσῳ νὰ ἔλθῃ ἡ δούλη ὀπίσω, αὐτὴ ἔψαλε τὸ ἀκόλουθον πολλὰ μελωδικά.

Αὐτὴ ἡ φλόγα τῆς καρδιᾶς, ἄραγε τί νὰ εἶναι;
Ἐαὺ δὲν εἶναι ἔρωτας, λοιπὸν τί ἄλλο εἶναι;
Τί πρᾶγμα εἶν' ὁ Ἔρωτας, πῶς νὰ τὸν ὀνομάσω;
Τάχα καλὸν νὰ τὸν εἰπῶ, κὴ νὰ τὸν γκωμιάσω;
Κὶ αὖ εἶν' ὁ Ἔρωτας καλὸς, γιατὶ νὰ μὲ πληγώνῃ,
Εἰδὲ καὶ εἶν' πάλιν κακὸς, πῶς εἶν' γλυκοὶ οἱ πόνοι;
Ἂν δέχωμαι τὰ βάσανα, μὲ τιὼ προαίρεσί μω,
Πόθεν τὰ τόσα δάκρυα, κ' οἱ ἀνασυναγμοί μω;
Ἂν εἶν' ὁ πόνος σανικὸς, καρδιὰ μ' κὶ αὖ τὸν κξδύρῃς,
Τί ὠφελᾶν τὰ δάκρυα; πρέπει νὰ ὑποφέρῃς.
Ὢ! πόνος ἐπιθυμητὸς, μόνης ἀναψυχῆς μω,
Παρηγοριὰ κὴ θάῤῥος μω, σμίκρυμα τῆς ζωῆς μω.
Ὅπιον ἐπιθυμητὸν, ἔφεσις, βασανά μω,
Καὶ πῶς μὲ κυριεύετε, χωρὶς τὸ θέλημά μω.
Ἂν μοναχὴ ἐδέχθηκα, τὸ πάθος ὁπῶ ἔχω,
Γιατὶ μὲ δάκρυα πικρὰ, τιὼ κλίνω μω νὰ βρέχω,

Συλ-

Συλλογισμοὶ μὲ κύματα, καὶ πέλαγος μεγάλο,
Ν' ἀποφασίσω δὲν μπορῶ, τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο.
Ὑπομονῆς λοιπὸν μικρᾶς, ἐγὼ χω πρέαν,
Ἕως νὰ μάθω τι καινὸν, διὰ παρηγορίαν.

Ἐλθούσης δὲ τῆς δύλης, καὶ διηγησαμένης τὰ παντα, ἄρχισε νὰ λυπῆται ὑπερβολικὰ, καὶ διὰ νὰ ἐλαφρώσῃ τὴν λύπην της ὀλίγον, ἐξαγώδησε πάλιν τὸ ἀπόλυθον, ἐμφαντικώτερα.

Σήμερον ὅλοι χαίρυσι, μόνον ἐγὼ λυπᾶμαι,
Γιατὶ τὸ φῶς μυ τὸ γλυκὸν, ἔξαφνα ὑσερᾶμαι.
Σήμερον βλέπω σ' ὁλονῶν, τὰ μάτια τὴν χαράττες,
Καὶ τὰ δικά μ' ξερβώνται, τἄθλια τὴν κυραττες.
Σήμερον βλέπω φίλοι μυ, πῶς χαίρυν καὶ γελᾶσι,
Καὶ τὰ δικά μ' τὰ δάκρυα, δὲν μπορῶν νὰ ξαθῶσι.
Σήμερα ὅλ' οἱ φίλοι μυ, ταῖς λύπαις ταῖς ἀφίνυν,
Κ' ἐμέν' αὐτὸν τὸν λογισμὸν, γιὰ θανάτον τὸν δίνυν.
Σήμερα ὅλοι μὲ χαραὶ, ἐγὼ μόν' ἔχω λύπη,
Γιατ' ἡ ψυχή μ' ἀπτὸ κορμὶ, βλέπω ὁπᾶ μὲ λείπει.
Σήμερα βλέπω ξυπνιτὴ, ὄνειρο ξομασμόνον,
Ψυχή μ' ἀφίνει τὸ κορμὶ, καὶ μένει νεκρωμένον.
Σήμερα πιὰ δὲν ἠμπορῶ, καρδιάμ' νὰ τὴν γελάσω,
Γιατὶ θωρῶ πῶς τὴν ζωήμ', γανιόμ' δὲ νὰ τὴν χάσω.
Σήμερα ἤθελα ἐγὼ, νὰ ἤμυν πληγωμένη,
Κὶ ἀρρώστος, καὶ κατάκειτος, καὶ ὄχι χωρισμένη.
Σήμερα ἔξεργα ἐγὼ, νἄμυν ἀποθαμένη,
Κὶ ὄχι ἀπ' τὸ πλάκι μυ, ἔτζι διηρημένη.
[illegible]ερα πλιὰ παρηγοριὰ, σᾶ λόγα μυ δὲν βρίσκω,
[illegible]τὶ ἐγὼ χωρὶς ψυχὴ, βέβαια ἀποθνήσκω.
Σημε[illegible]α σὲ παρακαλῶ, πλίμυ μὴ μ' ἀφήσῃς,
Μὲ βλέμμα δέσυ παρθυτς, νὰ μὲ παρηγορήσῃς.
Σήμερα ὡρέπει νὰ φανῇ, πλέον ἡ ἀπλαγχνία,
Γιατ' ἡ ἀγάπη ἔγινε, θανάτυ μ' ἡ αἰτία.

Ἐπει-

Καὶ ὤνπας εἰς πιαῦπας βροντὰς, καπνλυσμὰς,
Ὄνπως ἀπελπισίας, φοβᾶμαι τὲς καϊμὲς.

Ἐμβαίνει ὕστερον εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ διεί-σκει τὼ δούλω. τὼ λέγει, παρακαλῶ νὰ δόσητε αὐτὸ τὸ ῥαβασάκι τὸν τζελεπὴ Φραντζίσκον κρυφίως χωρὶς νὰ ἠξεύρῃ ὁ πατήρ τε· αὐτὴ δὲ δίδυς τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἐπῆγε, καὶ δίδωνπάς το γυρίζει ὀπίσω νὰ εἰπῇ τὼ δούλω νὰ σαθῇ ὀλίγον, ὕστερον δὲ, αὐέβη πάλιν ἐπάνω καὶ τὸν λέγει, ἡ δύλη ἀκαρτερεῖ· τότε τὼ δίδει καὶ αὐτὸς τὸ ἀπόλεθον ῥαβασάκι, ὡρὸς τὼ Πολλώαν κυρίαν της.

Φῶς με Πολήνα.

Ἀ'φανισμὸς καὶ λύπη, ξεύρεις τί θὲ νὰπῇ,
Καὶ δὲν πονεῖς πᾶ βλέπεις τὼ πόση μ' σιωπή.
Βασάζει ἡ ψυχή με, τὰ πάθη ζανικῶς,
Κι' ὄχι καθὼς νομίζεις, ἐσὺ ἐπισφαλῶς.
Γεμάτ' εἶν' ἀπὸ πάθη, ἡ μαύρη με καρδιά,
Μὰ δὲν τὸ φανερώνει, εἰσὲ κἀμμιὰ μεργιά.
Δὲν θέλει ν' ἀποδείξῃ, πῶς πάχει πῶς πονεῖ,
Μὰ ἔχει τὼ ἐλπίδα, μὲ τὼ ὑπομονή.
Ε'σ' ἀγαπᾷς καὶ θέλεις, παύτα νὰ μ' ἀρέωσῇς,
Καὶ ἄλλο δὲν σὲ μέλει, τὸ ἴσον σε κρατεῖς.
Γιατὶ τὸ φυσικόν σε, εἶναι νὰ τυραννῇς,
Τέτοιαν ἀπλαγχνίαν, δὲν εἶν' νὰ πῇ κανεῖς.
Ἤμεν σ'α πελάκι, ἐλεύθερον πολλὰ,
Σπὺς περασμένυς χρόνυς, κ' εἶχα κρυφὴ χαρά.
Θαρρῶσα τὸ πεβλέτι, παύτα θὲ νὰ κρατῇ,
Σπόσαις ἐλευθερίαις, νὰ μὲω ἀθωατῇ.
Μὰ νὰ ποῦ πῶρα βλέπω, καθάρια πολλὰ,
Τὸ πρότερον πεβλέτι, ποσῶς δὲν ὠφελᾷ.

Κα-

Καλὸν εἶν' νὰ προσέχῃ, τινὰς μὴ χαλασθῇ,
Σπῶ Ἔρωτος τὰ δίκτυα, ὅλως νὰ μὴ πιασθῇ.
Λοιπὸν ἐγὼ μὲ λαθος, χωρὶς συλλογισμόν,
Εὑρίσκομαι δέμενος, μὲ ἄλυσον δεσμόν.
Μελαγχολῶ λυποῦμαι, ὁπόταν δὲν θωρῶ,
Τὸ νοῦν πῶ γὼ θέλω, κι' ὁπῶ ἐπιθυμῶ.
Νὰ μὲ κλοκαρδίσῃ, ςιὼ λύπῃ αἴ μπορῇ,
Μὲ ςόμα, ἢ μὲ νεῦμα, χαρὰ πῶ προξενεῖ.
Ξεχωρις ὼ ἀγάπω, σ' ἔχω πληάκι μου,
Μὼ θέλεις νὰ μὲ φθείρῃς, χρυσ' ἀηδονάκι μου.
Ὅποιος μὲ δῇ μὲ λέγει, τί ἔχεις κὶ ἀρρώςᾳς;
Τὸν λέγω τί σὲ μέλει, καὶ τί μὲ ἐρωτᾷς;
Πές μου χρυσό πληί μου, τὸ θέλεις ν' ἀρρώςω,
Σπαράζεσαι τὰ δάκρυα, πῶς σῶ τὰ χρέωςῶ;
Ῥώτω καὶ μὴ τὸ παρῇς, πρὸς βάρος δέομαι,
Πόνον κρυφὸν νὰ λεγω, παρὰ νὰ καυγωμαι.
Σαὶ ἔχῃς ἐξουσίαν, καὶ τὰ κλειδιὰ κρατῇς,
Πνοῆς καὶ τῆς ζωῆς μου, γιατὶ ἀγαπακτᾶς;
Τί θέλεις χωρὶς πλάγχνος, κ' ἐμένα τυραννεῖς,
Πρᾶγμα πῶ δὲν τὸ ςέργει, νὰ τὸ κρατῇ κανείς;
Ὑπομονὴ δὲν ἔχω, πλέον παλάκι μου,
Τὸ κείμα μου νὰ σ' εὕρῃ, χρυσ' ἀηδονάκι μου.
Φανέρωσόν μοι φῶς μου, τὸ τί σὲ ἔπταισα,
Διὰ νὰ διορθώσω τὸ πῶμα πέπεσα.
Ἐχάθ' ἡ δυναμίς μου, νησάφι χαρτερῶ,
Σοὶ λέγω σὺ πλαγχνίσου, γιατὶ δὲν νπαγιαιτῶ.
Ἄφες τὰ ψεύματά σου, ἰδὲ, τὸ βλέμμα μου,
Ἐχάθη γιατ' ἐσένα, ἄχ! καὶ τὸ αἷμά μου.
Ὦ εὔμορφον πουλί μου, κάμε ὡς σὲ φανῇ,
Δάβε καὶ τὴν ζωήν μου, αἴ σὲ κακοφανῇ.

Ὁ πιςός σου Φ.

Ὁν-

Ὄντως ξαγῶδι Παϱισιάϊκον!

Αὐτὸ λοιπὸν ἦτον τὸ ϖϱωῶτον ϰαὶ τὸ ὑστεϱινόν του ϱάβασάκι ϖϱὸς τὴν Πολλιάν· ἐπειδὴ δὲν ἠξέϱω ποῖος εἶπε τὸν πατέϱα του, ϖῶς ὁ γιός του ϰεϰλεισμένος ὑπηϱετεῖ τὸν Ἔϱωτα διὰ γϱαμμάτων, ὅθεν ἐϰάθησε δύω ἡμέϱαις εἰς τὸ ϖαϱάθυϱον, ϰὴ ἐθεωϱοῦσε ποῖος ἐμβαινόβγαινε. Τὴν ἄλλην δὲ ἡμέϱαν βλέπει μίαν δέλλην ἐμβαίνουσαν εἰς τὸ ϖῆτι, ϰὴ ϖηγαίνουσαν ϖϱὸς τὸ μαγειϱεῖον· θεωϱεῖ ϖϱοσεϰτιϰώτεϱα τὶ θὰ ϰάμῃ. τότε ἡ δέλλη ἡ διϰή τε δίγαίνει ἀπὸ τὸ μαγειϱεῖον, ϰὴ ἀναβαίνει ἐπάνω μὲ ἕνα ϱάβασάκι εἰς τὸ χέϱι. Βλέπωντας δὲ τὸ ϱάβασάκι εἰς τὸ χέϱι της, ἀγϰαλὰ ϰαὶ ϖολλὰ ὀλίγον ἐφαίνετο, ξέχει ϰὴ τὴν συναπαντᾷ λέγωντάς την, τί γϱάμμα εἶναι αὐτό; ϰαὶ τὸ ἁϱπάζει, ϰαὶ ἐμβαίνωντας μέσα ἄϱχισε νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, ὅλος ϖνέων ὀϱγῆς.

Ψυχή μου Φϱαντζίσϰε!

Ἢ μὲ ϛέλνεις τὴν ϰαϱδιά μου, ἢ ϰϱατεῖς ϰὴ τὴν ϰοϱμί,
Ἢ ϖεθαίνω ϰὴ γλυϖώνω, ἀϖτὴν ϖόλλην σου ὁϱμή.
Ἐ'ϖαδή χωϱὶς ϰαϱδίαν, ϖιὰ νὰ ζήσω δὲν μϖοϱῶ,
Καὶ ϖῶς ἔζησα ὡς τώϱα, τὸ θαυμάζω ϰὶ ἀϖοϱῶ.
Πιὸ ϰαλήτεϱόν μου ἦτον, νὰ ϖεθαίνω ϖϱὸ ϖολλοῦ,
Παϱὲ ἐδῶ νὰ ἤμαι μόνη, ϰ' ἡ ϰαϱδίτζα μου ἀλλοῦ.
Τὸ τί ϖάϰω ἀφ' ἑ λείϖῃ, νὰ τὸ ϖῶ δὲν ἠμϖοϱῶ,
Τόϖα ξέϱω ϖῶς ϖαλεύω, μ' ἕνα ϖάθος φοβεϱό.
Ἢ ϛὸν ϰόσμον ἐμαι ϖλέον, ἢ ϛὸν ᾅδην ϰαϖοιϰῶ,
Καὶ ϖὶ δύω ϖᾶ τάχω, νὶ, ὁϖόσον ἀχοιϰῶ.

Μιὰ

Μιὰ καρδιὰ χωρὶς τὸ σῶμα, τί καλὸν σὲ προξενεῖ,
Μάλιστα ὅταν τὴν βλέπεις, πῶς διαπαντὸς πονεῖ.
Τὸ λοιπὸν ἢ σὲ λεύτερόν την, ἢ σὲ σέλνω ἐν ταὐτῷ,
Τὸ παλαίπωρόν μου σῶμα, γιὰ νὰ ζήσῃ κ' αὐτό.
Ὅτι ἄλλον τρόπον βλέπω, πῶς ὁ νοῦς μου δὲν γοντρᾶ,
Καὶ π' ἐλπίζει ἐλπίδα, τὸ ἐξῆς δὲν μὲ πλανᾷ.

Ἡ Πιστὴ Π.

Τότε δ' Ὀδὺς φωνάζει, ἔγινεν ὡσὰν ἄγριον θηρίον, ὑβρίζει τὴν δέλην, ἐλέγχει πάλιν τὸν υἱόν του, διώχνει τὴν δέλην της Πολιὰς λέγοντάς την νὰ μὴ πατήσῃ πλέον εἰς τὸ κονάκι του, διατὶ τὴν προδίδει εἰς τιμωρίαν, κ' τὴν πέρνει ὁ διάβολος, καὶ ἄλλα ὅσα σὰς ἄλογος κ' δεισιδαίμων θυμὸς παρακινεῖ. Μετὰ τοῦτο δὲ, ξέχει ἡ δέλη πρὸς τὴν Πολήναν, ἀφήσασα τὸ ἀγαπητικὸ τῆς Φραντζίσκας εἰς τόσην σύγχυσιν, κ' τὴν λέγει ὅλα ἐκεῖνα, ὁπὸ ἤκουσε καὶ ἔπαθε, καὶ μάλιστα τὸν ἄκρον θυμὸν, ὁπὸ πρὸς αὐτὴν φέρει ὁ πατήρ του, προσθέτωντας καὶ ἐκεῖνο, ὅτι ἂν πλέον πηγαίνῃ εἰς τὸ ἀγαπητικό του θέλει προδοθῇ καὶ τιμωρηθῇ· καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀνεχώρησεν. Ἡ Κοκωνίτζα δὲ Πολιὰ, ταῦτα ἀκούσασα ὠλιγοθύμησε, κ' ἐλθοῦσα εἰς τὸν ἑαυτόν της ἄρχισε νὰ λυπᾶται, κ' πάλιν ὠλιγοθύμησε περισσότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον· ἐπειδὴ ἡ φαντασία της ἐπαράστανε τὸν δεύτερον θυμὸν τοῦ παιδὸς τοῦ Φραντζίσκου διὰ αἰῶνος πλέον· ὅθεν ἔπεσεν εἰς ἀπελπισίαν, καὶ ἀπελπισθεῖσα ἀπεφάσισε νὰ φαρμακωθῇ, μὲ τὸ νὰ τὴν ἐφαίνετο τὸ παῦ πλέον θανάτος, κ' ὁ θανάτος ζωή. Ἡ φαντασία της ἓν εἶχεν ἀμαυρώσει τὸν νοῦν,

τὸ

τὸ πάθος εἶχεν αὐξήσει πολλὰ, καὶ ἄλλο ἰατρικὸν δὲν εὕρισκε πλὴν τὸν θανάτον· καὶ τί θανάτου; ὀξυπάτου· ἔγινεν αὐτόχειρ (φεῦ!) διὰ τὸν Ἔρωτα· ἐφόνευσεν ἑαυτὴν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀγάπης, ἐλευθέρωσεν ἑαυτὴν, διὰ τὸν θανάτον, πάντων τῶν δεσμῶν τοῦ Ἔρωτος, πάσης λύπης τε καὶ ἐρωτικῆς στενοχωρίας. Πρὸ τοῦ δὲ νὰ λάβῃ τὸ θανατηφόρον, καὶ δι' αὐτὸ ζωηφόρον ποτήριον, ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον γράμματάκι, πρὸς τὸν πατέρα τῆς Φραντζίσκου, τὸν γενόμενον αἰτία τοῦ θανάτου αὐτῆς. Καὶ ἐπειδὴ μὲ τὸν δέλιον της πλέον νὰ τὸ στείλῃ δὲν ἠμποροῦσεν, ἀπεφάσισε νὰ τὸ δώσῃ μιᾶς φιλενάδας της νὰ τὸ ὑπάγῃ· τὸ γράμμα δὲ, εἶναι τὸ ἀκόλουθον.

Σκληρότατε πάτερ!

„Κύριέ μου, ὁ υἱός της μὲ ἀγαποῦσε, καὶ „ἐγὼ τὸν ἀγαπῶσα περισσότερον ἀπὸ τὸν λόγον „μου· ὑπωπτεύθηκετε δὲ νὰ μὴ τὸν προξενήσῃ αὐτὴ ἡ ἀγάπη καμμίαν καταισχύνην, καὶ „αὐτὴ ἡ ὑποψία σᾶς ἔκαμε κατ' αὐτοῦ τόσον „σκληροκάρδιον, ὥστε ὁποῦ ἐνδέχεται νὰ μὴν „ἐπιτρέπεται εἰς τὸν πατέρα τοιουτοτρόπως νὰ „μεταχειρίζηται τὸν υἱόν του, δηλαδὴ τόσον σκλη„ρά· καὶ ἐγὼ βέβαια ἤθελα ἤμαι ἀπόμι σο„βαρωτέρα καὶ σκληροτέρα ἀπὸ ἐσᾶς, κύριέ μου, „ἀνίσως δὲν ἤθελα τὸν δείξῃ τὸν σκοπὸν τῆς „ἀγάπης μου, ὁποῦ ἡ δυτυχία αὐτοῦ ἦτον μία „ἐντελὴς ἐρρωμένη. ὁ ἐπίλογος οὖν αὐτοῦ τοῦ „σκοποῦ εἰς τὸ ὁποῖον σας τελειώνει εἰς αὐτὴν

„τὴν

„ τὼ ἰδίαν σιγμὼ, ὅταν ἀκόσητε ὅτι δὲν εἶ-
„ μαι πλέον εἰς τὸν κόσμον. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὑ-
„ στερνά μου ἴχνη, τὰ ὁποῖα ἐνεχείρισα μιᾶς
„ φιλενάδας μὲ, διὰ νὰ σᾶς τὰ ἐγχειρίσῃ· ὑ-
„ μεῖς μὲ ἐφονεύσατε, καὶ ἐβάψετε τὰ χέρια
„ σας εἰς τὸ αἷμά μὲ, ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς αἰ-
„ τιῶμαι. Ἀναγνώσατε αὐτὸ τὸ γράμμα μὲ
„ τοιοῦτον ψυχρὸν πνεῦμα, μὲ ὅ, τι λογῆς ἐγὼ
„ σᾶς τὸ γράφω, ἐπιστρέψατε τὼ ἐλευθερίαν
„ εἰς τὸν ὑόν σας, καὶ ἐπιστρέψατέ τε τὼ γε-
„ ναιοφρόνως, καὶ μὼ ἀφαιρέσετε ἀπὸ αὐτὸν τὸ
„ δῶρον τοῦτο. Αὐτὸς θέλει βέβαια γνωρίσει,
„ πῶς ἐγὼ ἐτιμώρησα τὼ ἐμαυτήν μὲ διὰ τὴν
„ ἀγάπην, ἡ ὁποία δὲν ἠμπορῦσεν ἀλλέως νὰ
„ τελειώσῃ, παρὰ μὲ αὐτὼ τὼ ζωὼ μὲ, καὶ
„ ἡ ὁποία ἦτον ἡ ὑστερινὴ φλόγα τῆς δυσυχοῦς
„ τε καὶ ἀθλίας Πολιῶας".

Ἀφ' ὅ δὲ ἔδωκε τὸ γράμμα τὼ φιλενάδαν της νὰ τὸ ὑπάγῃ, καὶ ἐκίνησε πρὸς τέτοις διὰ νὰ τὸ ὑπάγῃ δίθυς, τότε ἔλαβε τὸ θανατηφόρον ἐκεῖνο πιοτὸν, ὁποῦ εἶχε προητοιμασμένον, καὶ παραχρῆμα ἔγινεν ἐλεεινὴ θυσία τοῦ ἔρωτος· ἐμβαίνουσα δὲ ἡ δούλη μέσα, τὼ εὗρεν ἤδη τεθνηκυῖαν, καὶ ὀλίγον ἀφρὸν εἰς τὸ στόμα ἔχουσαν. Κλαίει, θρηνεῖ, ὀδύρεται, φωνάζει, ἀλαλάζει, τὼ σηκώνει, τὼ τείβει, στοχαζομένη ὅτι ἀκόμι πλέον δὲν εἶχεν αὐτὴν νὰ χωρήσῃ ἀπὸ αὐτὼ τὼ ἀθλίαν ζωὼ. Ἀκούσαντες δὲ οἱ γείτονες τοὺς κλαυθμοὺς, ἔδραμον πρὸς βοήθειαν, καὶ βλέποντες ὅτι τὸ σῶμά της εἶναι νεκρὸν, ἔδραμον πρὸς τὸν κριτὼ, διὰ νὰ στείλῃ τὸν ἰατρὸν νὰ ἐξετάξῃ τὸ πρᾶγμα. ἦλ-

ἦλθεν

θεν οὖ ὁ ἰαξὸς, καὶ ἐρωτήσας, δείσκει τὸν θανάτον της ὅτι ἐσυνέβη ἀπὸ φαρμάκι· καὶ ἔτζι παρεδόθη τῇ μητρὶ αὐτῆς Γῇ.

Ἀφ' ἧς δὲ ἐπῆγεν ἡ φιλενάδα της, καὶ ἔδωκε τὸ ῥαβασάκι εἰς τὸν πατέρα τᾶ Φραντζίσκα, ἀνεχώρησε παρευθύς. Ὁ τζελεπὴ δὲ Φερδινάντος (ἔτως ὠνομάζετο ὁ πατὴρ τᾶ Φραντζίσκα) ἀναγνὰς τὸ γράμμα ἐκεῖνο, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσυγχίθη, ἔπειτα δὲ, σὰν λογισμὸς τᾶ ἔλυσε τὴν σύγχυσιν· ἐστοχάσθη δηλαδὴ ὅτι αὐτὴ ἡ γραφὴ εἶναι μία ἀπάτη, διὰ νὰ ἀπολύσω τὸν υἱόν μου, (εἶπε καθ' ἑαυτὸν) διὰ νὰ τὸν δώσω τὴν ἐλευθερίαν, διὰ νὰ ἠμπορῇ πάλιν νὰ τὸν σταυναστρέφεται· ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω τὸν ἐλευθερώσει, ἐν ὅσῳ δὲν μάθω ὅτι αὐτὴ ἀπὸ τὸν κόσμον βέβαια ἐχάθη· ὅθεν ἔστειλε τὸν δοῦλόν τα νὰ ἐρευνήσῃ, αὐ ἡ Πολλὼα ζῇ ἀκόμι, ἢ ὄχι. Ὁ δοῦλος λοιπὸν ἐπῆγε καὶ ἠρώτησεν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπον οἱ πέριξ γείτονες, ὅτι αὐτὴ ἐφαρμακώθη, τὴν ὁποίαν (ἀκούσαντες τοὺς κλαυθμοὺς) ἐξέξαμεν καὶ τὴν εὕρομεν τεθνηκυῖαν, καὶ μετ' ὀλίγον θέλουν τὴν παραδώσει εἰς τὴν γῆν· εἶδεν ὁ δοῦλος τῶρὸς τέτοις καὶ σύγχυσιν καὶ παραχὼ, ἤκουσε καὶ κλαύματα· ὅθεν δεύτερος γυρίζει ὀπίσω καὶ τὰ διηγεῖται τὸν τζελεπὴ Φερδινάντον, ὅστις βεβαιωθεὶς ὅτι πλέον δὲν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, κατὰ τὸ γράμμα της, κράζει δεύτερος τὸν υἱόν τα, καὶ τὸν λέγει· υἱέ μου τώρα λοιπὸν σὲ δίδω πάλιν τὴν ἄδειαν νὰ διγαίνῃς ἔξω καθὼς τὸ τῶρότερον· ἔχε τὴν ἐλευθερίαν σου πλέον· ἐπειδὴ ἐκεῖνο, ὅπου μὲ ἔκαμε νὰ σοῦ τὴν ἀφαιρέσω δὲν εἶναι πλέον εἰς

τὸν κόσμον· ἡ Πολλώσου ἐφαρμακώθη, διὰ τιὼ ἀγάπιω σου· εἰς μαρτύριον δὲ τούτου, μὲ ἔστειλε ηὰ σὰ ραβασάκι πρὸ τᾶ νὰ ἀποθαίνη. Ἔπεμψα πρὸς τούτοις κὴ τὸν δᾶλον διὰ νὰ σ' ξεπάξη, ὁ ὁποῖος ἦλθε κὴ μὲ εἶπεν, ὅτι τὴν εἶδεν ὁπᾶ τιὼ ἐπήγαιναν νὰ τιὼ θάψουν. Ἀκούοντας δὲ ταῦτα ὁ τζελεπὴ Φραντζίσκος ἐλιγοθύμησε, ηὰ ἔμεινεν ὡσαὶ νεκρός· βλέποντας δὲ ὁ πατήρ τε, ὅτι ἔπεσε λιγοθυμησμένος, ξέχει κὴ τὸν σηκώνει, τὸν βρέχει, κὴ μετὰ βίας τὸν ἔφερεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε. Σηκωθεὶς δὲ ὅλος ἀπὸ ἀπελπισίαν ηὰ θυμὸν ἐφώναζεν· „ Ἄχ „ σκληρότατε ηὰ αὐτῷ τῷ ὠμοτάτων θηρίων, „ ἐφόνευσας τιὼ ζωή μου, ἀπέκτεινας τὴν ψυ„ χήν μου, ηὰ ἀπαρτερεῖς ἀκόμι νὰ ζήσω; πά„ τερ σκληρέ! πάτερ ἄφρων! πάτερ σκληρόκαρ„ δε! πάτερ ἄπλαγχνε! ζῆσε λοιπὸν μόνος, „ ζῆσε νὰ ἀπολαύσῃς τώρα εἰς τὰ γηράματά „ σε τὰς ἡδονὰς τᾶ κόσμε, ζῆσε ἄτεκνος· δύ„ φραίνε μὲ τὰς φθοροποιάς σε δεισιδαιμονίας· „ ἐγὼ λοιπὸν ὑπάγω, χωρὶς νὰ σὲ ρωτήσω, „ καθὼς ηὰ ἐσύ, μὲ ἔφερες εἰς τὸν κόσμον, „ χωρὶς νὰ μὲ ρωτήσῃς αὖ θέλω· ἡ ζωή μου „ κοντὰ εἰς σὰ τοιᾶτον πατέρα, εἶναι θανάτος, „ ἡ δύτυχία μου δυσυχία, ἡ χαρά μου λύπη· ἡ „ φύσις χωρὶς ἀμφιβολίαν ἐλαύθασεν εἰς τιὼ „ γενέσίν σε· ἤθελε νὰ γεννήσῃ θηρίον αὐήμε„ ρον, ἢ καινύα τέρας, ηὰ ἐγέννησεν ἄνθρω„ πον· ἤθελε νὰ γεννήσῃ μίαν ἑκατονταπέφα„ λον Ὕδραν, ηὰ ἐγέννησεν ἄνθρωπον, ἤθε„ λε λέγω νὰ παράξῃ εἰς τὸν κόσμον τὰς Ε„ ὐμενύας, ηὰ παρήγαγεν ἄνθρωπον ηὰ αὐ-

„ τῶν

„τῶν σκληρότερον". Ταῦτα εἰπὼν παραχρῆμα εὔγαλε τὸ σπαθί τε ἀπὸ τὸ θηκάρι (ἐφόρει δὲ σπαθὶ ὡς ἑκατόνταρχος) καὶ ἐπληγώθη εἰς τὸ στῆθος, τόσον βαθέως, ὥστε ὀπὲ παρέδυὺς ἔγινε θυσία τῷ Ἔρωτι, διὰ τὴν ἀφροσύνην τὲ παιδός τε· καὶ ἔτζι ἐθυσιάθηκαν δύω ἀξιολάτρευτα καὶ ἀξιέραστα ὑποκείμενα διὰ τὸν ἔρωτα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Ὁ πατὴρ δὲ, μετὰ ταῦτα βλέπωντας τὸν θάνατον τὲ μονογενοῦ του υἱὲ, ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ φονευθῇ μὲ τὸ ἴδιον σπαθὶ τοῦ υἱοῦ του, αὖ δὲν ἤθελαν ἔλθῃ ὁ δοῦλος δι' ἄλλους νὰ τὸν κρατήσῃ· μὲ ὅλον τοῦτο ἀπὸ τὴν λύπην του, μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος ἀξιοδάκρυτα.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ἱστορία, ὁποῦ ἐχθὲς ἀνέγνωσα, τόσον ξαγνὴ, ὥστε ὁποῦ εἶναι βέβαια ἀξία θρηνώσεως, καὶ ὑπόθεσις ἁρμοδία διὰ μίαν ξαγῳδίαν. Ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης τὸν λέγει· ἄρχον Μαγιόρε, εἶναι βέβαια ἀξία σημειώσεως. Μετὰ ταῦτα δὲ συνηθροίθησαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἐδείπνησαν, καὶ ὅπως ἔλαβε τέλος ἐκείνη ἡ βραδυά· τὴν ἐρχομένην δὲ ἡμέραν, συνελθόντες εἰς τὸν ἴδιον πάλιν τόπον, ἐγυμάτισαν ὅλοι ὁμοῦ, κατὰ τὴν συνήθειαν, καὶ μετέπειτα ἀνεχώρησεν ἕκασος εἰς τὰ ἴδια, ἔξω μόνον ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης, καὶ ὁ Μαγιόρος, ὁποῦ ἔμειναν οἱ δύω εἰς τὴν Σάλαν, εἰς τὸ παραθύρι καὶ ἐθεωρῶσαν εἰς τὸ τειχόκαστρον· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἀνεχώρησε καὶ ὁ Αὐθεντης, καὶ ἔτζι ἔμειναν οἱ δύω· καὶ ἐπειδὴ ὁ Αὐθεντης ἐσυνείθιζεν ἀργὰ νὰ γυματίζῃ, διὰ τοῦτο τότε ἦτον σχεδὸν δειλινὸν, ὅταν αὐτοὶ εἰς

τὸ

τὸ παράθυρον ἐστέκοντο· μετ' ὀλίγον δὲ, ἐκεῖ ὁπῦ ἐκοίταζαν τὲς διαβαίνοντας, νὰ χ' ἀπερνᾷ καὶ ἡ Βαρβάρα τε συνζοφιασμένη μὲ τὸν γαμβρόν της τζελεπὴ Γ*** Κ***, ὁ ὁποῖος εἶχε σεφανωθῇ τὴν πρεσβυτέραν της ἀδελφὴν, καὶ ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἦλθεν ἀπὸ τὴν Νίτζαν· βλέποντάς την δὲ, ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ἐσυγχίθη ὅλος, χ' ἡ ὄψις τε τόσον ἠλλοιώθη, ὥστε ὁπῦ ἔδωκε νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ Μαγιόρος, χ' αὖ ἀμφίβαλε διὰ αὐτὸν τὸν ἔρωτα, αὐτὸ τὸ πειρατικὸν τὸν ἔκαμε νὰ βεβαιωθῇ· βλέποντάς τον δὲ ὁ Μαγιόρος ἔτζι ἐρωτικῶς ἠλλοιωμένον, χ' ἄφωνον διὰ τὴν λύπην τε μείναντα, καὶ ἠξεύροντας ὅτι εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν εἶναι ἀρραβωνιασμένος, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐγγίξῃ μὲ τὸ ἀπόλυθον ζαγῦδι, ἀποδίδων τὸν λόγον τῆς ἐναλλαγῆς τε ἔρωτος, χ' διὰ νὰ μὴν ἀκούσουν οἱ διαβαίνοντες, τὸ ἐζαγῳδεῦσε πολλὰ σιγανά.

Ὅταν οἱ ἐρωτόληπτοι συμβαίνει νὰ ἀφήσουν,
Τ' ἀμόρε τες τὸ πρότερον, κι' ἄλλο νὰ ἀποκτήσουν,
Τὸ φῶς (α) εἶναι τὸ αἴτιον, ἐκεῖ πῦ ἀτενίζει,
Κάμνωντας ἀνταπάκλασιν (β) ἔρωτα σαφνίζει (γ)
Μὲ τὴν αὐτὴν ἐπιστροφὴν (δ) τὸ φῶς, κι' ἀπ' ἄλλο πέρνει,
Τὴν ἴδιαν συμπάθειαν, χ' κλίσιν τε ἐμφαίνει.

Καὶ

(α) Τὸ φῶς ἤγουν ὀφθαλμῶν ὁπῦ κοιτάζει.

(β) Ἀνταπάκλασις τε φωτὸς, ὁπόταν σέλλεται εἰς τὸ δεύτερον φῶς, χ' γυρίζει ὀπίσω, χ' λαμβάνει τὸν Ἔρωτα.

(γ) Ταὐτὸν ἐστι τῇ ἀνταπακλάσει.

(δ) Τὸ θηλυκὸν μέρος, λαμβάνει κ' ἐκεῖνο τὸ ὅμοιον πάθος, μὲ τὴν ἀνταπάκλασιν τε φωτός τε, παρὰ ἤγουν ὀφθαλμῶν τε Ἐρωτικοῦ της.

Καὶ μετ' αὐτὸ τὰ πνεύματα, κινῦνται παλινῤῥέειν,
Καὶ κατὰ τὸν ἐγκέφαλον τὰ ἴχνη (ε) σημαδεύειν.
Κι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ πνεύματα, πρέπει νὰ ἀναπληρώσειν,
Τὰ πρῶτα ἴχνη (ς) π' ὅπαμαν ἐκεῖ νὰ τελειώσειν.
Ὁπόταν ὁ Ἐρωτικὸς, πρῶτ' ἐπαῤῥησιάθη,
Στὸ πρῶτον ὑποκείμενον, κι' ἀπὸ αὐτὸ ἠράθη.
Τειγύρα ἦν τὸ δεύτερον (ζ) σὸ ἴχνος τυπωμένον,
Πᾶ τ' ὄχ' ἡ συμπαθητικὴ, ὕλη σχηματισμένον.
Κι' ἔτζι συχνοκινέμενα, τὰ πνεύματ' ἀποκτᾶσι,
Τὸν τύπον τᾶ προσώπα της (η) νὰ τὸν ἀναπληρᾶσι.
Αὐτὴ λοιπὸν ἡ κίνησις, πνευμάτων αἰτιάζει,
Μιαὴ ἡδονὴ ἐσωτερικὴν, σὸν ἄνθρωπον νὰ βάζει.
Καὶ τότε προσηλώνωντας, τὴν ἡδονὴν ἐκείνη,
Ἐκεῖ ὁπᾶ φαντάζεται (θ) τὸ πνεῦμά τα νὰ κλίνει.
Τὸ ἀγαπᾷ περιπαθῶς, εἰς τόσον πᾶ δὲν σφάλλει,
Ἂν εἶχ' ἀμόρε πρότερον (ι) κ' εἶχε τὰ πρᾶτα κάλλη.

Ἀκούσας δὲ αὐτὸ τὸ τραγοῦδι ὁ τζελεπὴ Ἀντωνάκης ἀπὸ τὸν Μαγιόρον, ἐσυγχίσθη ὀλίγον καὶ ἐνῤάπη· ἐπειδὴ ἐκατάλαβε δι' αὐτοῦ ὅτι τὸ ἠξιόρει, πῶς ἀγαπᾷ τὴν κοκωνίτζαν Βαρ-

---

(ε) Σημάδια ὅταν σύρῃς τι εἰς τι, καὶ ἀφίνει σημάδια.

(ς) Τὰ πρῶτα ἴχνη, τᾶ πρώτα ὑποκειμένα, ὁποῦ ἠγάπα τινὰς καὶ τὰ ἄφησε.

(ζ) Τὸ δεύτερον ὑποκείμενον, ὁποῦ λαμβάνει εἰς τόπον τοῦ προτέρου.

(η) Τὸν τύπον τᾶ δευτέρα, ὁποῦ τὸ ἐσχημάτισεν ἡ συμπαθητικὴ ὕλη.

(θ) Εἰς τὸ δεύτερον ὑποκείμενον.

(ι) Τόσον τὸ ἀγαπᾷ, ὥστε ὁποῦ τὸν φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι λαμπασμένος, καὶ μήτε ἐνθυμᾶται αὖ εἶχεν οὐ τέτοιον πρότερον.

Βαρβάραν· αὐτὴ ὅμως ἡ ἀγάπη ἦτον εἰς μάτην· ἐπειδὴ ἦλθεν Αὐθεντὴς ἀπ' ἔξω, καὶ τὰς ἔδωκε τὴν εἴδησιν νὰ ἑτοιμασθοῦν, ἐπειδὴ αὔριον πρέπει νὰ μισδύσουν διὰ τὴν Χερσῶνα· καὶ οὕτως ἑτοιμασθέντες ἅπαντες, ἀνεχώρησαν, καπὰ τὴν προσταγὴν ὁποῦ ἔλαβον· ἡ δὲ Βαρβάρα ἔμεινεν εἰς τὴν Πελτάβαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ διωρισμένος αὐτῆς νυμφίος, καὶ ἔτζι ἐφόσφερον θυσίαν εἰς τὰς γαμηλίους Θεὰς, ὄντας ἑκάτερον τὸ μέρος δίχαεισημένον, ἰδόντες ἑαυτοὺς μεταπεπομισμένους εἰς τὰ τέκνατων ὡς εἰς ἄλλους ἑαυτοὺς διὰ τοῦ γάμου.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ

ΤΡΑΓΩΔΙΩΝ.

Ἄλλο ὡσαὐτὸν χωρισμὸν πάθος δεὐ ἐγνωρίδη. 94
Ἂν τὸ νὰ μὲ βλέπῃς μόνον. 150
Ἂν ἦτον ξόπος, κὶ αὖ ἠμπορῦσα. 151
Ἂν ἡ ζωή μὰ κρέμεται μέσα σὰ δυὼ σὰ χείλη. 70
Ἂν δεὐ πονῇς κἀγενά. 119
Ἂν σὲ ἔκαμεν ἡ φύσις. 137
Ἂν σὸν κόσμον ἤλθες μόνον. 178
Ἀξίαν ἔχει δωιατή. 146
Αὔξησαν οἱ ἀνάσυναγμοί. 25
Αὐτὴ ἡ φλόγα τῆς καρδιᾶς. 175
Ἀφανισμὸς καὶ λύπη. 179
Ἂχ ἔρωτα σκληρότατε. 58
Βλέπω τὸ ἀκατάσατον τῦ κόσμυ καὶ λυπῦμαι. 104
Βλέμμα τὸ ἱλαρόν συ, καὶ ἦθος τὸ γλυκόν. 130
Γαζέται δὶ ἐμενά. 178
Γιὰ τὶω ἄκραν σ' δύμορφιάν. 142
Γιατί; ὡς πότε μὲ φθονεῖς; 169
Δεὐ εἶναι ξόπος νὰ γενῇ ἄλλη. 47
Δεὐ εἶναι ξόπος ὅταν θέλῃ. 23
Δεὐ ἠμπορῶ ἀξ ἄπαντος αὐτὶω τὶω δυσυχίαν. 97

Δεν ξδύρω φῶς μυ τί δηλοῖ. 133
Δεν ἠμπορῶ ποτὲ νὰ ζήσω. 84
Δυὼ γνώμας τὸ νὰ συμφωνῦν. 134
Ἐγὼ πῶς εἶμαι δοῦλος δικός συ. 108
Εἶναι καὶ ἄλλως συμφοραῖς, εἶναι καὶ δυσυχίας. 102
Εἶν' δύμορφιὰ μεγάλη. 113
Εἰς ἕνα κάλλος θαυμασό. 9
Εἰς σὶ λιβάδι ἀρετῆς. 160
Εἰς εὔμορφον κλυβάχι. 168
Εἰς περιβόλι εὔμορφον, μπῆκα νὰ σεργιανίσω. 158
Εἰς τὸ ἄκρον τῆς κακίας ἦλθ' ἡ τύχη μυ βαθμόν. 86
Εἰς τὸ θέαρον τῦ κόσμυ. 106
Εἰς ὅ, τι κι' αὖ σεμνήθηκα. 107
Ἐκεῖ ὁπῦ δυλεύομαν. 156
Ἔχει ὄντως κάποια χάριν. 142
Ζῶ, μὰ δεν καταλαμβάνω. 103
Ζωγράφοι ἔτε ποιηταί. 147
Ἡ Ἀφροδίτη βλέπει. 135
Ἡ κάθε λύπη δέχεται κάποιαν παρηγορίαν. 99
Ἡ καρδιάμ' σὲ χαιρετᾷ. 170
Ἢ μὲ σέλνεις τὴν καρδιάμυ, ἢ κρατεῖς καὶ τὸ κορμί. 181
Ἡ φλόγα ἡ Ἐρωτική. 70
Ἡ χάραις κ' ἡ λαμπρότητες. 161
Ἦχω πέμε πάχα ποῖον. 162
Ἡ ὡραιότης δεν θεωρεῖται. 50
Θάλασσα ἀγριεμένη. 139
Γνσάφι κάμε ἄπονη, μετάβαλε σὸν ἦθός. 112
Καλὴ καρδιὰ κ' ὑπομονή, κανεὶς τυχαίνει νἄχῃ. 72
Καλῶς τὰ μάτια συ τὰ δυό. 133

Καρ-

Καρδιά μου φλογισμένη. 74
Καρδιά τί ἔχεις καὶ πονεῖς; 60
Κρυπῶντας τῆς ἀγάπης. 147
Καπάλαβε πυλί μου. 169
Μαῦρα πιὰ ἀπεφάσισα. 171
Μὲ βεβαιώνει ἀρχετά. 32
Μὲ δυσυχίαις πολεμῶ. 157
Μὲ ἴδρωπας, μὲ κόπους. 163
Μὲ πάθη κιανασυναγμούς. 91
Μὲ πόθον μὲ ὑπερβολὴ. 77
Μέσα εἰς θάλασσα πλατειά. 109
Μετὰ τιὼ σέρησίνου. 85
Μὴν ἠμπορῶντας νὰ εἰπῶ τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς μου. 65
Μιὰ λεπτὴ δροσιά. 153
Μιὰ ὑπομονὴ σαὶ φθάση. 76
Μόλις ἡ τύχη μ' ἄρχησε. 134
Μόλις τὸ ἀξιώθηκα. 144
Μόλον ὁπὸ βλέπομαι. 111
Νὰ σιγῶ δὲν ἠμπορῶ. 159
Νέαις ὅλαις νὰ χαρῆτε. 157
Ὁ Ἔρωτας θυμώθη. 16
Ὅλα τὰ φράγματα χαιρόν. 139
Ὁπόταν ἦσαι μοναχή. 128
Ὅσα βλέπω μὲ τὰ μάτια. 172
Ὅταν οἱ Ἐρωτόληπτοι. 188
Πάντοτε μαζῆ μου μάχη. 100
Παντοτινὰς καταδρομάς. 83
Πάγω νὰ καταλάβω. 55
Πές με καρδιά μου. 164

Πι-

Πικρὰ ἀνασυνάζω. 21
Ποιὰ καρδιὰ νὰ νταγιαντίσῃ. 153
Ποιὰ ἄμμη σὰν ἐσένα. 149
Πολλοὶ ἐχθροὶ ἐπάχησαν. 177
Ποτὲ δὲν ἐδοκίμασα. 132
Ποτὲ κανεὶς ἂς μὴν εἰπῇ. 32
Πῦ εἶν' τὸ ἔσκι, κ' ἡ χαρά. 88
Πῶς βασᾶς καρδιάμ' θαυμάζω. 56
Σὰν δὲν ἤθελες φιλίαν. 137
Σήμερον ὅλοι χαίρεσι. 176
Σαὶ μάτια ὁπῦ λαχταρῶ. 67
Σταῖς λύπαις μου ἀνακωχὴ. 67
Στὴν ἀγάπην ἡ κακία. 140
Στὴν τράπαν τῆς δύνοίας σου. 145
Στὸ κιόσκι αὐτὸ ὁ Ἔρωτας. 149
Σὸ ἐδικόν σου τὸ κορμί. 154
Σωχάζομαι καὶ ἀπορῶ. 136
Τὰ ἄνθη τὰ φροσωμένα. 144
Τὰ θέλγητρα πῦ ἔχεις, ἀγάπημ' φυσικά. 14
Τὰ κάλλη σου ψυχήμου. 136
Τὰ κάλλη ἔχουν φυσικά. 162
Τάχα ξύρεις πῶς πεθαίνω, ἢ θαρρεῖς πῶς σὲ γελῶ. 94
Ταχ' ἄνθρωπος ἐσάθη. 121
Ταχατες νὰν' ἄμμη καημιά. 151
Τελεία καὶ ὁλοτὴ χαρά. 68
Τὴν ἀκατάσατον ῥοπή. 68
Τὴν ὥραν π' ἀξιώνομαι νὰ σὲ ἰδῶ ψυχήμου. 75
Τί ἀγανάκτησις πολλή; 89
Τί γνώμη φῶς μου ἐν αὐτή. 54

